

XIV legislatura · sisè període · sèrie P · número 136

Ple del Parlament

Sessió 65, segona i darrera reunió, dijous 14 de desembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Sessió 65.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia

300-00404/13

Comencem, doncs, el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per a la seva exposició, la senyora Jeannine Abella Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom, consellers, diputats, diputades. Consellera, des de Junts per Catalunya avui la interpel·lem, després de catorze mesos del canvi de govern, per preguntar-li quin impuls està donant als acords que s'adopten aquí al Parlament i sobre les diferents polítiques del seu departament. Hi

ha molts temes damunt la taula; per tant, en aquests deu minuts intentaré exposar-li'n uns quants, perquè, evidentment, la situació de la justícia a Catalunya donaria per fer un nou monogràfic.

Començant pel compliment de certs mandats parlamentaris, voldria preguntar-li sobre en quin estat es troba el pacte nacional per la justícia, aprovat pel Parlament, passat pel Govern al juliol del 2022 i presentat pel president Aragonès i la consellera Ciuró en l'acte de constitució de la Taula pel Pacte Nacional per la Justícia. El pacte havia d'elaborar-se en col·laboració amb una trentena d'entitats i organitzacions del món polític, jurídic, econòmic i social català; els treballs s'havien de dur a terme durant l'any 2022 i l'aprovació definitiva d'aquest pacte nacional s'havia de dur a terme aquest 2023. I aquest pacte tenia un objectiu molt clar i que de ben segur compartirà amb mi: tenir una justícia més àgil i propera al ciutadà; un model propi català, que tingués més competències, que fes una aposta decidida per la mediació, per la digitalització de la justícia, per un model més restauratiu i, sobretot, per tenir una justícia en català. En definitiva, pensar en gran i fer ús de totes les nostres facultats i de les que té el Govern per tenir un model de justícia més modern i innovador; ser, un cop més, pioners. I no només això, es tractava de fer-ho amb un gran acord de país que comptés amb el consens de tots els agents implicats.

I li deia que deu compartir amb mi els objectius. A la seva presentació com a consellera va fer esment de molts d'aquests temes: justícia restaurativa, pla de xoc de mesures penals alternatives, foment del català, digitalització. Però la diferència és significativa: la diferència és fer-ho tots junts i amb un projecte a llarg termini que abordi de forma integral tots els aspectes del servei públic de justícia o fer-ho amb accions concretes que no s'acaben de materialitzar, amb un govern en minoria i en temps de descompte. Quan té previst, el president Aragonès, convocar la propera Taula pel Pacte Nacional per la Justícia? Sap el seu president que està incomplint un acord de govern que fixa que la taula s'ha de convocar mínim dos cops a l'any i aquest 2023 no l'ha convocat? Però, bé, veient el tarannà d'aquest Govern, més aviat li hauria de preguntar si tindrem pacte nacional per la justícia.

I un altre acord adoptat en aquest hemicicle: aprovar un pla estratègic d'atenció a les víctimes i potenciar l'oficina d'atenció a les víctimes de qualsevol delictes. El pla

estratègic d'atenció a la víctima del delicte estava molt avançat per part de l'anterior conselleria i a punt d'entrar en vigor a finals de l'any passat. Aquest pla tenia com a objectiu garantir els drets de les víctimes, assegurar que siguin reconegudes i protegides de la victimització secundària i institucional. El pla també incloïa reforçar el paper de les oficines d'atenció a la víctima del delicte, així com dels equips d'assessorament tècnic penal. I aquest mateix pla es centrava molt en les víctimes de violència de gènere, i s'estava treballant en una diagnosi dels espais judicials per evitar el contacte entre víctimes i agressors. Com s'ha avançat en aquest aspecte? Tenen detectats, tots els jutjats, on aquesta situació a dia d'avui encara passa? I una partida pressupostària per fer-hi front?

També vull preguntar-li sobre la posada en marxa de l'Oficina de la Víctima de la Desaparició Forçada de Menors. La seva resposta a preguntes escrites és molt clara: la llei s'ha de millorar i l'oficina la volen reconvertir en un programa temporal. I, sí, podem arribar a compartir la necessitat de millorar la Llei 26/2020, però, a banda d'estudis, cal impulsar-ne el seu contingut. Per quan preveuen tenir aquesta modificació? I, tenint en compte que el Parlament va aprovar la creació d'aquesta oficina de víctimes, si el Govern ha fet un estudi acurat sobre la necessitat de que sigui un programa temporal, per què no porten aquesta proposta a votació per part del seu grup parlamentari? Perquè, al final, fer oposició i fer-la de forma constructiva també passa per rebre explicacions sobre la necessitat de canvi, avaluar-les i, si es considera, avalar-les.

Un altre tema que li volia comentar: la situació del català a la justícia. És la gran assignatura pendent que tenim. L'ús del català a la justícia és pràcticament testimonial. L'any 2022, d'un total de 269.000 sentències emeses, només divuit mil es van fer en català –un 6,67 per cent. I és degut a molts factors, però un d'ells és la manca de jutges i fiscals que coneguin el català. I, en aquest sentit, tres propostes o tres mesures que poden contribuir a millorar la situació.

D'una banda, el programa de beques per a jutges i fiscals que han estudiat a Catalunya; un programa que vostè mateixa va valorar positivament en la seva presentació del programa de govern, posant en valor el fet de fomentar la vocació entre els nostres estudiants i com a mesura per evitar l'alta rotació. Ara aquest

programa es presenta reconvertit. Ens podria detallar en què consisteix i què motiva el canvi, si no s'han pogut avaluar els resultats del primer any que s'han produït aquestes beques i que estava fet a quatre anys vista?

D'altra banda, vostè va anunciar un pla d'acollida i acompanyament a jutges i fiscals que venen de l'Estat espanyol per facilitar que aprenguin català i coneguin el dret civil propi. Quines mesures ha implementat la conselleria sobre aquest pla d'acollida?

I, com a tercera mesura, per evitar també l'alta rotació i fomentar la vocació i l'estada de jutges i fiscals a Catalunya, la posada en marxa del tercer i quart torn. Què me'n pot dir al respecte?

I, per tancar aquest apartat, deixi'm reconèixer i celebrar el fet de que s'hagi signat amb el Consell de l'Advocacia Catalana el conveni per a l'ús del català al torn d'ofici, arribant als vint-i-cinc euros per escrit fet en català. I celebrar també els resultats: un augment del quinze per cent de les actuacions fetes en català des de la implementació d'aquest programa l'any 2017, que, per cert, va quedar aturat i es va recuperar l'any 2021. Des de Junts per Catalunya reconeixem i donem suport a aquest programa. I, vist l'èxit, s'han plantejat anar més enllà dels escrits i implementar alguna mesura que fomenti també la celebració de vistes en català?

I parlant del torn d'ofici i reconeixent també la gran feina que fan tots els advocats del torn tot i la precarització de les condicions en què treballen i la seva compensació, com a advocada que ha exercit al torn d'ofici i que coneix a fons la problemàtica, permeti'm recomanar-li que hem de centrar tots els esforços a dignificar la tasca que fan aquests advocats, a facilitar-los la feina i a incrementar la retribució dels mòduls.

I ho materialitzo amb tres exemples: una compareixença del 544 de la Lecrim, que és el més conegut com a «ordres de protecció a la víctima», es paga amb seixanta-un euros. Una compareixença per la que un advocat pot estar tot el matí al jutjat i que realment es diu «compareixença», però per la importància, les conseqüències que pot tenir per a la víctima i la celebració es podria considerar que són vistes. Doncs sí, es retribueix amb seixanta-un euros, si és que en podem dir «retribució», perquè més aviat en podríem dir «acció de voluntariat».

Parlem de fomentar la mediació i la resolució alternativa de conflictes. No creu que cal incentivar i apujar els mòduls per tal de que els advocats que aconseguixen arribar a un acord abans de la vista tinguin un incentiu? Penso que és una molt bona manera de descongestionar les sales dels jutjats.

I el tercer exemple: assistències a comissaria per assessorar víctimes de violència masclista. Sigui l'hora que sigui, trucada de la comissaria i el lletrat s'hi ha de personar en un temps màxim d'una hora. Traduït a la pràctica: advocada del partit judicial de Tremp que rep una trucada de la comissaria de Pont de Suert a la una de la nit, que, comptant que surti del seu domicili deu minuts després de rebre la trucada, tardarà com a mínim una hora i quart a arribar a la comissaria. Fa l'assistència. Arriba a casa seva a les quatre i mitja de la matinada i l'endemà a primera hora ha d'estar al jutjat per fer la compareixença de l'ordre de protecció. Sap quant cobra un advocat per fer això? Setanta euros, sense tenir dret ni a cobrar el quilometratge.

També relacionat amb això: l'Estat espanyol va apujar les taxes judicials i ho va fer amb el compromís de que les que estarien recaptades a Catalunya anirien destinades a la justícia gratuïta. Sembla ser que els advocats del torn d'ofici no han notat res. I no han notat res perquè no han arribat. El Govern de la Generalitat ha reclamat la recaptació íntegra de les taxes? Pensi que el deute ascendeix a 40 milions d'euros aproximadament.

I com a últim tema, que se m'acaba el temps: la multireincidència. Malauradament, és notícia. Què farem amb el fenomen de la multireincidència? Massa sovint s'ha enfocat des del Departament d'Interior, i realment és un punt important. Però des de Junts per Catalunya defensem que, per molt que el conseller d'Interior ampliï la plantilla de Mossos d'Esquadra, el problema de la seguretat a Catalunya no el solucionarem *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* únicament posant més mossos, si no és que des dels altres departaments s'aborde el tema. Acabo, presidenta. Es coordinen amb Interior? Perquè en aquest Govern s'ha instaurat la política de la improvisació: anar apagant focs sobre la marxa i qui dia passa any empeny. Ho hem vist amb la sequera, amb l'educació i ara amb la multireincidència. Què em pot dir sobre aquest aspecte?

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Agraïda, diputada, per la seva interpel·lació; agraïda sempre pel seu to i la solvència. Crec que els debats parlamentaris han de tindre, doncs, aquest to dialèctic i, per tant, l'hi agraeixo. No és el primer cop que ho faig i crec que és bo reconèixer-ho.

Em prenc aquesta interpel·lació, també, com una oportunitat per explicar en seu parlamentària els projectes, prioritats i reptes de la meva conselleria. I al llarg de la intervenció li aniré responnent les qüestions que ha anat exposant. Però utilitzaré també el torn de paraula a mode de retiment de comptes amb vostès i amb el conjunt de la ciutadania.

El Departament de Justícia sol ser una peça poc coneguda de l'executiu per a la majoria de periodistes, per exemple, amb excepció d'aquells especialitzats, de qui, per cert, avui vull reivindicar la seva excel·lència. També, per a gran part dels parlamentaris o actors socials i econòmics els temes que toquem a la conselleria potser no són la prioritat. Ho puc entendre i fins i tot potser és bo que així sigui. Però els hi diré un secret: el Departament de Justícia, Drets i Memòria és una casa apassionant, i us convido a entrar-hi; es la conselleria garantista per excel·lència; és l'essència de l'estat de dret de l'aposta liberal.

Deia, contraintuïtivament, Lowi, que és un acadèmic destacat en el camp de l'anàlisi de polítiques públiques, que la tipologia de la política pública és la que determina l'enfocament polític que s'aplica, i no al revés. Alguna cosa hi ha d'això en l'orientació d'alts càrrecs i treballadors públics de la casa. Són –som– escrupolosament garantistes.

Però, a més, els drets socials també hi són presents, a la nostra conselleria. L'aposta republicana, entesa amb Philip Pettit la llibertat com a absència de dominació, les capacitats i oportunitats per poder desenvolupar una vida digna..., el Departament de Justícia és un molt bon termòmetre de la intensitat i qualitat de l'estat del benestar.

Una part de les nostres funcions tenen a veure amb l'alta vulnerabilitat i amb l'exclusió extrema que suposa la privació de llibertat. Però diria més, l'execució penal és la darrera vàlvula del sistema, el lloc on arriben les conseqüències del fracàs de l'estat del benestar, i és, alhora, el lloc on es treballa perquè hi pugui haver una segona oportunitat, l'ideal de la reinserció.

Dit això, entrem en les qüestions concretes, en algunes de les qüestions que m'ha plantejat. Entraré en qüestions generals del departament i després aniré en qüestions més sectorials d'administració de justícia.

Qüestions generals. En primer lloc, tres qüestions que volem deixar i ens agradaria deixar finalitzades quan acabem el mandat. En primer lloc, la reactivació de l'observatori de justícia de Catalunya com a espai de deliberació i participació per a la millora del servei públic de justícia. És un mecanisme institucionalitzat des de 2009, que està conformat per un plenari presidit pel president i una comissió executiva presidida per la consellera, i al llarg dels anys ha donat molts bons resultats aprofundint en temes estratègics: la carrera horitzontal de personal AJ, la justícia de proximitat, el català a l'Administració de justícia, les taxes judicials.

En la comissió executiva celebrada l'1 de desembre vam decidir activar dues comissions específiques: d'especialització judicial i d'estratègia digital. Hem considerat pertinent recuperar aquest fòrum i no desenvolupar un pacte nacional de justícia, degut que no ens acabava de convèncer obrir un espai de deliberació on no hi fos present la judicatura, la fiscalia, l'execució penal i el món penitenciari. El marc competencial de la política pública de justícia és molt fragmentat i cal cooperació per avançar amb èxit. Quan vam arribar a la conselleria tot just s'estava definint l'estructura organitzativa del pacte. S'havia presentat en públic i tot just s'estava definint l'estructura organitzativa del pacte per part d'una consultoria externa. Era moment de decidir què fer. Vam celebrar una reunió de treball amb la persona designada per dur a terme aquestes tasques; vam parlar amb diversos actors socials empresarials també; també, doncs, amb ciutadania implicada en aquestes qüestions, amb experts, amb professionals. I vam avaluar pros i contres de la proposta i vam optar per reactivar l'observatori de justícia.

La segona qüestió com a aposta general: la planificació d'equipaments en l'àmbit judicial i d'execució penal; una mirada a mitjà i llarg termini sobre equipaments i infraestructures. Hem de ser capaces de tindre aquesta mirada estratègica; també amb important diàleg amb el món local, perquè el món local també tingui més facilitats a l'hora de planificar territorialment. I, per tant, dibuixar conjuntament amb els municipis aquests nous equipaments o remodelacions d'equipaments, tant en l'àmbit judicial com l'àmbit d'execució penal. Estem treballant per poder tindre aquestes dues planificacions a final de mandat.

En tercer lloc, com a aspectes generals, repensar i relançar serveis. A mesura que han anat apareixent noves necessitats i canvis legislatius, s'han anat creant serveis a la casa. Podem estar orgullosos com a país perquè hem estat pioners en molts camps. Tenim, per exemple, el servei de justícia restaurativa, els equips d'assessorament tècnic penal, les oficines d'atenció a la víctima, els equips d'assessorament tècnic en l'àmbit de família. Ara, en aquests moments, el que ens cal és estructurar tots aquests serveis i actuant en una doble dimensió, en la dimensió organitzativa i en la dimensió de personal i, per tant, dotant de coherència i dotant d'estructura, d'institucionalitat aquests serveis que han anat apareixent puntualment.

Entrem, perquè se m'acaba el temps, específicament en l'àmbit d'administració de justícia. En primer lloc, equipaments. Hem desencallat una sèrie d'equipaments que eren ja necessaris: el Fòrum de Justícia de Tarragona, l'audiència de Barcelona, els jutjats de Santa Coloma de Farners i Martorell, i una reforma integral dels jutjats de Sabadell, amb la compra de tota la torre on ara estan presents. Ho vam aprovar a govern fa un parell de setmanes. Tot això, junt amb millores en diverses seus del país –millores menors.

Em deia també..., em comentava les sales de víctimes. Tenim una diagnosi que ens diu que cal actuar en quaranta-sis seus judicials i tenim un pla per actuar a aquestes quaranta-sis seus judicials abans de l'estiu del 25. Totes les seus judicials de Catalunya tindran una sala de víctimes amb qualitat. Ara tenim un prototip que ja s'ha implementat a Cornellà de Llobregat i després ja s'han fet rèpliques a Esplugues de Llobregat, Mataró, Amposta i es va replicant a aquestes quaranta-sis seus que necessiten aquesta sala de víctimes en general, però sobretot pensada en víctimes

de violències masclistes. Junt amb aquestes sales, hi ha també un treball d'acompanyament en la millora de circuits i protocols en col·laboració amb altres actors.

La tercera qüestió de l'àmbit d'administració de Justícia és l'aprovació d'una estratègia de justícia digital que estem treballant amb els operadors jurídics i el CTTI.

La quarta qüestió, que també feia referència al pla de promoció de vocacions. El passat dia 31 d'octubre, Govern va aprovar un primer pla de foment de vocacions judicials, fiscals i d'altres professionals en l'àmbit de l'Administració de justícia. Aquest està conformat per cinc programes formatius i compta amb un pressupost de 850 milions..., 850.000 euros. Actualment estem formant dos-cents professionals a través de cinc programes per fomentar vocacions –jutges, jutgesses, lletrats i advocats de la Generalitat– i per millorar aquest servei de justícia per reduir la mobilitat i la rotació de personal.

Alhora, treballem per garantir els drets lingüístics i per assegurar el coneixement del dret propi i la realitat social del país. El pla contempla que el 2024 es torni a obrir una convocatòria de beques per a l'accés a la carrera judicial i fiscal, modificant-ne les bases, assegurant-ne una relació més ajustada entre l'oferta i la demanda i vetllant per l'excel·lència acadèmica i els criteris socioeconòmics de les persones becades.

Aquestes beques es faran sota el paraigua del programa més general, que és el programa de preparació d'oposicions a jutge, jutgessa i fiscal. Tenim un programa general i aquestes beques es convocaran sota el marc d'aquest programa general i no tindrem dos programes per a la mateixa qüestió.

I ja després seguiré exposant-li els temes que queden.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Agraeixo també el to, com sempre, consellera, però li recordo que li hem fet una interpel·lació, no una sol·licitud de compareixença per exposar la situació en què està l'evolució del seu mandat i hi ha molts aspectes que no m'ha contestat.

D'entrada, li agraeixo també la sinceritat. I segurament el meu grup parlamentari no serà l'únic a l'hora de dir que s'han carregat el pacte nacional per la justícia i que han recuperat l'observatori. Bé, a mi m'agradaria saber què en deuen pensar la trentena d'entitats signants d'aquest pacte disposades a formar part de la taula. Què en deu pensar també el president Pere Aragonès, que ho va presentar al juliol del 2017 amb molta eufòria i molt esperit de celebració?

I, bé, més enllà d'això, doncs, si no hi havia la judicatura i vostès consideren que hi ha de ser, potser era qüestió d'ampliar la taula i convidar-los a que vinguin abans de saltar-se, un cop més, un mandat parlamentari el qual va tenir un gran suport en aquesta cambra i a govern.

Igual que ha passat amb l'oficina de desaparició forçada, que ho canvien per una taula de treball. Del tema del torn d'ofici tampoc me n'ha fet esment. Bé, el que ve sent ja una praxi d'aquest Govern, no?, d'utilitzar els mecanismes que té el Govern per saltar-se, una i una altra vegada, els acords que treballem en aquest Parlament.

Un dels temes a què li he fet referència és la multireincidència. Fer front a la multireincidència que preocupa la població, fa patir els alcaldes i alcaldesses, que veuen amb impotència com no poden garantir la convivència entre veïns i tenir uns carrers segurs, passa per impulsar reformes legislatives. I quan parlem de reformes, no ens referim a agreujants, sinó a un nou tipus penal i a donar celeritat a la justícia per obtenir sentències quan toca, evitar prescripcions i poder decretar presons provisionals en casos extrems i d'*ultima ratio*, com són els que ens han ocupat últimament en l'actualitat.

Quines mesures tenen previstes des de la conselleria de Justícia per abordar la reincidència? Alguna previsió de reunió bilateral Estat-Generalitat? Perquè aquí sí que poden negociar de govern a govern. I no valen les excuses de que és competència de Madrid.

El grup parlamentari al que represento, el món local i, en general, la societat d'aquest país voldríem saber què hi té a dir el departament. És un tema que genera problemes de convivència i inseguretat, però tenim la sensació que, sent una de les principals preocupacions dels catalans, vostès no l'estan abordant amb la urgència que requereix.

Què pensa fer –i perdoni que sigui reiterativa– el Departament de Justícia amb les persones que delinqueixen, tornen a delinquir sense conseqüències i tenen la sensació de que són impunes davant la llei?

I permeti'm, que no m'ha donat temps abans, encetar un nou tema sobre el Codi civil català. Li avanço que també haurà d'acabar a Madrid, eh? Però, en defensa del nostre dret civil propi, en aquesta cambra tenim el deure de denunciar i exigir que s'hi posi solució.

L'article 234.1 del Codi civil de Catalunya parla sobre la parella estable i la defineix com dues persones que conviuen en una comunitat de vida anàloga a la relació matrimonial. El Codi civil català considera parella estable les persones que es trobin en una d'aquestes tres situacions: convivència durant més de dos anys de forma ininterrompuda, si tenen un fill en comú durant la convivència o bé si formalitzen la unió estable de parella en escriptura pública.

Miri, jo soc de la segona promoció del grau en Dret de la Universitat de Lleida, on vaig tenir grans professionals en matèria de dret civil. I vaig veure com per primera vegada exposaven als seus alumnes el llibre segon del Codi civil de Catalunya recentment aprovat. I ens van explicar aquesta casuística, no?, quan hi ha dues persones i quan es considera parella de fet.

De seguida vam trobar supòsits d'aquests que diem de laboratori, no?, de si som dos companys de pis que vivim dos anys, devem ser parella de fet? Si hi ha algú que viu en un edifici on no està feta la propietat horitzontal, també son parella de fet? I ens van advertir: «Poca broma, aquest article vol dir que si compleixes els requisits, automàticament ets parella de fet. I això vol dir que tens els mateixos drets, com en el cas del matrimoni, però també els mateixos deures.»

I els hi faig la següent pregunta: una parella que té una relació de fa més de trenta-cinc anys, amb dos fills en comú i una hipoteca a mitges, en cas de que un dels dos mori, creuen vostès que tindrien dret a pensió de viudetat?

Doncs a ulls de la legislació catalana, sí. Però com que la competència en matèria de pensions la té el *ministerio*, aquest la denega pel fet de no estar inscrit al registre de

parelles de fet. La dependència d'Espanya ens porta a aquests despropòsits. No creu que és un menysteniment al nostre dret civil i que hi hauríem de fer alguna cosa?

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Doncs, gràcies. Li respondré tres qüestions, perquè crec que no em puc estendre més. I, en tot cas, continuem un altre dia, que segur que hi ha molts temes. De fet, hi ha molts temes i podem continuar el debat.

Curt i ras, el pacte nacional de justícia exclou explícitament en el seu document la judicatura, la fiscalia, l'execució penal i la política penitenciària. No crec que puguem avançar estratègicament en l'àmbit de justícia, sense magistratura, sense la judicatura, sense la fiscalia, sense el marc de l'execució penal i sense tindre en compte les polítiques penitenciàries. Per tant, hem cregut –i ho hem cregut amb un diàleg extens– que era millor reconduir l'esperit del pacte nacional de justícia; reconduir-lo cap a un fòrum ampli on realment puguem treballar de manera col·laborada, col·laborativa, i afrontar reptes estratègics.

La segona qüestió: la qüestió del català. En breu presentarem un pla de foment del català del departament que s'hi contemplen nombroses mesures. L'ús del català és baix, evidentment: tenim aquest set per cent de sentències redactades en català. Encara ho és més per part dels advocats i les advocades: un cinc per cent dels escrits que presenten. Per tant, cal un treball. Crec que és un treball de llarga durada que fem de fa molt temps. És complicat. I ara aquí hi ha una oportunitat, que és la consecució, que hauríem d'empènyer tots plegats –convido a tots plegats a empènyer–..., que és la reforma de la llei orgànica del poder judicial, que contempli, per fi, que el català sigui un requisit i no un mèrit per a l'exercici a Catalunya en el servei públic de justícia; magistrats, jutges, fiscals, lletrats i altre personal de l'Administració de justícia, que ho tinguin com a requisit. Aquesta mesura es contempla en l'acord signat entre Esquerra Republicana i el PSOE per a la constitució

de la Mesa del Congrés i, per tant, aquesta és la mesura que tots hem d'empènyer per realment fer un salt qualitatiu en l'àmbit del català.

Tercera qüestió: justícia gratuïta. És una qüestió molt important, toca dos drets: toca el dret a la justícia gratuïta, però també el dret a la tutela efectiva. Sobre el tema de la inversió: sempre en voldríem més, molts més recursos, però jo vull posar els números sobre la taula. Durant el 2023 vam realitzar un increment històric d'un deu i mig per cent de la partida de justícia gratuïta, 7 milions, situant-nos sobre els 73 milions d'euros. Catalunya inverteix 7,59 euros per ciutadà en justícia gratuïta, xifra que ens situa al capdavant de tot l'Estat, junt amb el País Valencià. Dit d'una altra manera, Catalunya és el territori que més inverteix en justícia gratuïta, tant en xifres absolutes com en xifres relatives, segons un informe encarregat pel Consejo de Abogacía Española.

Però ja que esmenta dades, siguem rigorosos, mostrem les dades: la gran retallada en justícia gratuïta es produeix els anys 2011, 2012 i 2013, amb governs de Convergència i Unió. De 67 milions d'euros d'inversió el 2010 passem a 58 milions el 2013: 9 milions d'euros menys i una reducció pressupostària del catorze per cent. Aquí es troba el nus del problema. En els darrers deu anys, aquesta tendència ha estat a la recuperació. Dels 58 milions hem passat als 73 milions actuals, un augment de 15 milions d'euros; es reverteixen les retallades i hi ha un augment considerable en el pressupost de justícia gratuïta. Ara bé, també li vull aclarir un fet: la meitat de l'augment en aquests deu anys s'ha produït en un any: 2023. Un augment de 7 milions, 10,5 des de que nosaltres hem arribat a la conselleria –10,5 per cent de millora en el pressupost. Per a aquest 2024 tenim la intenció de consolidar l'augment a l'alça i, per tant, hem... L'hi explico. No sé si tinc temps... Res.

Reivindicar també, com ha fet vostè, que les taxes judicials que es van imposar el 2012 estaven justificades per una finalitat: finançar els serveis de justícia gratuïta. Aquest servei és competència nostra. Per tant, són recursos que han de vindre a Catalunya. Serien –ho hem calculat– uns 10 milions d'euros anuals que hauríem de tindre a la Generalitat per poder dedicar a justícia gratuïta. Nosaltres a cada reunió que tenim amb el ministeri, a cada conferència sectorial, exigim aquesta arribada d'aquests 10 milions d'euros.

Gràcies.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya

300-00402/13

I té la paraula, per a la seva exposició, el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats, senyor conseller. Bé, a la nostra regió, a Catalunya, les coses no van bé. És més, van bastant malament. Perquè cada vegada és més difícil arribar a final de mes i cada cop hi ha més pobresa entre els catalans; també entre els qui tenen una feina. I per aquest motiu ens veiem obligats a interpel·lar el Govern, perquè vostès, Esquerra Republicana, porten governant sols com ara o en coalició la Generalitat des de 2003, només amb un parèntesi d'Artur Mas. Porten vint anys al Govern de la Generalitat. I en aquests vint anys han enfonsat Catalunya, l'han dividit i han empobrit el conjunt dels catalans.

L'altre dia van vindre un grup de persones grans a visitar el Parlament, com és habitual, la majoria dones, i jo anava amb una companya baixant les escales. Ens van parar i dos senyores grans ens van dir: «Heu de fer alguna cosa –heu de fer alguna cosa.» I jo dic: «Bé, però de què?» Diu: «No, és que abans era més fàcil arribar a final de mes. Ara és molt difícil, tot ha pujat moltíssim» –deia–. «Accedir a una “vivenda” no és tan fàcil com abans.» Deien també: «Els nostres nets, amb un sou que tenen, és que no poden formar una família ni independitzar-se. Cada vegada hi ha més pobresa.» I deien una cosa que també tenen raó: «S'acumula la riquesa en uns quants, està pitjor repartida i els negocis de sempre del barri tanquen; només triomfen les grans multinacionals.»

I tenen tota la raó. I per això, des del Grup Parlamentari de VOX, hem decidit presentar aquesta interpel·lació sobre el poder adquisitiu dels catalans. Y ustedes me dirán:

«Pero, ¿qué es lo que va mal?» Es fácil relatar estos hechos, que son una realidad incontestable. ¿Qué es lo que va mal? Pues mire, muchas cosas, pero por resumir diríamos que el paro. El paro es una cosa estructural que va muy mal desde hace muchos años. Ustedes maquillan el paro con reformas y se alegran con leves *davallades de l'atur*, que no hay que ser triunfalistas, porque, por desgracia, no bajamos de 300.000 personas durante años que buscan empleo y no lo encuentran –348.000, 317.000... Un drama, un auténtico drama. Luego, cierran empresas o se van. Ustedes las hunden o huyen de ustedes. Como en el caso del proceso golpista separatista, que se fueron más de ocho mil empresas. O esta última semana también tuvimos la noticia de Gutermann, que cierra su planta de Santa Maria de Palautordera a pesar de ir bien; pero se va a Turquía.

Otro tema que va muy mal es que ha subido el coste de la vida en general. El precio de los alimentos..., lo vivimos todos cuando vamos a hacer la compra del mes o la compra de la semana, según las costumbres de cada uno: la carne de cerdo, un catorce por ciento; los aceites, un cuarentaiocho; la leche, un diez; las legumbres, un once; las patatas, un doce; el pescado, un siete; el azúcar, un doce... Es que son muchos ejemplos. La factura del agua ha subido muchísimo. Por ejemplo, en Barcelona pagamos la factura más cara de agua porque ustedes, ante la falta de agua, ¿qué hacen?, incrementar los impuestos: su gran receta. Nada de plantear un plan hidrológico nacional para poder solventar y establecer esa utilización de recursos de todos a través de ese plan hidrológico nacional, no. Y luego la gran medida de ustedes para solucionar la falta de agua: no ducharse en los gimnasios. Perfecto.

Otro ejemplo –es de Barcelona, pero también es trasladable a otras ciudades de nuestra querida región– es que ha aumentado el coste de la vida un treintaiuno por ciento, que el cuarentaiocho por ciento de lo que ingresan las familias lo destinan a vivienda, cuando yo me acuerdo que hace años, cuando pedías una hipoteca, el límite que te daban los bancos era el treintaitrés; pues, ya estamos en el cuarentaiocho, lo que la gente dedica para la vivienda.

El salario para poder vivir dignamente en Barcelona se calcula en 1.435 euros. Su salario mínimo es de 1.088. Es que no se llega ni con eso. Y por todo ello nos

empobrecemos. Pues, porque ha subido mucho el coste de la vida y no los salarios, y porque nuestros salarios incluyen unos impuestos que nos ahogan.

Reitero que nos empobrecemos porque ha subido mucho el coste de la vida y no los salarios; porque los catalanes tenemos peores trabajos, peor pagados, aunque a veces trabajamos menos horas. El salario medio bruto en Cataluña es de 1.954 euros al mes, cuando la media en Europa es de 2.300.

Especialmente, estos salarios bajos castigan a los jóvenes, cuyo salario medio anual es de 13.218, 1.900 que lo que establece el salario mínimo. ¿Por qué? Porque con sus reformas ustedes parten de las jornadas y entonces cobran menos.

También somos más pobres y nos empobrecemos, porque nuestros valores incluyen una mordida, que son los impuestos que nos ahogan para pagar sus gastos políticos, muchas veces, calculado en este grupo parlamentario, el treintaitrés por ciento en gastos superfluos en los presupuestos de la Generalitat; La llamada cuña fiscal. Cada vez pagamos más impuestos directos e indirectos. Y si comparamos hace veinte años qué pagaba un catalán de impuestos y lo que paga ahora, es que es monstruosa la diferencia. Las horas trabajadas se encarecen mucho, las horas del trabajador para la empresa. Paga la empresa, no recibe el trabajador y luego el dinero que recibe la Administración, como la suya, la Generalitat de Cataluña, lo malgasta.

Y de todo esto hay unas causas. Yo, *per fer feina* ya me avanzo un poco y me adelanto de lo que usted dirá, para quitarle trabajo, señor *conseller*. Me dirá: «Es el contexto global. El mundo es culpable.» No, falso. Esquerra Republicana gobierna hace veinte años esta querida región y no han hecho nada. Es más, las cosas van a peor. (*Aplaudiments.*)

Dicho esto, me dirá: «No, no, pero es que *Espanya ens roba.*» Es el otro mantra que siempre sacan un poquito a la hora de salir aquí a defender sus postulados. Falso. Falso. Mentira. Los impuestos los pagan las personas, no los territorios. Paga Paco, no Cornellà de Llobregat –paga Paco, no Cornellà de Llobregat. A ver si se lo meten en la cabeza. Y luego podemos poner otros ejemplos de déficit fiscal o de déficit. Las pensiones en Cataluña..., recaudamos en seguridad social 13.000 millones de euros. Gastamos 21.000. Estos 7.000 que nos faltan para pagar las pensiones de nuestros jubilados es por la solidaridad, por el conjunto de los trabajadores de España. Es que

ustedes matarían las pensiones con sus conceptos, que son falsos, que no compartimos. Pero es que si vamos a la realidad de las pensiones *prendríem mal*. (*Veus de fons*.) La interpel·lació és amb el conseller, eh?

Luego, otra de las causas del empobrecimiento –que yo sí que le digo que son las de verdad, que usted tiene que tomar nota– son responsabilidad suya. La primera es la Administración monstruosa: administraciones paralelas, entramado de consorcios, de fundaciones, enchufados, gasto político innecesario. Por poner ejemplos en Cataluña, ¿no?: 6 niveles administrativos, 10.000 cargos públicos, 18.000 asesores y consejeros, 439 empresas públicas. ¡Más que ninguna otra región!

Segundo, sus políticas liberticidas, ataques a la propiedad privada, su fanatismo climático, su posición ideológica, separatista y progre; que eso perjudica, porque luego ustedes perjudican a nuestra industria, a nuestro campo, pero luego dejan entrar productos del extranjero que no cumplen nada de lo que ustedes imponen a nuestros payeses, a nuestros empresarios, a nuestros industriales, pero les dejan vender aquí, y eso nunca lo cuestionan.

La energía. No generamos energía porque no toman ni una decisión, porque no se atreven, porque no tienen carácter, porque no tienen decisión, porque no tienen voluntad, y luego compramos la energía en el extranjero.

Tercera causa: el infierno fiscal, que supera el sesenta por ciento la media europea. Los catalanes dentro de España somos los que más impuestos pagamos. Hasta doscientas una jornadas pagando impuestos. Eso que dicen a veces de «hasta qué día estoy trabajando para la Administración», en Cataluña nos vamos al 20 de julio. Yo me voy ya del «faristol», porque es que es muy lejos. Quince impuestos extras. A veces decimos quince impuestos propios, pero es que son extras que los demás – quince. No tengo tiempo, pero grandes establecimientos, establecimientos turísticos, emisión de óxidos de nitrógeno, emisiones de gases, viviendas vacías..., hasta quince –hasta quince. Están aquí. Si quiere, luego se los dejo, porque a veces dicen diez y son quince.

El ITP para comprar la vivienda más alto de España. Sucesión es de los altos de España. Y lo más grave, las nóminas de los trabajadores, de los currantes, de los que cobran mil euros; la Generalitat de Cataluña son los que cobren más en su tramo

autonómico. Y, por si fuera poco, los que tienen una pequeña propiedad también pagan el IBI más caro. Porque cuando gobiernan ustedes con los socialistas o conjuntamente Esquerra y Junts, también cobran el IBI más caro de España.

En resumen, tras sus veinte años de gobierno, tras cuarentaitrés años de Generalitat de Cataluña, ha subido mucho –mucho– el coste de la vida y no los salarios, y el conjunto de los catalanes se han empobrecido.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat. Estic a punt d'abraçar-lo, perquè la seva intervenció, en bona part, justifica per què aquest país o una part molt gran d'aquest país reclama un estat propi. Bona part de les qüestions que vostè ha repassat, per desgràcia, no depenen ni d'aquest Parlament ni d'aquest Govern: la regulació del salari mínim, la regulació de la política comercial exterior, el gruix de la política fiscal, etcètera. Algunes de les qüestions que vostè planteja, tant de bo depenguessin del Govern de la Generalitat, tant de bo depenguessin de les lleis que fan vostès en aquest Parlament. I, miri, si fóssim un país independent, en aquestes qüestions jo li podria donar resposta.

Segona qüestió: vostè em planteja, per exemple, algunes dades que justifiquen algunes demandes del Govern de la Generalitat i també dels interlocutors socials catalans, no? El salari mínim: efectivament, un salari mínim centralitzat únic, igual per a tot Espanya, és injust amb els treballadors de Catalunya, perquè, efectivament, senyor diputat, el cost de la vida a Catalunya és més alt. A partir d'aquí, a partir d'ara, espero que vostès, en el Congrés dels Diputats i en aquesta cambra, defensin un salari mínim per a Catalunya, diferenciat del salari mínim de l'Estat.

Vostè em diu: Escolti, els pensionistes ho passen més malament a Catalunya, perquè, efectivament, el cost de la vida és més alt, els preus creixen més a Catalunya.» Doncs,

escolti, defensin un model de pensions en el que els creixements de les pensions s'adaptin a l'evolució dels preus al consum de Catalunya.

Jo diria, senyor Garriga, que vostès no estan en aquesta direcció, no? Per tant, ens fan trampa, aquesta interpel·lació fa trampa. Vostè em planteja qüestions que sap que no depenen del Govern de la Generalitat, que no depenen del Parlament de Catalunya, i vostè ens planteja qüestions que obvien que justament –que justament– les característiques de l'economia catalana i el major preu, el major cost de la vida a Catalunya, en un model d'estat que en aquesta matèria és absolutament centralitzat, empobreix efectivament els pensionistes i els treballadors de Catalunya; raons totes elles que expliquen per què en aquesta cambra hi ha una majoria de diputats que defensa la independència.

Segona consideració: vostè té necessitat de dibuixar un escenari catastròfic, habitualment –vostè i els seus col·legues–, però no es poden obviar alguns fets que són objectius. No hi ha hagut mai a la història tanta gent treballant a Catalunya. Mai –mai. Ni la taxa de l'atur no ha estat tan baixa com tenim ara des del 2007. I, miri, això és una dada positiva. És més, Catalunya continua sent líder en la captació d'inversió estrangera a Espanya, continua sent líder en exportacions en el conjunt de l'Estat i continua sent líder en exportacions d'alt valor afegit.

I això és indiscutible –això és indiscutible. I això és progrés econòmic. I això és capacitat de reduir aquestes dades. I el que ens hauria de preocupar a tots és que en un context de creixement econòmic, en un context europeu en el que les grans economies europees estan estancades i la nostra economia continua creixent per damunt de la zona euro i que el mercat de treball continua generant ocupacions, la nostra capacitat de reduir les taxes de pobresa és insuficient. I això ens aboca a la discussió anterior, als límits que té la Generalitat de Catalunya en aquest camp, que el model de la centralització de l'Estat social no respon a les necessitats del nostre país, i, per altra banda, a posar en valor algunes de les polítiques socials que fa el Govern i que vostè i el seu grup tendeixen a ignorar de manera significativa.

Per exemple, el 2023 s'ha produït, fruit dels acords amb els interlocutors socials i amb els grups parlamentaris dels comuns i dels socialistes, un increment del vuit per cent de l'índex de referència de suficiència de Catalunya, que és l'instrument que

determina el llindar de les prestacions socials que gestiona la Generalitat de Catalunya i que determina el llindar d'accés a aquestes prestacions.

Un índex de referència que portava pràcticament deu anys congelat i que impedia justament a les persones amb majors fragilitats econòmiques poder beneficiar-se de les prestacions econòmiques o que la seva prestació econòmica portés deu anys congelada. L'hem augmentat un vuit per cent. I això, augmentar les quantitats de les prestacions econòmiques orientades a reduir el risc de pobresa, ha permès que més persones se'n poguessin beneficiar. Això és política social.

I li recordo que l'índex de referència, l'IRSC català, és superior a l'IPREM espanyol, justament –justament– per adequar-nos al cost de la vida diferencial que hi ha a Catalunya. No ho podem fer amb el salari mínim, no ho podem fer amb l'increment de les pensions; en allò que ens competeix a nosaltres, ho fem a través de l'IRSC, que és superior a l'IPREM espanyol –que és superior a l'IPREM espanyol.

Espero que en la seva visió, diguéssim, a favor de Catalunya, d'aquest territori que vostè s'estima, defensi que tenim dret a tindre un IRSC superior a l'IPREM per adaptar-nos a la realitat de la pobresa a Catalunya, no? Increment de l'IRSC, que vol dir, per exemple, també, senyor diputat, que reduïm els copagaments de les prestacions del sistema de la dependència. O sigui, l'increment de l'IRSC ens permet reduir els copagaments i, per tant, també ajudem les famílies amb menors rendes a que els seus copagaments en el sistema d'atenció a la dependència siguin més equitatius, siguin més justos.

I, miri, ja ens agradaria tindre el poder, tindre la sobirania, de tindre la nostra llei d'autonomia personal i d'atenció a la dependència, que s'adaptés a les realitats de la nostra societat catalana.

Per tant, en tota la discussió al voltant de les polítiques socials, el que és imprescindible, si parlem seriosament de quins instruments tenim per abordar la pobresa, que situem aquesta mirada catalana.

O, per exemple... I vostès no tinc la impressió, almenys en aquest temps que porto escoltant-los des del banc del Govern i des d'aquesta tribuna, que no defensin la renda garantida de ciutadania, que és l'instrument de política social principal que té la

Generalitat de Catalunya, i és l'instrument que ens permet combatre la pobresa més severa, no? I en aquests moments, al Parlament hi ha un tràmit parlamentari de reforma de la llei de la renda garantida.

Quines són les propostes que vostès defensen per millorar l'eficàcia de la renda garantida? Jo li dic quina es defensa des del Govern i que espero que siguin les que es sustentin en els acords dels grups parlamentaris: augmentar les ajudes a les famílies amb més fills, entre altres coses per combatre la pobresa infantil; fer compatible la renda garantida amb els ajuts per a l'habitatge; compatibilitzar feina i renda garantida per estimular que els receptors de la renda garantida s'incorporin al mercat de treball. I aquí tenim un repte enorme en les polítiques de la renda garantida. I, per altra banda, jo espero que ens donin suport en l'assumpció de la gestió de l'ingrés mínim vital per part de la Generalitat. Per què? Perquè, entre altres coses, ens permetrà compactar de manera més eficaç les polítiques de transferència de rendes.

I, senyor Garriga, vostè deu estar d'acord amb mi –i, vaja, espero que no m'ho discuteixi– que allò que redueix substancialment els llindars de pobresa són fonamentalment dos qüestions, no? La capacitat de crear ocupació i crear ocupació de qualitat i, per tant..., i els salaris d'aquest treball. I això té a veure fonamentalment amb model productiu, té a veure amb regulació del salari mínim, que, hi insisteixo, no depèn de nosaltres, i té a veure amb la capacitat dels interlocutors socials de negociar convenis col·lectius. I, per tant, com més poder tinguin els sindicats i les patronals catalanes per negociar convenis col·lectius adaptats millor a les condicions econòmiques del país, millor. I espero que ho defensi.

I, finalment, les transferències de recursos des de les polítiques públiques. El traspàs, l'assumpció de la gestió de l'ingrés mínim vital ens permetrà ser més eficaços, també, en la lluita contra la pobresa. I, sobretot, utilitzant al màxim els recursos associats a la lluita contra la pobresa infantil que l'ingrés mínim té associats. Espero que en això siguin coherents amb el plantejament que feien aquí fa una estona.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la resposta. Bé, primer de tot jo m'ensumava –de fet, m'hi he jugat un cafè– que vostè podria fer tres coses: no contestar –del tema dels impostos no ha dit res–, no reconèixer –perquè no ha reconegut res de les competències–, i atacar VOX –que si som catastrofistes i tal, també ho ha dit. Amb la qual cosa m'he guanyat el cafè: ha fet les tres coses.

I podria ser graciós amb l'estratègia dialèctica, no?, però estem parlant de persones, de patiment, de projectes de vida frustrats. I no perquè sí, sinó perquè vostès porta anys i anys governant aquesta regió, amb moltes competències, i amb les seves polítiques han fet que la vida sigui molt més cara, que tot sigui molt més difícil i que els sous siguin igual de baixos.

Després, senyor Campuzano, perdoni, amb tot el respecte, eh? –li tinc un respecte personal–, però a vostè l'han tret del Govern perquè han tirat la tovallola; si no, hagués sortit la consellera d'Economia, perquè jo estic parlant d'economia. Però l'han tret a vostè, perquè diuen: «Traiem el *Campu*», o «traiem el Campuzano, perquè ja no sabem què fer, perquè apugem impostos i repartim misèria», que és lo que fa el seu Departament de Drets Socials. No millorar les coses, sinó que quan les coses ja estan malament, hi ha molta gent amb moltes necessitats, llavors potenciar el poder apujar més impostos als que treballen per poder repartir als qui no tenen. És l'única opció que els hi queda, ja. Per això l'han tret a vostè i no han tret la consellera d'Economia.

Després s'ha marcat un clàssic convergent, no?, de «diuen que diuen que diuen», perquè vostè ha dit que han fet, que faran, però és que estem igual, és que portem anys sense avançar en res de lo que vostès tenen competències per millorar la qualitat de vida dels catalans. I precisament les seves polítiques ideològiques estan perjudicant, i per això cada vegada marxen més empreses i, en el seu sentit, per això tenim menys treball i de menys qualitat.

Després, vostè..., clar, aquesta m'ha faltat, eh? Reconec que li he dit lo de «el mundo va muy mal, el déficit fiscal...» M'ha faltat lo de l'estat propi. Aquesta m'ha fallat, l'hi reconec, no l'he anticipat. Però, clar, és una excusa. Però és que tenen moltes competències. Diu: «No, no, que ens en falta alguna i tal, la d'escut social no la tenim.» No la demanen perquè, clar, el déficit és tremend, per això no la demanen, no? O el

Codi penal, que comentava amb un company; tampoc ho demanen. Però és que és trampa, perquè vostès han pactat una legislatura. Han plantejat alguna cosa de lo que jo li he dit? Que vostès...: «Ja m'agradaria poder-ho fer i tal.» Ho han plantejat, ara? Han plantejat un privilegi per a colpistes, però no pas cap decisió econòmica. O és que ha quedat en secret? (*Aplaudiments.*) És que vostè ha fet trampa.

Després, fal·làcia: salari mínim interprofessional. Clar, perquè Catalunya és diferent. I Palautordera és diferent de Monràs, de Pedralbes, de Terrassa? És que... Ho veu com fan trampes al solitari? M'està demanant un salari mínim específic per a Catalunya perquè les situacions són diferents. Però és que també és diferent la Paeria, del Baix Llobregat; l'Eixample, de l'Empordà. Tot és diferent. Les persones són diferents. No es facin trampes. Perquè vostès són separatistes i, a partir d'aquí, construeixen el seu relat.

L'atur, *el paro*. És que, ho veu?, s'emocionen per... És que estem fatal. Més de 300.000 persones durant molt..., i no dic ja 347 o 318, és que me n'estic estalviant trenta mil, i són trenta mil drames. És que és un drama i és estructural, i és massa atur, al voltant del deu per cent. El cinc per cent..., de los hogares españoles tienen a ambos miembros en paro. Y, encima, cuando hacen trampas es porque con la reforma laboral..., por ejemplo, hay 8.500 trabajadores de la enseñanza que ustedes dan de baja en julio y luego dan de alta en septiembre, y esos los contabilizan, el Gobierno, como nueva creación. O los jóvenes, que con la reforma laboral se han partido la jornada, con lo cual duplican los puestos de trabajo. Pero, bueno, en todo caso es un drama que haya más de trescientos mil.

Polítiques socials. Su única opción, claro, porque política económica adecuada, bajando impuestos y priorizando lo importante, que es salud, educación, seguridad i infraestructuras, eso no lo hacen. Entonces, políticas sociales. Un *índex de referència* de no sé qué... Oiga: dramas. Veintiséis por ciento de los catalanes, veintiocho por ciento de niños y adolescentes en riesgo de pobreza extrema, 378.000, eso es una cifra, no un *índex de referència*.

Me quedan veinte segundos. Insisto, se ha generalizado la pobreza porque llevan veinte años subiendo impuestos y a los trabajadores, supuestamente, que quieren ayudar están pagando sus caprichos ideológicos. Cada vez hay más necesitados,

más personas que aun trabajando no llegan a fin de mes y les es un drama poder cambiar incluso una nevera o comprar zapatos a sus hijos, porque hay más políticos, más gastos superfluos, y por eso urge dar un cambio radical.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè tampoc em decep, eh? Si hagués pogut jo recitar-li la interpel·lació que vostè em faria, m'acostaria bastant en els plantejaments que m'acaba de fer. Alguns, fins i tot alguns dels seus èxits habituals, no els hi he semblat escoltar.

Però, si em permet, li voldria recordar que el Govern és un òrgan col·legiat, i que aquí responc en nom del Govern, no en nom del Departament de Drets Socials, i que espero que vostè no menystingui el Departament de Drets Socials, que no menystingui els més de quatre mil treballadors que hi ha, que no menystingui les polítiques socials. I espero que vostè, que avui està tan preocupat per la pobresa, tan preocupat per les persones que ho passen malament en aquest país, doncs no pensi que les polítiques que fem des del Departament de Drets Socials, les polítiques de cura de les persones grans, les polítiques d'acompanyament als joves i infants, les polítiques de famílies –que avui he observat que no ha tingut cap mena d'interès a defensar-les–, doncs són menys importants que altres polítiques. Espero que no ens faci aquest plantejament, perquè, si no, tot el seu raonament em sembla molt poc seriós. Per tant, aquí responc en nom del Govern de Catalunya –en nom del Govern de Catalunya.

I justament per això d'aquí, jo li he començat parlant de les dades objectives en la matèria de l'atur, no? Escolti, quan jo li deia que és el rècord històric de persones treballant a Catalunya, o que és el rècord històric de població activa d'aquest país, superant els 4 milions de ciutadans, i que en un context general d'estancament de l'economia europea, l'economia catalana continua creant ocupació, és una bona notícia i vostè se n'hauria d'alegrar. I si vostè, en un context en el que a Catalunya

tenim un atur significativament per dessota de la mitjana espanyola..., a Espanya està al voltant del dotze, nosaltres tenim un atur del vuit per cent. Per tant..., i ja no li dic de determinats territoris de l'Estat.

Per tant, l'economia catalana està creixent, l'economia catalana està creant ocupació i, efectivament, la creació d'ocupació és la millor política social. I aquesta millor política social ha d'anar acompanyada de millors salaris. Millors salaris depenen de negociació col·lectiva, depenen de l'evolució del model productiu. Per això el Govern està fent l'aposta per la reindustrialització, convençuts que els llocs de treball de qualitat són els que estan directament associats a la indústria i als serveis vinculats a aquesta indústria. I no és menor –i vostè hauria de posar en valor–, doncs, que el president Aragonès estigüés, fa uns quants dies, a Corea, justament desenvolupant una política de captació d'inversió estrangera per recuperar aquesta indústria que el país necessita.

I, escolti, és que el dinamisme empresarial a Catalunya es manté. En aquest exercici hem incrementat un vint per cent les empreses inscrites a Catalunya –per cert, per damunt de l'increment empresarial que s'ha produït a la comunitat autònoma de Madrid. Per tant, el dinamisme econòmic existeix i és sòlid. Aquest dinamisme econòmic és suficient per reduir aquest risc de la pobresa? No és suficient i es necessiten les polítiques que en algun moment semblava que vostè menystenia, que són les polítiques socials.

Perquè, efectivament, allò que distingeix el model de societat que defensem nosaltres del que defensen vostès, el model de societat, el model de país, no és només que vostès defensen aquesta Espanya en gris i negre de l'època de la Dictadura, sinó que el model de societat que defensem nosaltres és el model de les societats avançades de la resta d'Europa: estats del benestar sòlids, potents, inclusius, que són capaços, a través d'impostos i de les transferències després d'impostos, de reduir la pobresa. Així és com funciona l'Europa civilitzada, l'Europa moderna, el país que durant aquests quaranta anys hem intentat construir amb els límits de l'autogovern i en el que mantenim l'aspiració a la independència justament per tindre tots els instruments que ens permetin –tant de bo!– algun dia, a vostè, donar-li resposta també en aquelles polítiques que avui no depenen de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments antigènere; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments antigènere

300-00410/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bon dia, consellera. Doncs començarem pel principi, perquè aquesta interpel·lació va sobre drets sexuals i reproductius i també sobre els grups antigènere, i m'agradaria començar pel principi. Què vol dir això de grups antigènere? Doncs aquests grups que en podem dir «antigènere», però també podríem parlar de fonamentalistes, o podríem parlar de grups conservadors, no?, el que s'ha dit històricament com a conservadors, en definitiva el que són són grups organitzats globalment per vulnerar i fer vulnerar drets fonamentals, especialment a les dones, però també a la població LGTBI+.

La seva agenda està molt enfocada en els drets sexuals i reproductius i fa uns dies, en una de les jornades que vam fer en aquest Parlament amb l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, va venir l'experta Sonia Correa i ens va dir que, a diferència d'altres grups organitzats, estem parlant, doncs, d'un fenomen que s'ha creat des del sud, i que això els fa una mica especials respecte a d'altres moviments, no?, i altres organitzacions.

Molt arrelats a Amèrica Llatina, però també a Espanya, que és un cau de cultiu d'aquesta cultura patriarcal. I en citaré tres exemples, però en coneixem i els tenim també en aquesta cambra. Parlem d'Hazte Oír o d'Abogados Cristianos o de la Fundació Provida. I és d'aquesta aliança internacional, amb conseqüències nefastes a nivell global, però també nacional, que volem parlar avui. Perquè el patriarcat, de bracet amb el sistema ultraliberal i capitalista, vulnera drets humans a gran part de la

població mundial, mentre cusen les dissidències d'ideologia de gènere, que és una qüestió que trobem en aquesta cambra, dia rere dia.

Faig aquest marc per poder entendre com des d'El Salvador fins a Catalunya, passant per Andorra, per Polònia o per Hongria, els drets humans, i concretament els drets sexuals i reproductius, han marcat l'agenda política de les darreres setmanes a casa nostra.

Fa dos dies també vèiem com a Texas, no?, s'ha prohibit un avortament d'alt risc. Això no vol dir que aquesta dona no avorti, sinó que ho haurà de fer en un altre estat, i fins i tot se l'ha avisat des del Tribunal Suprem que hi haurà conseqüències penals a qui decideixi ajudar-la. Això és una estratègia que va més enllà de Catalunya, i també volíem fer, doncs, aquest marc més global.

Parlo d'El Salvador, per exemple, no només perquè té una de les lleis antiavortament més restrictives, sinó perquè vaig tenir l'oportunitat de fer un viatge d'estudi com a membre de l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius d'aquesta cambra, per això porto avui aquest mocador de les companyes de l'Agrupación Ciudadana.

I m'agradaria parlar de dos casos concrets que han estat un abans i un després en la història d'El Salvador. Parlo del cas Manuela i del cas Beatriz. El cas Manuela és el d'una dona que va patir una urgència obstètrica, i després de la visita a l'hospital, va acabar a la presó acusada d'homicidi agreujat, perquè això és el que els hi passa a les dones a El Salvador, que tenen, doncs, una urgència obstètrica, com pot ser un avortament espontani, i acaben no només passant per l'hospital, acaben, doncs, condemnades a cinquanta anys per homicidi agreujat, perquè son acusades de voler assassinar la seva criatura.

Les dones a El Salvador no només no poden avortar de manera lliure, segura i gratuïta, sinó que pateixen, doncs, aquesta persecució, aquesta criminalització, que, com deia, poden acabar amb penes de fins a cinquanta anys.

En aquests moments, la Corte Internacional de Derechos Humanos es va pronunciar respecte al cas Manuela. Va acusar l'estat d'El Salvador de vulnerar drets humans, drets sexuals i reproductius a la Manuela, que és un nom fictici per protegir, doncs, la seva identitat, i va fer algunes mesures de reparació sobre violència obstètrica i també

sobre el dret al secret professional per poder garantir, doncs, aquesta capacitat d'ajudar les dones que tinguin aquesta agència i que els professionals també estiguin protegits.

En aquests moments, a la Corte Internacional hi ha el cas Beatriz, que és el segon cas important d'El Salvador, que està esperant, doncs, aquesta sentència, que esperem que sigui favorable, que tot apunta que en les properes setmanes o els propers mesos hi haurà aquest pronunciament.

I la Beatriz és una dona que tenia lupus, i que fins a tretze professionals d'El Salvador van recomanar l'avortament en el seu cas i se li va negar. A la majoria dels països, a Amèrica Llatina es parla de les tres causals, no?, que poden ser: risc de la mare, inviabilitat del fetus o violació, però, en aquests moments, a El Salvador no hi ha cap de les tres propostes d'avortament terapèutic sobre la taula.

En el cas que la Corte Internacional es pronunciés en el cas Beatriz, és possible que pugui afectar a tot Amèrica Llatina i el Carib positivament perquè es pugui començar a legislar, doncs, sense vulnerar drets humans. L'estratègia antiavortament va més enllà de grups religiosos. Crec que és important entendre que ja no estem en aquesta pantalla, que no parlem només de grups religiosos, i que és una estratègia global.

Passem d'El Salvador a una miqueta més a prop, al país veí, Andorra, que la companya Vanessa Cortès va ser jutjada fa uns dies per haver participat a una comissió de les Nacions Unides sobre l'avortament. Aquí vam intentar fer una declaració institucional, crec que no diré res que no sapiguem, i no va tenir majoria. No entenem per què la llibertat d'expressió de cop no és tan important o tampoc entenem per què Amnistia Internacional de vegades sí i de vegades no.

Ens preocupa que els drets siguin negociables en funció dels interessos, perquè d'això, en definitiva, van els grups antigènere, d'una estratègia global i d'interessos que vulneren drets i que es prioritzen.

Els drets, com vam dir fa alguns dies, es defensen arreu, però també s'ha de defensar les que hi posen el cos; no només els drets de les dones que veuen vulnerats els seus drets, sinó de totes aquelles dones que posen la cara, que posen el cos per poder-nos defensar a totes.

A El Salvador, doncs, el nostre contacte, la nostra feina d'estudi va ser amb l'Agrupación Ciudadana, a Andorra, amb Stop Violències, i aquí tenim les companyes de l'Associació de Drets Sexuals i Reproductius. Perquè davant de les violències, les feministes volem protegir-ne les víctimes, evidentment, però també les que es posen al capdavant. Perquè quan una defensora posa la cara, ja sabem què passa: violència alliçonadora per a totes nosaltres, per al conjunt de la societat, perquè si estàs en la primera línia i se't vulneren drets com el de la llibertat d'expressió, tan fonamentals, és un avís per a navegants.

Voldríem saltar amb aquesta agenda de les darreres setmanes, perquè a banda d'aquest viatge a El Salvador com a membre de l'intergrup, a banda de l'acompanyament que vam fer des d'aquesta institució a la companya Vanessa Cortés, doncs, també tenim bones notícies, que és que en uns dies hi haurà la Marató, que aquest any serà dedicada a la salut sexual i reproductiva, i a Catalunya som ben conscients de que el tema de la Marató és un abans i un després.

Parlem de drets sexuals i reproductius, que són drets humans, però els drets sexuals i reproductius són uns drets relativament nous; entenent-los com a drets humans, són relativament nous. I és ben important que la Marató, amb aquesta feina que fa de divulgació, de visibilitzar certes qüestions que queden invisibilitzades, no?, de sensibilitzar el conjunt de la població, probablement adreçant-se a una part de la població que des d'aquesta cambra no hi arribem, amb aquesta capacitat de generar coneixement, de generar consciència i pedagogia..., doncs, aquest any són la salut sexual i reproductiva. I, per tant, bé, felicitar-nos també per aquesta feina que s'ha fet de formigueta per arribar al 2023 tenint aquesta campanya de masses que genera tot aquest gruix de coneixement i de sensibilització.

Hem parlat nombroses vegades sobre com operen aquests grups antigènere –des d'El Salvador fins a Andorra–; de l'impacte d'aquests grups fonamentalistes també a Europa –parlem, per exemple, d'Hongria, no?–, i de com totes aquestes vulneracions de drets humans que afecten, com deia, les dones, però també la població LGTBI, s'han normalitzat. Entenem que forma part d'aquest sistema patriarcal, però no podem obviar que estan organitzats, que són una xarxa; que mentre nosaltres estem aquí ells també estan reforçant les seves estratègies comunicatives; que les xarxes és un

caldo de cultiu brutal que fan tota aquesta apedagogia i, per tant, que la justícia global, aquesta ofensiva global, que parlem des del més local, que seria a casa nostra, fins a la resta del món, entenem que aquesta justícia local passa també per la justícia global i de com Catalunya pot contribuir a una nova cultura de drets, una cultura antipatriarcal i, per tant, que tot allò que estem fent aquí també afecta arreu del món.

Per tant, consellera, parlem de combatre aquests discursos, de com podem continuar consolidant i conquerint aquests nous drets i, per tant, de com podem defensar les defensores d'arreu –de casa nostra, d'Andorra, d'El Salvador, de Catalunya–, de com Catalunya ha de poder formar part de la solució. I, per tant, aquesta estratègia nacional, aquesta marató, totes aquestes campanyes..., si ens podria fer cinc cèntims de com Catalunya pot contribuir a aquesta justícia global.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge i Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada... Molt bon dia a totes i a tots. Com vostè apuntava, els drets sexuals i reproductius són drets humans amb un reconeixement més recent en l'àmbit internacional, però ja de dècades, des de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament del Caire l'any 94, i el que ha suposat també la incorporació d'aquests drets com a drets humans en el marc de la Cedaw, la convenció per a l'eliminació de totes les formes contra la discriminació envers les dones. I, per tant, tots els estats signataris, entre ells els que vostè ha anomenat, tenen l'obligació de donar compliment a aquests drets, de vetllar per la seva garantia efectiva, i perquè és evident que sabem que quan un estat no garanteix aquests drets no implica que les dones no avortin, implica que ho fan o en pitjors condicions, posant en risc la seva salut, o, si s'ho poden permetre, recórrer a altres territoris per poder tenir aquest dret, per poder exercir aquest dret.

I, després, tenim aquest context internacional alarmant de grups fonamentalistes antigènere, antidrets, que, en el marc d'aquesta guerra cultural que estan instigant,

estan posant en risc no només els drets assolits, sinó que intenten imposar un nou ordre de retrocés flagrant en molts drets, però, com vostè apuntava també, en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius de manera específica i, de manera més general, relacionat amb els drets de les dones i els drets de les persones LGTBI o els drets de les persones migrades i refugiades.

I és evident que aquells territoris, aquells països, aquells governs que tenen un ferm compromís amb els drets humans, tenim la responsabilitat ara mateix no només de garantir-los, sinó de ser punta de llança per a tots aquells territoris on s'estan veient vulnerats, per a tots aquells moviments socials que veuen com els seus països estan retrocedint en drets o que estan sent perseguits i perseguides les mateixes persones i entitats defensores dels drets humans.

Em centraré, doncs, en aquests dos drets, fonamentalment: el dret a l'avortament, el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, i també el dret a protegir la ciutadania i les entitats i persones defensores dels drets humans dels atacs dels grups antidrets, antigènere. Aquests dos drets s'emmarquen dins l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius que vam incloure al pla de govern l'any 2021 i que ja ha tingut un desplegament molt important en aquests dos anys i mig. Una estratègia que es basa en dos eixos principals: un és aprofundir en la garantia dels drets ja reconeguts, i l'altre és la introducció de nous drets, precisament, per poder ser, com deia, punta de llança.

Pel que fa a la interrupció voluntària de l'embaràs, és evident que a Catalunya estava reconegut, però també que teníem un desequilibri territorial molt important, que hi havia inequitat territorial en l'exercici efectiu d'aquest dret. Quan vam entrar aquest Govern l'any 2021, el mètode quirúrgic d'interrupció voluntària de l'embaràs no estava garantit, no s'hi podia accedir, diguéssim, ni a la Catalunya Central, ni a Lleida, ni a Terres de l'Ebre, ni a l'Alt Pirineu, ni a l'Aran. Per tant, teníem una fotografia molt i molt desigual en l'exercici efectiu d'aquest dret en el conjunt del país.

En aquests dos anys i mig, s'han habilitat o ampliat molts més punts d'avortament farmacològic i quirúrgic arreu del país, i això ens ha permès, d'ençà del febrer de 2022... –perdó–, de febrer del 2023, cobrir totes les regions sanitàries del país amb els dos mètodes, garantint, per tant, el dret de les dones a aquest exercici efectiu, i

acabant amb un greuge històric que afectava moltes dones del país, i especialment les de l'Alt Pirineu i l'Aran.

Avui en dia, Catalunya és el país de la Unió Europea amb una cobertura més àmplia de centres on es pot exercir l'avortament. I si ens centrem en l'Estat espanyol, el quaranta per cent dels centres de tot l'Estat es troben a Catalunya. I, com deia, això és per garantir aquesta equitat territorial, perquè els serveis estiguin a prop de les dones.

A més d'ampliar el nombre de centres, al setembre de 2022 vam aprovar un nou protocol per a la interrupció voluntària de l'embaràs més garantista, en el sentit que marca pautes per a un acompanyament més informat, de qualitat per a les dones o persones gestants durant tot el procés, amb l'objectiu, sobretot, de millorar la capacitat de decisió de les dones i aquest acompanyament professional en tots els moments.

D'una banda, s'ha ampliat l'opció de l'IVE farmacològica fins a la setmana catorze, evidentment, si així ho decideix la dona. Si aquesta IVE farmacològica es realitza a domicili, s'ha d'aconsellar que la dona estigui acompanyada les hores posteriors a la ingesta del misoprostol per si necessita ajuda, per si hi hagués alguna incidència que requereixi resposta immediata. I si no és possible l'acompanyament, es fa l'atenció hospitalària i l'ingrés perquè pugui tenir aquest acompanyament, per garantir també que aquest acompanyament es produeix durant tot el procés. Es garanteix la continuïtat assistencial a la dona una vegada feta l'IVE, amb programes de suport comunitaris que poden fer-se des dels centres d'atenció primària, des dels serveis d'informació i atenció a les dones, en aquest cas del Departament d'Igualtat i Feminismes, que, com saben, es troben distribuïts arreu del país.

També s'ofereix acompanyament psicològic a totes les dones i es fan les derivacions corresponents a les que així ho demanin, quan l'equip professional en faci una valoració en aquest sentit, a partir dels antecedents de l'estat emocional de la dona. També és imprescindible avaluar si s'està patint una situació de violència masclista i, aleshores, poder valorar les opcions d'acompanyament que se li poden oferir.

També es proporciona informació sobre els diferents mètodes de contracepció de llarga durada, que s'ofereixen de manera gratuïta, tant en aquest cas com a totes les dones o persones gestants majors de vint-i-nou anys o totes aquelles que estiguin en

una situació de vulnerabilitat socioeconòmica. Es fa aquest oferiment perquè la contracepció immediata després d'una IVE millora la seva eficàcia i augmenta també la satisfacció de la usuària. Evidentment, és opció de la dona decidir si, doncs, vol aprofitar aquell moment, diguéssim, per posar-se un DIU o un implant subdèrmic. I la taxa de continuïtat del mètode als sis mesos d'aquesta contracepció de llarga durada és superior també si s'inicia immediatament després de l'IVE.

Amb aquest protocol, hi ha hagut altres efectes positius més enllà de la millora de l'acompanyament, i és que hi ha diferents hospitals del Siscat que s'han integrat o que han incorporat les IVEs sense causa mèdica a la cartera de serveis. Ara mateix són disset hospitals públics que ja han fet aquest pas d'incloure-la. I en aquests moments el Departament de Salut està ultimant el registre de professionals objectors de consciència per a la realització de l'IVE.

D'altra banda, parlàvem del dret a la protecció de les ciutadanes i del conjunt de la ciutadania, de les persones i entitats defensores dels drets humans davant els atacs dels grups fonamentalistes contra els drets sexuals i reproductius. I aquí al desembre de l'any passat vam aprovar un pla d'actuació per al suport a entitats i persones defensores dels drets humans a Catalunya. Forma part, aquest pla, dels compromisos que el Govern de Catalunya ha presentat davant les Nacions Unides en el marc de la commemoració del setanta-cinquè aniversari dels drets humans, juntament, precisament, amb l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, el pla d'acció contra el racisme.

I en la presentació que vam fer aquest dilluns passat en l'acte a Ginebra, on hi havia des de l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als Drets Humans, l'Organització Mundial Contra la Tortura, International Bridges *for human rights*, moltes entitats internacionals de drets humans, a banda de les agències, ningú va poder trobar cap altre precedent. Sorprenia en positiu que tinguéssim un enfocament de garantia de defensa de les defensores a nivell intern, no pensant només en aquelles defensores que són perseguides en els seus països i que aquí el Departament d'Exteriors té un programa d'acollida, de reforç, de capacitació, d'incidència política, d'*advocacy* per donar a conèixer el seu cas i teixir més xarxa internacional, a banda d'acompanyar psicològicament i en tot el que necessitin mentre estan aquí en aquell període de sis

mesos, sinó que tinguéssim un pla per protegir les defensores. Per posar-ne exemples: entitats que defensen els drets sexuals i reproductius, els drets de les dones, els drets de les persones migrades, els drets de les persones LGTBI.

Un pla que, entre d'altres accions, inclou mecanismes d'atenció, denúncia i reparació davant casos de discriminació, atacs o assetjament que puguin patir; des de la gestió de denúncies per part de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació quan té recorregut administratiu, l'assessorament jurídic gratuït per poder tirar endavant una querella penal, si es pot fer, o també la convocatòria ordinària de subvencions del Departament d'Igualtat i Feminismes, que té un programa específic per promoure drets humans i per promoure també els drets sexuals i reproductius.

També, aquesta actitud proactiva del Govern davant els grups antidrets està recollida en el pla. Així ho hem fet amb el bus d'Hazte Oír, com és conegut. També vam portar als tribunals, a través d'una querella interposada a la Fiscalia Provincial de Barcelona, una campanya internacional contra el dret a l'avortament que assetjava les dones i les usuàries de tres clíniques a Barcelona.

I aquí hem de dir *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –només trenta segons, vicepresidenta– que ens ho va arxivar la fiscalia i, per tant, exigim al Ministeri de Justícia que faci complir la llei, que formi adequadament els seus fiscals i també els magistrats i magistrades, perquè estan vulnerant els drets de les dones, a no veure vulnerats els seus drets sexuals i reproductius.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia

302-00366/13

Passem al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia; presentada

pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, diputats, diputades, consellera. Ens agradaria començar aquesta intervenció parlant del país que tenim, de com es defineix, de com s'ha creat, de com s'ha situat aquest país. I és que som un país de lluites. Som un país en el que les lluites, precisament, ens han definit des de fa segles i fins avui mateix, i esperem que en els propers anys també. I, per tant, com en tota la història dels Països Catalans, en aquest darrer cicle que hem viscut també ens han definit, també ens han creat, també ens han mostrat i generat com a poble les in comptables mobilitzacions i les in comptables lluites que s'hi han produït. I quan parlem de totes aquestes lluites, parlem des de la «primavera valenciana» del 2012; parlem des de les marees verdes a les Illes en defensa de l'educació pública; parlem de les brutals mobilitzacions del 15-M arreu del nostre país el 2011; parlem de les vagues generals en defensa dels drets de totes i tots del 2012 i del 2015, i parlem d'unes mobilitzacions que ens han acompanyat durant tot aquest cicle, en moments més petites, en moments més grans, però que no han parat, com una gota malaia. I són totes aquelles mobilitzacions antifeixistes per la llibertat d'expressió, contra l'especulació, per reivindicar espais col·lectius, per un habitatge digne i en defensa del territori.

I totes aquestes mobilitzacions s'han produït en un context de prohibició de les lleis que anàvem legislant, per millorar les condicions de vida, al Parlament; una trentena de lleis per part del Tribunal Constitucional s'han produït en un context de vulneració de drets, amb lleis com la llei mordassa, amb enduriments del Codi penal, amb una persecució constant de la dissidència i de la mobilització, amb infiltracions, amb detencions, amb sancions, amb espionatge, i, per tant, en un Estat que té molt clar quin és el seu enemic i que té molt clar que no es poden destriar les lluites nacionals de les lluites socials, de les lluites feministes i, en definitiva, de les lluites dels drets col·lectius. Perquè la principal amenaça del nostre poble a l'Estat espanyol, la principal capacitat de definició del nostre poble és precisament aquesta indestriabilitat de totes aquestes lluites.

I totes aquestes lluites, com totes i tots sabem, han anat acompanyades també d'unes mobilitzacions brutals en defensa del nostre país, en defensa del seu dret a decidir, en defensa de l'autodeterminació i en defensa de la independència. Des d'aquella brutal mobilització del 2010, en la que dèiem ja, que som una nació i nosaltres decidim; des de la consulta del 9 de novembre del 2014; des de l'exercici de la democràcia contra la repressió d'estat més bèstia que hem vist en tot Europa les darreres dècades, parlant de l'1 d'octubre del 2017 i del 3 d'octubre, i des de les mobilitzacions post-sentència, precisament per denunciar que no era cap delictes fer un referèndum i que no es podia concebre que es condemnessin persones precisament per posar urnes. I és que nosaltres tenim una màxima, que és que on hi ha lluita, hi ha repressió, i on hi ha repressió, hi ha solidaritat. I és una màxima que pensem que avui el Parlament és imprescindible que es faci seva.

I, entrant més concretament a la qüestió de la moció, amb total franquesa els direm que ens genera molts dubtes la llei d'amnistia que s'ha pactat: en la forma, en el fons, en l'abast, precisament per tot això que explicàvem ara i que està molt lluny d'aquella reivindicació d'amnistia i autodeterminació. Ho sabem nosaltres, ho saben vostès i pensem que ho sap tothom. Però també pensem que avui no toca parlar d'aquests desacords. I no toca, perquè pensem que hi ha una cosa que està per sobre de tot això, i és que en aquest país hi ha milers i milers de persones que viuen amb angoixa, amb incertesa, per culpa de la repressió; una angoixa que va molt més enllà d'aquestes persones, que abasta familiars, que abasta amistats, que abasta cercles de militància i que, per tant, cal donar-hi resposta. I aquest Parlament, totes i tots nosaltres tenim una responsabilitat amb tota aquesta gent i tenim un deute amb totes aquestes persones represaliades, que ho han estat per defensar drets.

I d'això va avui aquesta moció. Hem d'assumir aquesta responsabilitat, ens hem de conjurar per aprofitar totes les escletxes que obri aquesta llei d'amnistia, i ho hem de fer per alleujar el patiment i l'angoixa dels nostres companys i companyes. Si poden ser onze les persones que puguin veure millorada la seva situació per aquesta llei, que no siguin deu. I pensem que aquesta és la tasca que ha de fer l'observatori de la llei d'amnistia que avui aprovarem; un observatori que ha de servir de control i verificació del llarg procés que ve per davant i que ha de servir per exprémer al màxim

aquesta llei. Cal que aquest Parlament estigui a l'altura d'aquesta responsabilitat i cal que ens hi posem a treballar des d'avui mateix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, com és conegut, el Grup Socialistes en aquest Parlament va intentar, a través de tots els mitjans democràtics al seu abast, que el xoc que es va acabar produint la tardor del 2017 no es produís. Quan aquesta cambra i els grups parlamentaris que formaven una majoria van posar rumb cap a la via de ruptura unilateral, vam estar advertint una vegada i una altra que això no faria altra cosa que alimentar una confrontació i una polarització al si mateix de la societat catalana, a on conviuen, com és obvi, i avui és encara més clar, diferents opinions respecte a la qüestió de la secessió en si mateixa i respecte a la qüestió dels mètodes o formes que els grups parlamentaris que impulsaven aquest procés de secessió estaven seguint en aquell moment. No ens en vam sortir, dissortadament.

Vam també intentar, en aquelles jornades del 6 i 7 de setembre, que no acabés culminant-se una operació que nosaltres enteníem que era l'intent de demolir i de derogar l'Estatut d'autonomia i la Constitució en el territori de Catalunya per provar d'edificar unes institucions d'un nou estat català, no?, hipotètic, incipient, que mai va acabar de quallar. I vam intentar després minorar els efectes de la intervenció de l'autonomia catalana, que va ser estrictament necessària per restablir la vigència de la Constitució i de l'Estatut i evitar un mal major en el si de la societat catalana.

Després s'han donat passos per part de governs socialistes en el camí del que sempre hem defensat nosaltres, que és el diàleg, la negociació i el pacte entre persones que defensen projectes polítics molt diferents, a vegades radicalment contraposats –no n'hi pot haver de més contraposats que el de la idea de la federació que nosaltres defensem i la idea de la secessió que defensen altres grups parlamentaris aquí. En

aquest camí del diàleg, la negociació i el pacte, s'han fet avenços concrets respecte a qüestions que alguns grups d'aquesta cambra consideren menors i tangencials, però que tenen a veure amb la vida quotidiana dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, i se n'han fet d'altres que venen a intentar crear un clima polític i social a Catalunya de restabliment de la normalitat institucional, d'una banda, i de minoració també dels efectes negatius que havia tingut aquella confrontació entre legitimitats i entre institucions que es va produir en la tardor del 2017 i que havia tingut, diguem-ne, greus conseqüències, tant a nivell d'alguns dirigents polítics i socials com de la pròpia convivència a Catalunya.

Hem fet tot això sempre al mig d'acusacions de traïció per part d'uns i d'altres. Ho hem fet plenament conscients de que seríem acusats de traïdors per uns i pels altres. I en més d'una ocasió, des d'aquest faristol, ho havia dit jo mateix i ho repeteixo: quan les coses van de fer llistes de traïdors, les facin uns, les facin els altres, es facin des de Barcelona, es facin des de Madrid, nosaltres, amb molt d'orgull, encapçalarem totes les llistes de traïdors, perquè al final la història acabarà posant les coses al seu lloc. I nosaltres som una força política que treballem per fer possible que hi hagi consensos el més amplis possible entre ciutadans i ciutadanes de Catalunya i també, evidentment, del conjunt de la ciutadania espanyola. Perquè, al final, una història que acabés amb vencedors i vençuts, que partís la societat catalana, més enllà dels percentatges que indiquin les enquestes per meitats i que ens convertís els uns en els enemics eterns dels altres..., una història de fracàs, des del nostre punt de vista.

I, per tant, nosaltres som plenament conscients que els passos que s'estan donant ara, que els passos que han començat ja a les Corts Generals, al Congrés dels Diputats, desperten, per una banda, acusacions de traïció per part del nacionalisme espanyol en el seu conjunt i amb les seves expressions més furibundes de manera clara; també acusacions de traïció per part d'alguns sectors de l'independentisme. Però són passos segurament necessaris per poder seguir dialogant políticament i resolent les qüestions en termes polítics.

Respecte al contingut de la moció en concret, es diu a la moció que aquesta llei d'amnistia no contempla mecanismes de seguiment i verificació, com és el cas de la immensa majoria de lleis, i es diu que serà aplicada després per jutjats i per tribunals,

cosa que és la norma general en tot tipus de llei. I, per tant, a nosaltres ens sembla que no és necessari en absolut crear una comissió de seguiment, i hi votarem en contra. Però seguim entestats en solucionar, a través del diàleg, la negociació i el pacte, qualsevol dels molts conflictes que pot tenir la societat catalana.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, la moció que avui debatem és una bona notícia per diverses raons, i ja els hi anuncio que hi votarem favorablement.

Primer, celebrem que la CUP hagi passat d'acusar-nos d'haver signat el pacte de la rendició a avenir-se, d'una banda, a assumir aquesta llei d'amnistia i, de l'altra, com també contempla l'acord de Brussel·les subscrit entre Junts i el PSOE, establir mecanismes per tal de garantir el seu compliment. Sense llei d'amnistia no hi hauria aquesta moció.

La llei d'amnistia és una victòria de l'independentisme català, que s'ha imposat també gràcies als vots de Junts per Catalunya. És un acte de justícia. No és un indult ni un perdó, és una reparació política a un abús judicial i repressiu que es va produir després de l'1 d'Octubre. L'amnistia fa palès que l'1 d'Octubre no va ser un delictes, uns fets que el poder judicial va considerar punibles en la trista sentència del Tribunal Suprem del 2021 perdran ara el seu caràcter delictiu. I això és una victòria de l'independentisme i una derrota d'una part de la judicatura espanyola. És una victòria de la democràcia i una derrota a l'abús de poder.

Segon, ara es fa evident que a Madrid es pot fer bona feina i que aquesta pot tenir resultats tangibles. I seguirem fent-la amb l'únic objectiu de ser útils per a Catalunya i per als catalans. Som conscients també que la moció que ocupa l'actual debat és una proposta raonable, però que segur que genera tensions i rebombori dins d'alguns quants de la bancada criptofranquista.

Senyors de la dreta cavernària, el vuitanta-cinc per cent dels partits representats en aquesta cambra volen l'amnistia. El setanta-vuitanta per cent dels catalans volen votar en un referèndum. Avui mateix, una gran majoria aprovarà la moció que ara mateix debatem. Quan és una minoria qui es vol imposar a la majoria, a unes majories tan aclaparadores, això té un nom molt clar, i vostès tenen un problema de filtre democràtic.

L'èxit d'aquesta negociació amb l'Estat espanyol és conseqüència d'haver estat resilients, haver aguantat la posició, haver estat coherents i haver mantingut les nostres conviccions intactes. Aquells que fa uns mesos negaven l'amnistia, ara la impulsen i hi voten a favor. Des de que Junts és a l'equació, les coses impossibles passen. I és que el PSOE va votar dimarts a favor de tot el que ha negat durant anys. Per això, permetin-me que em dirigeixi directament als senyors del PSC. No facin de defensors del PSOE, facin de defensors dels catalans. Senyors del PSC, vostès, mal que els pesi, són els guardians de tots els greuges que patim els catalans –de tots–: del dèficit fiscal, dels problemes amb rodalies, de la manca d'inversió i execució en infraestructures, dels menysteniments a la cultura catalana, de la invasió de competències, etcètera.

I, mentrestant, s'han passat dos anys dient que el conflicte entre Catalunya i Espanya s'havia acabat, que ja no existia, i que allò que vostès s'hi refereixen despectivament com «el procés» era una forma d'evitar tractar els problemes reals de la gent. Però ni una cosa ni l'altra; ni el procés s'ha acabat ni els greuges tampoc. I el seu partit continua sense plantejar ni solucions per revertir els greuges que patim tots els catalans, ni alternativa a la demanda de milions de catalans que volen la independència de Catalunya.

Doncs res més lluny de la realitat. L'acord subscrit a Brussel·les deixa clar que el conflicte polític entre Catalunya i Espanya no només existeix i és ben viu, sinó que reconeix que les reivindicacions legítimes de la societat catalana tenen un profund recorregut històric, que han adoptat diferents maneres –des dels decrets de Nova Planta van abolir les constitucions seculars de Catalunya– i que les qüestions lingüístiques, culturals i institucionals han estat objecte d'una limitació legal severa i fins i tot d'una prohibició o una persecució activa.

I, malgrat això, senyors del PSC, vostès s'han passat dos anys dient que han de girar full. I de tant girar, girar, girar, els qui han girat són vostès. I ja tenim la llei d'amnistia, una taula de negociació internacional amb mediador i el dret a l'autodeterminació i la cessió del cent per cent dels tributs sobre aquesta taula. Hi ha molta gent interessada en que tota aquesta negociació no surti bé, no ho oblidem, i mirem de recordar-ho en les hores que vindran.

El compromís de Junts per Catalunya és persistir, persistir negociant amb l'objectiu que tots els acords responguin a les demandes majoritàries d'aquest Parlament, que és qui representa legítimament el poble de Catalunya, i, sobretot, fer que les coses passin. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Això inclou l'amnistia –acabo molt ràpid, presidenta–, el revertiment, d'una vegada per totes, de tots els greuges que patim els catalans, però també el dret a l'autodeterminació. Aquesta és la solució de Junts per Catalunya al conflicte polític entre Catalunya i Espanya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Esta moción de la CUP, que pretende crear un supuesto observatorio parlamentario para fiscalizar el cumplimiento de la nefasta ley de amnistía, es una ocurrencia que causaría risa si no fuera por lo grave del trasfondo de lo que está pasando: una ley –una ley–, la aprobación de una ley de impunidad para separatistas a cambio de sus votos. Porque, señor Pedret, esto va de esto: es impunidad a cambio de votos. Aquí no va esto de convivencia ni de poner fin a nada. Si le están pidiendo el referéndum; se lo acaba decir el señor de Junts. Están pidiendo el referéndum. Así que no diga usted que esto va de convivencia, porque esto va de impunidad a cambio de votos.

Y lo primero que uno se pregunta es: señores de la CUP, ¿ustedes quiénes se creen que son? ¿Quiénes se creen que son para fiscalizar al Congreso de los Diputados y

controlar el cumplimiento de una ley nacional? Aunque sea una ley inconstitucional e infame como la ley de amnistía. ¿Quiénes se creen que son ustedes y los demás partidos separatistas, por ejemplo, para, no sé, pretender que un juez del Tribunal Supremo comparezca aquí en una comisión y exigirle pretendidas responsabilidades penales? ¿Quiénes se han creído que son? La verdad es que se han venido arriba y no son más que unos cuantos diputados regionales comunistoides a los que les gusta vivir de forma bien cómoda, como buenos capitalistas, y ahora, encima, con delirios de grandeza de querer supervisar al Congreso de los Diputados.

En fin, la ocurrencia de esta moción nosotros pensamos que ya no da para más, así que nos vamos a centrar en la ley de amnistía, pero desde otra perspectiva, que es muy interesante, la de la amnistía como la culminación de un camino de traiciones del PSC a sus propios votantes y a todos los catalanes. Porque la pregunta es: ¿cómo hemos llegado hasta aquí? ¿Cómo es que en 2023 este Parlamento conoce de una propuesta para que los partidos separatistas controlen la aplicación de una ley que crea espacios de impunidad para los golpistas y rompe la igualdad de todos los españoles? Pues estamos aquí por la política de cesiones de los partidos nacionales al separatismo; las cesiones del PP, pero también las cesiones y muy especialmente del PSC-PSOE, que ha vendido su palabra y sus principios y, lo que es más grave, nuestra democracia y nuestra nación a los separatistas.

Y vamos a recordar los principales hitos en este camino de traiciones de los socialistas catalanes. Mire, empezando en 2003, por resumir –porque hay más– los últimos veinte años. Año 2003, el PSC salió con Esquerra Republicana para llegar al Gobierno de la Generalitat en lo que se conoció como el pacto del Tinell, de infausto recuerdo. Año 2005, Zapatero y Maragall empezaron la campaña para un nuevo estatuto de autonomía que nadie en aquel entonces reclamaba y que excluía el español como lengua vehicular, invadía competencias nacionales y definía Cataluña como una nación. Año 2012, Pere Navarro apoyó la campaña del *dret a decidir*, que traería consigo la celebración de la consulta ilegal del 9-N. Y en su programa electoral, el PSC se comprometió a promover las reformas necesarias para que los ciudadanos de Cataluña pudieran ejercer su derecho a decidir a través de un referéndum.

Seguimos. Año 2021, Sánchez indulta a los golpistas, suprime el delito de sedición y rebaja el delito de malversación para beneficiar a los condenados por el golpe de Estado. Año 2022, el PSC pacta con Esquerra los presupuestos de la Generalitat, que suponen la ruina de los catalanes y más dinero para las élites separatistas. Y el señor Illa facilita la aprobación de la ley que deja sin efectos la sentencia histórica del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que reconoce el derecho de los padres a escolarizar a sus hijos con un mínimo del veinticinco por ciento de clases en español. A todo esto, hay que sumar la vergüenza de que el PSC esconde la bandera de España en treinta y uno de los cincuenta y ocho ayuntamientos en los que gobierna en solitario y en veintidós de los sesenta y cinco en que lo hace en coalición. Y ahora el PSC-PSOE va a amnistiar a todos los políticos golpistas y a todos los delincuentes del *procés* a cambio de unos votos para mantenerse en el poder.

Décadas de cesiones, de negociar y vender lo que es de todos los españoles a cambio de beneficios políticos y parlamentarios para unos pocos. El estado de derecho, la unidad de España y nuestra democracia, a cambio de seguir en la Moncloa. Cuarenta y cinco años de historia democrática para que la CUP ahora se crea con derecho a controlar los jueces y tribunales en el Parlamento de Cataluña en aplicación de una ley ilegal e inconstitucional.

Felicidades, señores del PSC, porque sí, el tiempo y sus traiciones les pondrán en su lugar.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, crec que no és la primera vegada que ho dic al Parlament de Catalunya –i, a més, ho dic des de l'absoluta convicció del nostre grup parlamentari–, que l'amnistia és una victòria per a Catalunya. M'ho han sentit a dir diverses vegades i, a més, ho creiem fermament. I és una victòria per a Catalunya, per als catalans i les

catalanes, per a aquella gent que se sent i defensa la independència de Catalunya i perquè hi ha gent que no i que té un altre projecte polític per a Espanya.

I, a més a més, crec que és una victòria perquè permet retornar el debat d'on no hauria d'haver sortit mai, que és en el terreny de la política i no en el terreny de la confrontació, i especialment no de la confrontació a través de la justícia i, evidentment, de la judicialització de la política. Jo els hi he dit també diverses vegades i, a més, crec que, a més, la moció va en aquesta direcció de «no fem petites les victòries de Catalunya simplement per la batalla electoral».

Jo no entraré en el joc de retrets que han entrat alguns de vostès, sobre..., no?, si benvinguts a les posicions d'uns o dels altres. Crec que tothom, en aquest Parlament de Catalunya, els darrers anys s'ha mogut bastant sobre les posicions i crec que és sà; crec que és sà que hagi estat així. I, a més a més, crec que també la llei d'amnistia –i crec que també ho destacava el senyor Pellicer– té una virtut, per mi, respecte als indults i respecte també amb la reforma del Codi penal i l'eliminació del delictes de sedició, que és permetre aquest trànsit cap a la política i sortir de la judicialització no només als dirigents que van estar encausats pel procés independentista, sinó a centenars de ciutadans i ciutadanes que es van manifestar, que es van mobilitzar a favor de determinades idees polítiques.

I crec que, a més a més..., i a mi també m'ha agradat com ho plantejava, no?, des de l'ambició de que si pot haver-hi –vostè ho deia– onze persones que s'acullen a la llei d'amnistia, millor que no que en siguin deu, en aquesta línia d'avançar cap a una nova situació política a Catalunya i a nivell de l'Estat.

La segona consideració, segurament aquesta alguns..., no?, i vostès no la deuen compartir, però crec que és evident que estem davant d'un altre escenari polític i que..., i això sí que, evidentment, té a veure amb el nostre projecte polític de transformació i de canvi de l'Estat espanyol; és a dir, hi ha una nova etapa i que, a més a més, acaba amb algunes afirmacions –i també m'ho han sentit dir molt a mi aquí algunes vegades en aquest faristol–..., acaba amb la idea de que Espanya és irreformable i que Espanya no es pot canviar

I, a més a més, amb unes afirmacions que s'han fet diverses vegades en aquest faristol: que és indistint si hi ha un govern de PP i VOX, no? –jo crec que ho han vist

ara el que representa un govern de PP i VOX, que el senyor Abascal fos vicepresident de l'Estat espanyol— d'un govern en el qual hi hagi Sumar, En Comú Podem i el Partit Socialista. No és el mateix. I jo crec que això ho podem constatar des de la legitimitat de projectes polítics absolutament, si vostès volen, contradictoris o diversos, però no és el mateix. Hi ha una Espanya diferent, hi ha una Espanya plurinacional, hi ha una Espanya diversa, hi ha una Espanya que reconeix i ha de reconèixer que Catalunya és una nació i, evidentment, que existeix la voluntat de ser del poble català. I això també s'està traslladant a nivell polític.

S'està traslladant a nivell polític en tots els camps. Potser alguns poden considerar que és una anècdota; per a mi no ho és. És a dir, el que ha passat aquests dies, per exemple, a Iruña, crec que és el reconeixement d'una realitat que existeix i que, a més a més, s'ha de construir des de l'aliança de les formacions polítiques de progrés i plurinacionals d'arreu de l'Estat.

I, a més a més, escoltin, no ho sé, si no ens volen fer cas a nosaltres, suposo que la legitimitat que pugui tindre una força política des del camp de l'independentisme com Bildu, doncs, no li negaran que, a més a més, està fent una definició molt similar a la nostra de construcció d'una Espanya plurinacional i de la construcció d'un nou projecte polític per a Espanya.

I, finalment, acabo amb això —i, a més, ho vull fer ho avui, que crec que també és un dia significatiu—: crec que s'obre una nova etapa política a Catalunya. I vull fer-ho avui, que fa vint anys de l'acord del Govern catalanista i d'esquerres, que, per a mi, ha estat el millor Govern que ha tingut aquest país i el millor president, que ha estat Pasqual Maragall.

I vull fer-ho des d'un reconeixement de la convicció de tres forces polítiques, en aquest cas també de tres dirigents: Pasqual Maragall, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Saura, que van apostar per la construcció del primer Govern catalanista i d'esquerres, que va intentar obrir una nova etapa. I el nou Estatut va intentar obrir una nova etapa, també, de transformació i de canvi polític a Espanya, que es va truncar.

I que, evidentment, l'estratègia del Partit Popular de confrontació i utilització electoral del conflicte polític amb Catalunya ens ha portat on ens ha portat. Nosaltres sabem perfectament qui és el màxim responsable d'on hem arribat. Evidentment, no

compartim algunes decisions que s'han pres per part de l'independentisme, però el màxim responsable de la situació a la qual ha arribat, en aquest cas, Catalunya, i especialment de la judicialització de la política, és el Partit Popular.

Però s'obre una nova etapa que jo el que reclamo és que siguem capaços d'aprofitar-la, d'aprofitar la finestra d'oportunitat que es torna a obrir per a la construcció d'una Espanya plurinacional.

I acabo, en aquest cas, amb una cita de Pasqual Maragall, que és: «Hi ha una nova Catalunya, una Catalunya més desinhibida, menys sagrada, menys sacralitzada, més amb els peus a terra.» Siguem capaços de construir-la entre tots i totes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, señoras, señores diputados, esta moción es el mundo al revés. Anteayer se inició en el Congreso de los Diputados, de la mano del PSC-PSOE y con el beneplácito explícito del señor Salvador Illa y su PSC y, por supuesto, del señor Pedro Sánchez y su PSOE, el lacerante camino de la traición institucional suprema.

El Gobierno de España que debería defender el estado social y democrático de derecho en que se constituye la nación, se pone al servicio de la casta supremacista que pretende romper el Estado y su ordenamiento democrático, pisoteando los derechos de los ciudadanos que ostentan la soberanía nacional –la real, la verdadera, no la delegada. Porque el pueblo soberano no ha votado al PSOE ni ha dado un cheque en blanco al Gobierno de España para que cree una casta de intocables, una casta impune a cambio del puñado de votos que Pedro Sánchez ha necesitado para atornillarse a su poltrona monclovita.

Es muy probable que se apruebe la ley de impunidad gracias al entente nacional separatista, auspiciada por el autoproclamado Gobierno progresista, que en realidad se está comportando como el más reaccionario y antidemocrático de nuestra reciente

historia. Parafraseando al insigne periodista Juan Luis Cebrián, de cuya filia socialista no me cabe duda, ¿cómo se puede ni siquiera suponer que es progresista un gobierno que no respeta la división de poderes, promueve la desigualdad ante la ley e incluye en sus filas a fuerzas del más rancio nacionalismo? ¿Cómo se puede, señores del PSC?

La posible ley de impunidad tiene una clara debilidad a ojos de los revolucionarios de pacotilla que nos presentan esta moción: su aplicación, si llega a convertirse en ley, le corresponderá nada menos que a los juzgados y tribunales. *¡Vade retro!*

Los revolucionarios de salón con los que compartimos espacios en este Parlamento invocan la supuesta legitimidad para que queden impunes los delincuentes que han atacado el ordenamiento democrático que nos garantiza la igualdad ante la ley, que se vayan de rositas gracias a esta futura ley de impunidad.

La pretensión del grupo proponente es que los jueces y tribunales estén sometidos al control de este Parlamento mediante un observatorio de parte con la participación de lo que eufemísticamente llaman «sociedad civil organizada». Los delincuentes organizados metidos a controlar y a enmendar la plana a la justicia, que es el poder de cierre de cualquier democracia. Vamos, el mundo al revés: los delincuentes juzgando a los jueces.

En realidad, el PSC debería apoyar esta moción, aunque ha anunciado que votará en contra, empeñado como está en dinamitar los pilares que sustentan el estado social y democrático de derecho, los pilares que sustentan cualquier democracia digna de tal nombre.

De hecho, anteayer en el Congreso de los Diputados, el PSC y su marca matriz, el PSOE, como ayer mismo hizo el presidente Sánchez en el Parlamento Europeo, se embarcaron en esa travesía hacia la involución, que es dar pábulo al llamado *lawfare* en su alocada estrategia de desprestigiar a las principales instituciones del Estado y de forma especialmente descarnada al poder judicial, que es la última línea de defensa de los derechos de los débiles frente a los poderosos y garantiza la plena vigencia del ordenamiento democrático, como hemos visto en el último sexenio tras el golpe de Estado que perpetraron en 2017 los que ostentaban el poder en Cataluña. Ese golpe al que quieren dar continuidad los que actualmente ostentan el poder,

ahora –ya lo vemos– con la colaboración directa del propio Gobierno de España. ¿Qué sería de la democracia sin un poder judicial independiente y leal a la nación soberana?

Por dejarlo claro, un estado democrático se sustenta en tres poderes –el legislativo, el ejecutivo y el judicial–, separados e independientes entre sí. El poder judicial ejerce como poder de cierre del sistema y solo puede ser controlado en el ámbito jurisdiccional. Un principio democrático que choca frontalmente con la pretensión del grupo que plantea esta moción, secundada por el separatismo en pleno, de imponer al conjunto de la sociedad su visión totalitaria, donde las minorías que ostenten el poder puedan reventar el Estado a su gusto y, bueno, al más puro estilo de las dictaduras, con cuyos postulados reaccionarios comulgan por completo.

En un país normal, el Gobierno de la nación debería reaccionar y mostrar su firme repulsa cuando uno de sus socios de conveniencia plantea abiertamente en el Congreso de los Diputados la caza de brujas a jueces, policías y periodistas; caza de brujas contra el poder judicial y quienes garantizan que la ciudadanía tenga seguridad y libre acceso a una información veraz. Esta moción, en un país normal, en una verdadera democracia, ni siquiera debería haber sido admitida a trámite por la Mesa del Parlamento. No nos consta que el PSC se haya opuesto en la Mesa a su tramitación parlamentaria.

En cualquier caso, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans denunciaremos este nuevo intento de involución totalitaria y no vamos a participar en su charlotada antidemocrática.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición acerca de esta moción presentada por el Grupo de la CUP. Una posición que va a ser contraria a la aprobación de esta moción, que pretende la creación de un supuesto observatorio que haga seguimiento sobre la aplicación de la futura ley de amnistía que puedan aprobar las Cortes Generales.

Una ley de amnistía que, como todos sabemos, es fruto del acuerdo de investidura entre el presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, y sus socios parlamentarios allá, Junts per Catalunya y Esquerra. Una ley de amnistía sobre la que es de sobras conocido el planteamiento de nuestro partido, fijado recientemente, el martes pasado, por el presidente nacional de nuestro partido en el debate sobre la ley de la amnistía el pasado martes en el Congreso, y que, por tanto, es un planteamiento de rechazo absoluto a esta ley.

Y lo es, y por resumir y por no reiterar los argumentos que ya hemos venido expresando en esta cámara..., estamos en contra de esta ley porque consideramos que quiebra la Constitución, que quiebra el estado de derecho y que quiebra la igualdad de todos los españoles. Y sobre todo estamos en contra porque parte de una falacia en origen, y es que en España hay represaliados políticos. Esto es una falacia. En España no hay represaliados políticos. Por tanto, no se justifica el pretendido origen político de esta ley. En España se cumple o no se cumple la ley.

Por cierto, señor Cid, España no es irreformable. Claro que se puede reformar, pero por los procedimientos y por las mayorías que prevé la Constitución. Lo que no se puede es que, como no se tienen esas mayorías, se pretende reformar España por la puerta de atrás. Eso sí que no es admisible en democracia, señor Cid.

Por tanto, nosotros rechazamos la ley de amnistía y, por tanto, estamos en contra de cualquier planteamiento político que se pueda derivar de la aprobación de esta ley. Y, por consiguiente, votaremos en contra de esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, avui venim a parlar d'amnistia, d'una amnistia que porta causa de l'obstinació d'uns líders i formacions polítiques per donar compliment a un mandat democràtic sorgit d'unes

eleccions a les que es presentaven amb un programa electoral en el que precisament el que volien era conduir, en aquest cas, la nació catalana a la seva independència.

Respecte a aquest exercici democràtic, es van conjurar una sèrie de poders de l'Estat per iniciar veritablement una lluita repressiva contra tots aquells que defensaven aquests drets civils i polítics inalienables a qualsevol dels pobles, que estan consagrats fins i tot al propi ordenament jurídic espanyol per virtut dels tractats internacionals que ha subscrit al llarg del temps. I ho han fet amb unes mecàniques judicials, emprant l'espionatge, com ha sigut en el cas Pegasus; en definitiva, posant en funcionament tota una maquinària judicial, mediàtica, policial, per lluitar contra el poble de Catalunya i contra els seus representants que legítimament han volgut emprendre aquest camí, un camí que és homologable al que ha transitat la majoria dels pobles que han assolit la independència al llarg de la història.

Que arribem, en aquest cas, a aquesta llei d'amnistia no és ociós, eh?, és una seqüència lògica del treball de moltíssimes persones. En primer lloc, de la societat civil, que s'ha mobilitzat sempre per avalar les persones en les que va dipositar la confiança i que s'han vist injustament represaliades. També, en aquest cas, per moltes persones en l'àmbit social, en l'àmbit jurídic, lluitant pels drets, en aquest cas, de represaliats, com pugui ser obtenint victòries davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, però també amb una ingent tasca política en les institucions internacionals: a l'assemblea del Consell d'Europa, amb pronunciaments favorables a la llibertat dels represaliats; en diferents comitès de l'Organització de les Nacions Unides, com pugui ser el de drets humans o, en aquest cas, també el de detencions arbitràries.

En qualsevol cas, és el fruit del treball de molta gent. I vull reivindicar també el treball de la gent d'Esquerra Republicana, en un context en el Congrés dels Diputats molt difícil. Amb unes majories alternatives, com puguin ser les que en aquell moment podia dispensar al PSOE el Grup de Ciutadans, va tenir la capacitat i l'habilitat d'entendre allò que era possible: uns indults, que és una mesura de reparació parcial, però que són molt importants, perquè, en qualsevol cas, serveixen perquè persones que han estat injustament represaliades puguin reprendre no només les seves vides en l'àmbit familiar, sinó també en el polític. I també moltes altres mesures, com puguin

ser, en aquest cas, la modificació del Codi penal per lo que respecta al delictes de sedició. I també ho va ser respecte a la malversació, que va ser, lògicament, com tots vostès saben, mal emprat també des del punt de vista jurisdiccional, d'inici per condemnar i, en segon pla, fer-ne una interpretació capciosa perquè no se'n poguessin beneficiar tots aquells que han estat represaliats. En definitiva, és una seqüència d'actuacions que entre tots han conduït a una resolució, que entenem que és important i rellevant, en aquest cas, per al trànsit d'aquest país cap a la independència d'aquesta nació, com pugui ser la llei de l'amnistia.

La llei de l'amnistia també és un compromís electoral. Ho és d'Esquerra Republicana, ho és de Junts per Catalunya i també ho és de la CUP. També ho ha estat de la CUP. No... Hi insisteixo: no recordo, per això, que ho esmentessin en el darrer programa electoral al Congrés dels Diputats. I per a nosaltres no és el final de res. Com he dit abans, és un compromís electoral. Aquest compromís electoral, que formava part del programa electoral d'Esquerra Republicana al Parlament de Catalunya, que formava part del programa electoral d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats, afegia altres mesures, també, i entre elles esmentàvem la de l'autodeterminació. Per nosaltres l'amnistia no és el final de res, és l'inici de tot. I, en qualsevol cas, per nosaltres és un pas més per assolir l'autodeterminació del nostre poble, que entenem, com sempre ho hem defensat, que des d'una via dialogada ha d'arribar mitjançant un referèndum acordat. I aquest referèndum –vostès ho saben– és irrenunciable per a l'independentisme i és inexorable; ha d'arribar, i vostès ho saben.

Per part nostra, l'amnistia, hi insisteixo, és un pas més, però és un pas més cap a la llibertat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat

302-00359/13

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Consejera Serret, señoras y señores diputados, presentamos hoy una moción imprescindible, cuyo objetivo principal es poner coto y denunciar la actitud desleal y partidista del Gobierno de la Generalitat, que dura ya demasiado tiempo.

El Gobierno de la Generalitat, una institución del Estado, lleva décadas erosionando al propio Estado. Los cienmilleuristas que se autoproclaman represaliados y que ejercen el poder en Cataluña dedican sus mayores esfuerzos a desprestigiar y erosionar al Estado dentro y fuera de España, actualmente, con la connivencia y, como hemos visto anteayer en el Congreso de los Diputados y ayer mismo en el Parlamento Europeo, con la colaboración entusiasta del Gobierno de España, del PSOE y de sus socios separatistas.

Desde que el presidente Sánchez decidió traicionar a sus votantes y a la mayoría de los españoles a cambio de atornillarse en su poltrona monclovita, el propio Gobierno de España y quienes le apoyan en el Congreso de los Diputados están colaborando con entusiasmo con los partidos separatistas en el intento de demolición de nuestro ordenamiento democrático.

Esta deslealtad institucional tiene además una vertiente especialmente indignante al dejar desamparados a millones de españoles que ven con estupor como es el propio Gobierno de España y el PSOE –en otros tiempos garantía de igualdad– quienes les convierten en ciudadanos de segunda, al tiempo que afianzan a una casta de intocables a los que, a cambio de un puñado de votos para atornillarse a la poltrona, pretenden garantizar la impunidad.

Desde Ciutadans tenemos claro que ninguno de los dos gobiernos, ni el de España, ni el autonómico catalán, ni, por supuesto, ninguno de los partidos que los conforman, ni el PSOE de Sánchez, ni el PSC de Illa, ni mucho menos Esquerra Republicana,

trabajan con el objetivo de defender el interés general de la ciudadanía y los valores superiores que propugna nuestro ordenamiento democrático, como son la libertad, la justicia, la igualdad y el pluralismo político.

En este contexto de deslealtad por parte de los principales responsables institucionales a nivel nacional y autonómico, se enmarca la trama oculta que rodea lo que debería ser Acción Exterior y que en realidad no es más que una intromisión continuada en la política exterior del Estado, competencia exclusiva del Gobierno de España, que tiene su máxima expresión en la desinformación y la mentira, con la clara voluntad de desprestigiar a España en el ámbito internacional. Desde Ciutadans seguiremos denunciando esta realidad lacerante, con el convencimiento de que la connivencia del PSOE y del PSC les pasará factura ante su electorado.

Nuestra moción contiene nueve puntos específicos dirigidos a poner coto a la deslealtad del actual Gobierno de la Generalitat. El PSC, por cierto, ya ha votado favorablemente a algunos de esos puntos en legislaturas anteriores. Citaré solo algunos.

Desde Ciutadans instamos al Govern de la Generalitat a no utilizar recursos públicos para interferir en la política exterior del Estado ni para promocionar el separatismo y denigrar a España y sus instituciones democráticas; a desarrollar la competencia de acción exterior conforme a la legalidad, respetando la distribución competencial, de acuerdo con los principios de unidad de acción, lealtad institucional y de defensa de los intereses de Cataluña y, por tanto, de España en el exterior; a no abrir delegaciones en el exterior que no cuenten previamente con el informe favorable del Ministerio de Asuntos Exteriores; a reconocer que la acción exterior está sometida al control de legalidad existente en todos los estados democráticos compuestos, y someter su ejercicio al control parlamentario conforme a los principios de buen gobierno y transparencia exigibles a toda Administración pública cuyas funciones institucionales están sufragadas con el dinero público que aporta el conjunto de la ciudadanía vía impuestos; a dejar sin efecto el acuerdo de gobierno del 10 de octubre pasado por el que se aprueba el proyecto de ley de modificación de la ley de acción exterior, con el que se pretende ni más ni menos que crear un cuerpo diplomático por quedar fuera del ámbito competencial de la Generalitat de Cataluña. También

planteamos la conveniencia de que la consejera Serret y los delegados exteriores de la Generalitat soliciten comparecer ante la Comisión de Acción Exterior, al menos una vez al año, para someterse al control parlamentario.

Estas peticiones se entroncan en el ámbito competencial de la Generalitat de Cataluña y se plantean en aras de la transparencia y el control del obligado buen gobierno. Como ya he dicho, muchas de ellas han contado con el apoyo explícito del PSC, al que solicito formalmente su apoyo y que deje de ser cómplice de la deslealtad que impera en la acción de gobierno de la Generalitat proyectada hacia el exterior.

Mucho me temo que no será así, porque este es el PSC de la connivencia, cuya principal tarea es consolidar en Cataluña una casta de intocables cuyos delitos pretende dejar impunes. No dejaremos de recordárselo a sus votantes y a toda la ciudadanía.

La presidenta

Atès que no hi han esmenes presentades, a continuació i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, benvinguda, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, he de fer referència una mica al que es va dir a la interpel·lació de l'altre dia per part de Ciutadans, una intervenció trufada, com la que hem vist ara fa un moment, de desqualificacions al Partit Socialista, al PSC, al senyor Pedro Sánchez, al «sanchismo», al Salvador Illa: «cómplices», «connivencia», «casta de intocables», «indignante», «atornillarse en la poltrona»... Y ahora vas y me la votas.

Hombre, pues mire, tienen ustedes una manera un poco rara de intentar establecer mayorías parlamentarias para que te voten una moción –una manera un poco rara–; con descalificaciones a otros grupos parlamentarios no es la mejor manera para intentar conseguir, pues, esto, que te voten después a una moción.

Por lo tanto, no le vamos a llevar la contraria con todas estas descalificaciones. Usted dijo además el otro día una frase absolutamente lapidaria: «Contar con el PSC y el

PSOE es inútil.». Pues mire, no le voy a llevar la contraria. No le votaremos la resolución, no se la votaremos. No, no se ría –no se ría–, no se la votaremos. También le digo que es una manera peculiar de intentar conseguir estos consensos parlamentarios.

Además..., a no ser que su pretensión fuera que no se la votemos, porque ustedes siempre van dando lecciones a todo el mundo de lo que hay que hacer –a todo el mundo. Pues mire, nosotros no le vamos a hacer mucho caso. ¿Saben por qué? Porque queremos que nos vaya bien –queremos que nos vaya bien–, queremos que a Cataluña le vaya bien y queremos que a nosotros nos vaya bien. Y tantas lecciones que dan, así les va a ustedes –así les va.

Mire, respecto a la moción, yo creo que no hace falta hacer una moción para pedir información; ya hay mecanismos para pedir información parlamentaria en este Parlament. No hace falta hacer una moción para pedir comparecencias parlamentarias; pídanlas ustedes en la comisión. Nosotros las hemos votado a favor siempre a todas; usted lo sabe, a todas, siempre. Pidan ustedes comparecencias en la comisión y ya está. No hace falta hacer una moción para las comparecencias de la *consellera* o de los representantes.

Pero, en cualquier caso, enviaremos esta moción a los compañeros del PSOE de Andalucía, donde ustedes tienen competencias sobre acción parlamentaria, para que puedan ver si ustedes, en Andalucía..., si el Gobierno de Andalucía también está haciendo todo esto que dice esta moción: «Abrir un portal específico en el que se publique y se pueda consultar de forma constante e inmediata la agenda de los delegados y de los miembros de las delegaciones del Gobierno de exterior para que consten el lugar y la fecha de las reuniones que mantengan, las llamadas de teléfono, los correos electrónicos, la mensajería exprés, las personas contactadas, el objetivo de estos contactos y, si hubiera gasto público, el detalle del gasto público, como exige la ley de transparencia.» Muy bien, pues vamos a ver si ustedes esto también lo están haciendo en Andalucía, donde ustedes están gobernando.

Miren, para acabar, permítanme destacar la oposición responsable que nosotros estamos haciendo en materia de acción exterior. Hemos demostrado este compromiso real con la cooperación, un compromiso real, además, con la resolución

de los problemas a nivel europeo. En tres ocasiones recientes Salvador Illa ha acudido a Bruselas para establecer contactos significativos con representantes de la Unión Europea. Estos encuentros son la evidencia clara de nuestro compromiso con el diálogo, nuestro compromiso con la colaboración en el ámbito europeo, teniendo en consideración fundamentalmente los intereses de Cataluña.

¿Qué fue lo más importante que hizo Ciudadanos cuando eran jefes de la oposición? Pues llevarse a todo el grupo parlamentario a Waterloo para hacerse una foto delante de la casa del señor Puigdemont. (*Remor de veus.*) Ah, ¿no lo hicieron? ¿No lo hicieron? (*Remor de veus.*) Ah, lo hicieron; vale, vale. Mientras unos hacían el paripé, otros estamos trabajando para recuperar la presencia y la influencia de Cataluña en las instituciones europeas. Es una cuestión de prioridades –es una cuestión de prioridades.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia, presidenta. Consellera Serret, diputats i diputades... Diputat Alonso, a veure, que el llegir no ens faci perdre l'escriure. Contestar una moció de Ciutadans és la cançó de l'enfadós o de l'enfadat. Ho vivim en permanència a la Comissió d'Acció Exterior, on Ciutadans és la versió premoderna de VOX, negant sistemàticament la competència reconeguda a la Generalitat per dur a terme la seva acció exterior. Competència, no cal recordar-ho, que ha estat reconeguda pels seus propis tribunals, aquells que tan freqüentment esmenten aquests dies en què s'amaguen darrere els faldons de les seves togues, que no estan per punyetes ni per la separació de poders que tant invoquen.

I sí, senyor Alonso, volem una justícia independent, però també imparcial. Afortunadament, les seves *performances* –ja l'hi ha esmentat el meu company Pérez– ja només es limiten a aquesta cambra i al Parlament Europeu. I la cançoneta de colpisme també cansa, perquè els únics colpistes que hi ha hagut a Espanya han

estat els militars, però ja entenem que vostès troben a faltar la tradició «decimonònica».

De la seva llarga moció no se'n salva ni un punt. Per ser generosos, ens hauríem pogut abstenir al 10, perquè sí que desitgem que l'honorable consellera vingui a explicar-se a la CAEUEC almenys un cop l'any i que també programi els seus viatges tenint en compte el calendari parlamentari. També voldríem que se'ns expliqui l'oportunitat d'un viatge per obrir la delegació de Corea, que ja funcionava des de fa sis mesos, coincidint amb una cimera de la Mediterrània a Barcelona aquells mateixos dies. Que ni la consellera ni el president hi assistissin és un fet inèdit, quan es vol representar exteriorment el país.

O l'errada política de confondre sionisme i Netanyahu amb Israel, amb qui hem de mantenir una política de cooperació i entesa, tot reclamant el respecte al dret internacional humanitari a Gaza i arreu. En aquest assumpte, alguns fan seguidisme del costum hispànic de «la tradicional amistad con los pueblos árabes», refugi d'emèrits i altres sàtrapes com Putin, que es passejava fa pocs dies pels Emirats i Aràbia Saudita sense que ningú hi trobi res a dir.

Per entendre bé el que ara es cou a la riba més oriental del Mediterrani, és fonamental no perdre de vista que qui va començar la nova contesa bèl·lica no va ser Israel, sinó l'organització terrorista Hamas, des de la Franja de Gaza, amb un brutal atac el dissabte 7 d'octubre contra la població civil israeliana, fossin jueus, àrabs o cristians, pel simple fet de ser-ne. Un demòcrata no hauria de posar al mateix nivell Hamas, un grup terrorista, i Israel, un estat democràtic. O hi han hagut eleccions lliures a Gaza o Cisjordània en els últims anys?

Tampoc volem que s'oblidi la situació del Karabakh i l'expulsió de la minoria armènia per part dels àzeris amb l'ajut de Turquia, amb la passivitat de Rússia. O la guerra d'Ucraïna, que s'eternitza amb un altre desastre humanitari. O els conflictes al Iemen o Etiòpia, que no existeixen al focus informatiu.

Per tant, no compartim cap punt del plantejament que fa Ciutadans en aquesta moció, perquè senzillament no creuen en l'acció exterior catalana. I precisament per contraposició a aquesta idea errònia, des de Junts som exigents amb el Govern perquè aspirem a que el Govern de Catalunya mantingui una posició ambiciosa,

sense la tutela de les ambaixades espanyoles, quan viatgi. La legítima aspiració a una sobirania pròpia ha de comptar amb una xarxa de delegacions potents, i donarem suport a la creació d'un cos d'acció exterior que compti amb un pressupost adequat, no només per a cooperació, perquè no té cap sentit que el Departament d'Acció Exterior sigui l'aneguet lleig del Govern en matèria de pressupostos.

Però aquest cos ha de ser un instrument de futur per crear un cos diplomàtic propi, no per recol·locar desubicats o convertir interins en fixos. El pla de cooperació està molt bé, però si no hi posem recursos tècnics i humans continuarà sent voluntarisme i objecte d'incompliments.

I, finalment, m'haig de referir a la Declaració universal dels drets humans, de la que es compleixen setanta-cinc anys aquests dies, i que cal que actualitzem i mantinguem ben viva tant pel que fa al seu respecte com a la seva aplicació, perquè cal definir correctament els drets per poder-los protegir i defensar, també als tribunals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidenta. La Generalitat de Catalunya, dominada por el separatismo, lleva años instrumentalizando las instituciones y adueñándose de todos los espacios públicos con un único objetivo, que es dividir la sociedad española y avanzar en su golpe de estado.

Sin lugar a dudas, desde que VOX ha entrado en este Parlamento hemos hecho frente a la acción exterior ilegal que ejerce este Gobierno en sus continuas ilegalidades y sus extralimitaciones. Y digo «ilegal» porque la acción exterior que constitucionalmente, con el Estatuto en la mano, pueden ejercer las comunidades autónomas se limita básicamente a la promoción económica, empresarial y turística de las regiones, no lo que está haciendo usted en sus paseíllos por el mundo.

La única promoción que a ustedes les interesa es su promoción personal y la de su proyecto separatista. Porque a eso se han dedicado desde hace años, a tejer una

macroestructura internacional para enchufar a sus amiguetes con unos sueldos desproporcionados, insultar a España y hacer proselitismo separatista.

Y para llevar a cabo esta misión, el separatismo, claro, pues, cuenta con el inestimable apoyo del Partido Socialista, un partido que ha traicionado a sus votantes, a sus propias siglas, y, lo que es más grave, ha traicionado a España y a los españoles para convertirse en un partido separatista más. Aunque el señor Illa se presente como el líder del «gobierno alternativo», el PSC no es alternativa de nada. El PSC ha pactado los presupuestos con el separatismo haciendo suya la acción exterior ilegal que hoy estamos criticando en esta sala.

El PSC ha disparado el presupuesto público más de 105 millones de euros para que los separatistas puedan seguir con su fiesta, abriendo nuevas embajadas y atacando a España desde el exterior. Y, fíjense, aquellos que dicen que no, que ahora las cosas están mucho mejor y que el separatismo ya no es tan peligroso, pues, dense cuenta de que desde el año 2017 han doblado el número de embajadas. Ya son más de veinte las embajadas con funciones ilegales que tiene el Govern de la Generalitat en todo el mundo.

El partido separatista traiciona a sus votantes y acaba con la igualdad de todos los españoles permitiendo que estos señores, los que se sientan aquí en la primera fila, puedan situarse por encima de la ley y puedan seguir despilfarrando el dinero en todo aquello que les venga en gana y cuando les venga en gana.

Pero ¿quién paga esta fiesta? Una vez más, la fiesta, su fiesta separatista, la pagan los catalanes de a pie, a quienes separatistas y socialistas hace demasiados años que ya han abandonado. Porque es intolerable que, mientras miles de jóvenes catalanes se encuentran con serias dificultades para acceder a una vivienda digna, ustedes no hagan más que abrir nuevas embajadas, nombrar nuevos embajadores a dedo y con unos sueldos como digo desproporcionados, de más de noventa mil euros al año, sin que ni siquiera pasen por esta sala a rendir cuentas de un trabajo que apenas conocemos.

Es intolerable que, mientras Cataluña lidera los peores *rankings* de paro juvenil, lo que se esté tramitando en este Parlamento sea una ley para abrir un nuevo chiringuito internacional con el objetivo de perseguir a empresas que a ellos igual no les gustan,

pero que generan puestos de trabajo. Es intolerable que, mientras la salud mental de los jóvenes es cada día más delicada y el suicidio se ha convertido ya en la primera causa de muerte, el cuerpo que crea el separatismo, que crea esta consejería, es un cuerpo de diplomáticos sin funciones claras y que nos va a costar Dios sabe cuánto.

En vez de crear un cuerpo de diplomáticos, ¿por qué no se dedican ustedes a crear un nuevo cuerpo de psicólogos que puedan dar respuesta a las necesidades que tienen los jóvenes, y que no tengan que esperarse más de un año para recibir la atención psicológica que necesitan? (*Aplaudiments.*)

Son ustedes unos perversos: aun conociendo las necesidades que tiene nuestro pueblo, ustedes deciden ignorarlas y mirar a otro lado. No tienen escrúpulos, solo les importa su poltrona y seguir viviendo del cuento, mientras a los catalanes cada día les es más complicado llegar a final de mes, como bien ha explicado nuestro portavoz en su interpelación, Joan Garriga. Ustedes se lucran a costa de un pueblo que sufre, un pueblo que pierde tejido empresarial, un pueblo que pierde familias.

Y, señores diputados, hoy les digo que la alternativa ha de ser radical. Hay que acabar con la acción exterior ilegal, cerrar los chiringuitos, rebajar los impuestos y poner el dinero de todos los catalanes al servicio de todos los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera, bon dia. Bé, mirin, és públic i notori que entre el Grup de Ciutadans i la CUP –i el nostre grup parlamentari– realment no hi ha cap coincidència i, per tant, aquesta moció no en serà una excepció.

Vostès s'oposen a que el nostre país tingui una política exterior pròpia i exerceixi una diplomàcia pública pròpia, i nosaltres ho defensem amb absoluta convicció, com ho hem fet sempre i com ho farem també avui. Ens sembla fonamental i ineludible que el nostre país aspiri a tenir una política internacional pròpia i que tingui una diplomàcia pública forta i potent basada en la cooperació, basada en l'internacionalisme, en la

solidaritat internacional, en els drets col·lectius dels pobles i en la justícia social i ambiental a escala global, a escala planetària, a escala internacional.

Per tant, com és obvi, ens oposarem a la seva moció de dalt a baix i votarem en contra de tots els punts que vostès plantegen. I nosaltres, per tant, sempre donarem suport a tota aquella política de la Generalitat que tingui com a objectiu potenciar aquesta política exterior, aquesta política internacional i aquesta diplomàcia pública.

Una altra cosa és que puguem discrepar o puguem tenir diferències en alguns objectius, en les prioritats o en alguns enfocaments de la política exterior que fa el Govern de la Generalitat amb aquests instruments, amb aquestes eines de diplomàcia pública. I és obvi que nosaltres amb l'actual Govern de la Generalitat tenim algunes diferències pel que fa a aquests enfocaments o pel que fa a algunes de les seves prioritats.

Nosaltres potser no correríem tant a obrir delegacions en els centres neuràlgics del capitalisme financer internacional o de l'Aliança Atlàntica, sinó que potser prioritzaríem, doncs, obrir delegacions en l'àrea euromediterrània, que ens sembla que ha de ser la nostra prioritat estratègica des del punt de vista internacional. O tindríem un paper més actiu, més potent, en el sistema de Nacions Unides, que ens sembla que és un objectiu que caldria potenciar. Tindríem una participació molt més activa i protagonista en diversos espais i fòrums multilaterals a nivell internacional que s'oposen a l'actual sistema de dominació i d'explotació a nivell internacional.

O, per exemple, tindríem una posició més clara respecte al conflicte a Palestina, sincerament. I que consti que no ho dic per Esquerra Republicana, que en aquest sentit té una posició més clara i més sòlida i considero que més valenta, sinó que ho dic pel Govern de la Generalitat, que crec que sincerament té una política molt tèbia en aquest sentit, molt indefinida i que considero insostenible.

Per cert, senyor Jubert, l'Estat d'Israel avui no és un estat democràtic. Incompleix sistemàticament tots els drets humans i incompleix sistemàticament totes les resolucions de Nacions Unides. No en compleix ni una –ni una. I incompleix sistemàticament tots els principis i fonaments del dret humanitari internacional, i actualment és un estat governat per l'exèrcit i per l'extrema dreta. Diguï'm vostè on s'agafa per dir-me que avui és un estat democràtic. Per tant, això ja no és excusa per

a la política de la Generalitat. Calen més de vint mil morts? Cal que continuï l'ocupació il·legal per part dels colons israelians, també a Cisjordània, de territoris palestins? Què més cal perquè el Govern de la Generalitat surti públicament a demanar l'alto el foc, el compliment de les resolucions de Nacions Unides, el compliment del dret humanitari internacional? Què cal perquè hi hagi un posicionament clar i sòlid institucional, de vostè i del president de la Generalitat, demanant l'alto el foc? Això és imprescindible i és necessari, i no pot esperar a produir-se, això.

Perquè si volem tenir un paper actiu en la política exterior, l'hem de tenir amb relació al que en aquests moments és rellevant en política exterior. I nosaltres voldríem un paper més actiu de la Generalitat en aquesta qüestió, com una oposició més clara a l'actual política migratòria de la Unió Europea, als CIEs, al drama de la política migratòria de la Unió Europea, del sistema Frontex. Com voldríem una posició més clara de qüestionament de la política de l'Aliança Atlàntica i de la Unió Europea, fracassada, la política militarista, a Ucraïna, absolutament fracassada, i tot el que això està potenciant de creixement de la indústria armamentística (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); una política de distensió, de resolució del conflicte, no d'acceleració. Etcètera.

Per tant, nosaltres, sí, tenim unes prioritats diferents, segurament uns objectius diferents, també algunes coincidències...

La presidenta

Gràcies...

Carles Riera Albert

...però el que no farem mai és oposar-nos al desplegament de la política internacional de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. De fet, aquesta moció ens retrotrau a moments de la legislatura passada, quan Ciutadans tenia un altre paper en aquest Parlament. És evident que eren més nombrosos i que tenien més capacitat d'incidir. Ja era la línia que portaven arrossegant des de llavors: qüestionar absolutament tot el que es fa des de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, negant coses que estan absolutament contemplades a l'Estatut i que són absolutament legals.

Ara tenen un altre pes parlamentari, és evident. I jo crec que el que sorprèn una mica és que sembla que en aquesta deriva que ha tingut com a grup hagin oblidat quines són les eines parlamentàries que tenen al seu abast, com la sol·licitud de compareixences. És a dir, poden sol·licitar una compareixença cada vegada que vulguin. Clar, els hi han d'aprovar la resta de grups, és el que tenen les majories, efectivament. Però si potser ja no se'n surten a la Comissió d'Afers Exteriors, no sé jo si tindran millor resultat en aquesta moció que han presentat, que pel que vaig veient moltes possibilitats d'aprovar-se tampoc té. Potser caldria una petita reflexió per part del Grup de Ciutadans de quina és la seva estratègia a l'hora de buscar suports per aconseguir que les seves mocions i les seves sol·licituds de compareixença tirin endavant.

Perquè hi han coses tan rares com demanar que es deixi sense efecte l'acord d'aprovació d'un projecte de llei que ha de tenir una tramitació parlamentària. Presentin una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, que també ho poden fer. No cal que el Parlament els hi doni suport perquè facin la seva feina parlamentària. No cal que demanin a la resta de grups què en pensem, de que vostès no hi estiguin d'acord. Presentin l'esmena a la totalitat, i quan es voti veurem si tenen o no tenen suport. Però és que demanar que es deixi sense efecte una cosa que s'ha de tramitar al Parlament, home, molt consistent amb la tasca legislativa tampoc és que ho sigui.

La demonització de les delegacions, i no només la demonització..., sinó les delegacions al servei dels interessos d'Espanya. Potser que definim quins són aquests interessos d'Espanya i quines serien les delegacions. Estaria bé que ens facin una proposta, o que la facin a la consellera, de quines delegacions sí que creuen vostès que defensen els interessos d'Espanya. Ah, potser la d'Israel els hi semblaria bé que l'obrissin, no?, perquè defensaria els interessos d'Espanya i els de Catalunya.

Quina és la que no defensa els interessos d'Espanya i de Catalunya? La de Colòmbia? Potser no els hi agrada que vagi cap al sud? La de Brussel·les? Quina és la delegació que no defensa els interessos d'Espanya i Catalunya? Potser que tinguem una miqueta clar de què estem parlant, quan parlem d'interessos.

Nosaltres hem parlat moltes vegades de les delegacions. Nosaltres creiem que el Govern ha de poder obrir delegacions, però creiem que han de tenir sentit i han de tenir funcionalitat i han de tenir estructura, i no poden ser una oficina llogada perquè hi hagi un delegat que amb una assistent administrativa faci veure que hi ha una delegació. Han de tenir sentit i han de tenir prioritat, i han d'estar emmarcades en el pla d'acció exterior, però també en el pla director de cooperació.

Nosaltres trobem a faltar que potser es fan moltes delegacions pensant en els interessos d'Acció i poques pensant en els interessos de l'Agència Catalana de Cooperació, que va haver-hi una època que tenia oficines tècniques a l'exterior per fer seguiment de la capacitat que abans de les retallades tenia la Generalitat de Catalunya de fer cooperació bilateral directa amb governs de diferents països, i això s'ha perdut gràcies a les retallades. Per tant, potser les delegacions poden també obeir a aquesta voluntat.

Volen que compareguin els delegats un cop a l'any; demanin les sol·licituds de compareixences, si és que ja ho hem dit. Però és que per què els delegats sí i el director general de la Infància no? O per què no la directora general d'Igualtat..., de lluita contra les violències masclistes? És a dir, per què tenen aquesta obsessió amb uns delegats que entenem que han de ser transparents com tota la resta del personal de la Generalitat de Catalunya, exactament igual? Però vostès tenen una concepció equivocada de la transparència. Vostès el que volen és obstaculitzar l'acció de govern. Llavors, intenten, amagant-se i disfressant-se rere les peticions de transparència, obstaculitzar.

I, després, per als que no hagin entès massa algunes de les afirmacions del diputat de VOX, que la ignorància a vegades és motiu d'orgull per a alguns... Quan parlava d'un «xiringuito» que va contra les empreses i no sé quines coses més, del que està parlant és de la proposició de llei de creació del centre d'empresa i drets humans, una proposició de llei signada per cinc grups parlamentaris, no pel Govern –crec que és

important també posar-ho sobre la taula–, i que bàsicament l'objectiu que té és, efectivament, garantir i treballar tant aquí com als països del sud perquè les empreses que operen a Catalunya no vulnerin els drets humans. Clar, el tema, a VOX, de la vulneració dels drets humans..., com que no els hi sembla prou greu, deuen pensar que qualsevol organisme pensat per vigilar i exigir que no es compleixen és una cosa supèrflua.

Gràcies.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. No; solamente una pregunta: si salieran a la calle y les preguntaran a los ciudadanos qué piensan sobre esta cuestión, es decir, sobre la apertura continua y masiva, casi diría yo, de embajaditas en el extranjero, con el récord de índice de pobreza desde el principio de siglo, con unos servicios sociales y sanitarios absolutamente colapsados y con unos resultados educativos tercermundistas, ¿ustedes creen que los ciudadanos apoyarían este tipo de decisiones?

¿Creen que es razonable que con estos indicadores sociales tan lamentables de pobreza este Parlamento autorice la apertura de nuevos chiringuitos en el extranjero? ¿De verdad no hay otras prioridades? ¿Creen que es razonable invertir un solo euro en esa cuestión, con la pobreza que hay en Cataluña? ¿Les parece razonable abrirlo, con la gran red de oficinas de Acció que hay en muchos países del mundo?

Es decir, yo creo que el dinero está para otras cosas. Por tanto, no se puede apoyar este tipo de cuestiones solamente para satisfacer su onanismo intelectual y dar la apariencia de nación *fake*, una cosa que no es.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... D'aquesta moció jo n'extrec dues conclusions, i cap d'elles és una sorpresa. La primera és que vostès, senyors de Ciutadans, la diplomàcia no la porten gaire bé, com a mínim en aquesta cambra, perquè ja hem vist que molts amics vostès no han sigut capaços de fer. I la segona és que vostès voldrien reduir l'acció exterior a la seva mínima expressió o fins i tot eliminar-la, no?

I deixi'm dir-los que demostren ser molt curts de mires, perquè haurien de mirar més al seu voltant, a la societat que ens envolta. Vivim en un món global, i podem triar asseure'ns, queixar-nos una mica –com fan vostès– i veure com passen les coses, o podem triar ser actors actius i participar de la partida. I nosaltres triem jugar la partida; triem posar al servei de la comunitat internacional el país; triem enfortir la presència de Catalunya al món i teixir aliances amb països estratègics. I per això som presents al món com mai abans, amb vint-i-una delegacions que cobreixen setanta-dos països.

I tinc la sensació que vostès no acaben d'entendre què vol dir fer acció exterior, que vol dir aportar solucions a reptes globals, que vol dir dialogar amb cultures i dir-hi la nostra, que vol dir acompanyar els catalans que viuen fora i –per què no?– ajudar-los a tornar, si aquesta és la seva voluntat. Però també vol dir donar suport a les nostres empreses pel que fa a l'exportació, pel que fa a l'expansió, pel que fa a captar inversió estrangera. I aquí també el departament teixeix aliances amb l'agència d'Acció, que té quaranta oficines a l'exterior i que fan molt bona feina.

I li dono aquí una dada. Ara mateix tenim unes nou mil empreses estrangeres a Catalunya, un seixanta per cent més que fa només deu anys. Aquestes empreses ocupen el vint per cent de ciutadans de Catalunya. Creuen que tot això es fa sol? Nosaltres creiem que no, vaja.

I fer acció exterior també vol dir, per descomptat, fer cooperació. I només aquest any hem destinat fons de cooperació, per exemple, a l'acció humanitària a Palestina, al suport a ONGs que fan front a la crisi provocada pel terratrèmol de Turquia o Síria, o també a la protecció dels drets humans a Colòmbia. I vostès es volen carregar tot això o, com dèiem, reduir-ho el màxim possible.

I parlen constantment de malgastar diners públics. Doncs miri, l'acció exterior del Govern és eficient. Hi destinem uns 100 milions a l'any, la majoria, diputada Segovia,

en cooperació, i, a més a més, ho fem per treballar d'una forma funcional, sense ambaixades sumptuoses, com vostès a vegades volen fer creure.

I aquesta acció exterior no només és legítima, que per descomptat ho és, sinó que és plenament legal. I ho diu l'Estatut del nostre país, però també ho diuen els seus amics del Constitucional, que han avalat l'acció exterior del Govern com una acció exterior totalment legal. Per tant, vostès, abans de fer acusacions com les que han fet, portin proves, perquè proves aquí no n'hem vist.

I nosaltres no només no renunciem a aquesta acció exterior, sinó que, a més, continuem fent-la avançar per arribar a tot arreu on pugui ser possible. I per això aquest any hem obert noves delegacions a Corea o a l'Argentina. I hi hem destinat més pressupost que mai i hem posat més personal que mai a delegacions estratègiques. I hem creat aquesta figura dels enviats especials per seguir teixint aquesta xarxa catalana arreu del món.

I ho fem, com deia, amb totes les garanties legals i tota la transparència. I aquí vostès fan algun apunt, a la seva moció, que gairebé frega l'absurditat, quan demanen, per exemple, que els delegats del Govern exterior facin públiques les seves trucades, els seus whatsapps. O quan demanen que la consellera comparegui a la comissió, com si no ho fes. Només aquest any, quatre vegades, ha vingut la consellera a la comissió. Vostès o no hi eren o no l'escoltaven, o no sé exactament què estaven fent, perquè quatre vegades aquest 2023 hem tingut la consellera, compareixent. I, com han dit altres companys que m'han precedit, si volen que comparegui més, demanin-ho; demanin-ho, i si tenen les majories per fer-ho vindrà tants cops com sigui possible.

Però, bé, tornant al tema pròpiament –i ja acabo, presidenta–, com deia, nosaltres no en tenim prou. No en tenim prou, i ja l'informo que seguirem treballant per ampliar aquesta xarxa catalana al món amb la mirada posada sobretot en aquells territoris on encara no hi som. Perquè el futur de Catalunya passa pel Mediterrani, passa per Europa, passa pel món, però sobre tot passa per ser-hi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic

302-00360/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, señora presidenta. Señores diputados... Como decíamos en la interpelación que hicimos al Gobierno de la Generalitat hace unos días, en VOX creemos firmemente que las infraestructuras son un elemento básico para el desarrollo de un país: mejoran la calidad de vida de los ciudadanos y facilitan la competitividad de las empresas, generando riqueza y empleo.

En esa interpelación nos centramos en una de esas infraestructuras fundamentales para el desarrollo económico de Barcelona, de Cataluña y de España como es el aeropuerto de Barcelona - el Prat. Dimos las cifras extraordinarias de lo que supone este aeropuerto para la economía de Cataluña tanto en facturación como en contribución al PIB, creación de empleo o recaudación fiscal, y de lo que previsiblemente supondrá en el futuro si el transporte aéreo y todo el negocio que conlleva puede seguir creciendo. Pero, como en cualquier actividad económica, debe existir un equilibrio entre la oferta y la demanda, equilibrio que está próximo a romperse ante la cercana incapacidad del aeropuerto de aceptar nuevos vuelos, especialmente de los aviones más grandes, que son los que tienen más limitaciones de carácter operativo.

De todos es sabido que en un mundo cada vez más global y más interconectado el transporte aéreo es una herramienta fundamental, pero es un sector económico que tiene sus propias reglas. Está formado principalmente por grandes empresas transnacionales que si no pueden seguir creciendo en Barcelona buscarán otros

grandes aeropuertos alternativos donde crecer, que en nuestro caso son principalmente Madrid y, en menor medida, otros grandes aeropuertos europeos.

Para que esto no ocurra y el negocio del transporte aéreo siga creciendo aquí, en el aeropuerto de Barcelona, es imprescindible aumentar la oferta, es decir, ampliar la infraestructura, ampliar el aeropuerto para que pueda acoger más vuelos y, especialmente, de las aeronaves más grandes.

La necesaria ampliación del aeropuerto ya se está proponiendo desde hace unos años desde el propio sector aeronáutico y desde los sectores empresariales catalanes que precisan de la conectividad que les proporciona el aeropuerto para desarrollar su actividad económica, atraer talento y mejorar su competitividad. También existe una empresa dispuesta a invertir el dinero necesario, 1.700 millones de euros, nos decían. Y aquí hay que recordar que esta inversión no sale del presupuesto de la Generalitat o del Estado, sino de la empresa que gestiona el aeropuerto. Sin embargo, lamentablemente, pues, el Gobierno de la Generalitat sigue sin decidir nada, entorpeciendo la ampliación con su pasividad.

En estos últimos años se han hecho públicos varios estudios técnicos sobre posibilidades de ampliación. No voy a entrar aquí sobre las alternativas, pues no es un tema que nos corresponda valorar a los políticos, sino a los técnicos. Lo que sí que podemos entrar a opinar desde VOX es que la opción finalmente elegida deberá cumplir con tres requerimientos principales: permitir un aumento de la capacidad del aeropuerto y especialmente facilitar la operación de las aeronaves de mayor volumen –por tanto, de mayor radio–; ser viable económicamente, evidentemente, y tener el menor impacto posible sobre el medio natural.

Por eso, desde el Grupo Parlamentario de VOX presentamos hoy esta moción para instar al Gobierno de la Generalitat a llegar a un acuerdo con el Ministerio de Transportes y Movilidad Sostenible y con AENA para la ampliación del aeropuerto de Barcelona, consensuando la mejor solución técnica y con el máximo respeto posible al medio natural.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Mira, em sembla que va ser abans-d'ahir, la directora de l'aeroport de Barcelona, la senyora Valenzuela, en una compareixença que va fer, ens alertava que l'aeroport de Barcelona - el Prat arribarà en breu a la seva..., a la capacitat que té actualment de vols de connectivitat intercontinental.

Aquesta és una dada preocupant, per un costat, però important, per un altre, no? És important per a l'economia de Catalunya. Avui ja hi han més de cinquanta connexions intercontinentals, però des del meu grup parlamentari afirmem que en volem i en necessitem més. Sabem també que hi ha més companyies aèries interessades per operar a Barcelona.

I és des d'aquesta lògica i és des d'aquesta posició que el meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, va arribar a un acord amb el Govern de Catalunya per tal de crear... És evident que hi ha hagut posicionaments, en el passat recent, diferents respecte a si s'havia d'ampliar o no s'havia d'ampliar l'aeroport. El meu grup parlamentari va arribar, torno a repetir, a un acord amb el Govern per a la creació d'una comissió tècnica –repetixo la definició, una comissió tècnica– amb experts nomenats pel Govern d'Espanya i el Govern de la Generalitat de Catalunya per analitzar i fer una proposta per a la millora de la capacitat d'aquest aeroport, de l'aeroport de Barcelona - el Prat, que consolidi l'oferta de rutes intercontinentals que ja, en aquests moments, tenim i que transformin encara més el Prat en un aeroport global.

Perquè Catalunya té reptes estratègics que són reptes de futur. També el sector de l'aviació té reptes de futur, que els està encarant, com són els nous combustibles, que ja comencen a ser una realitat. És a dir, la descarbonització també de l'aviació, el compliment de directives europees i els recents acords que ahir mateix es van adoptar a Dubai, no?

Per tant, no donarem suport a aquesta moció, perquè en els propers dies, en les properes setmanes, quedarà constituïda aquesta comissió tècnica formada entre els dos governs, el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Avui debatem una moció sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. L'any 2019, l'aeroport va assolir el seu màxim històric, 53 milions de passatgers, i va esdevenir el sisè aeroport d'Europa. I enguany els tràfics s'estan recuperant intensament, fins al punt que el novembre d'aquest any ja ha superat el novembre del 2019, que és l'any just abans de la pandèmia, que marca el màxim de l'aeroport de Barcelona.

L'aeroport de Barcelona es pot saturar? Sí. Està a punt del col·lapse? Sí, però fixeu-vos que la gestió de l'aeroport fins ara l'ha fet AENA, i l'aeroport és una institució que es gestiona des de Madrid, únicament, i no hi ha cap entitat, ja sigui regional o local, que participi de la seva gestió. I, com em deia un eurodiputat suec, a la vida el fracàs, com l'èxit, no s'improvisa.

El model centralista d'AENA, de gestió en xarxa, és únic al món desenvolupat. Els aeroports més eficients del món poden ser públics o privats, però es gestionen des del territori, amb participació local i regional, i també d'agents econòmics i socials: cambres de comerç, sindicats de treballadors, companyies aèries.

Avui l'aeroport de Barcelona està saturat? Sí, però, per exemple, mireu enrere, fa quinze anys. Girona, 5 milions de passatgers; Reus, gairebé 2 milions de passatgers. Per tant, Barcelona tenia marge per créixer.

Què va passar? L'any 2010, el Govern del PSOE, presidit per Zapatero, va obrir la porta de bat a bat de l'aeroport de Barcelona a les companyies de baix cost, que van venir totes a Barcelona i van abandonar Reus i Girona, que avui estan al deu i al quinze per cent de capacitat. I ara resulta que tenim companyies intercontinentals asiàtiques i americanes que no poden venir a Barcelona per falta d'espai. Per tant,

aquesta és una qüestió de gestió. I ara sentim a dir a molts grups parlamentaris: «No, hem de tornar a Girona i Reus, donar-los joc.» Ja en tenien, de joc, i va ser una decisió presa des de Madrid, al marge de l'interès i de l'opinió de les administracions catalanes.

Una altra qüestió. Fixeu-vos que l'aeroport de Barcelona també és peculiar. La seva pista més llarga, la interior, no es fa servir per als enlairaments per causa dels sorolls als veïns de Gavà. A Madrid, durant molts anys, AENA hi ha invertit milions d'euros en aïllaments acústics als immobles de Barajas, pisos i cases. A Barcelona, zero euros. Aquesta podria ser una solució que, sense ampliar l'aeroport, donés lloc a una reconsideració de la utilització de les pistes i poder guanyar capacitat.

A Londres, l'interès general de l'aeroport de Heathrow passa per sobre de l'interès particular de la família reial britànica. Vostès saben que el castell de Windsor és a tocar de Heathrow, i la monarquia britànica no ha dit mai: «Aturarem els vols intercontinentals perquè fan soroll a la reina o al rei d'Anglaterra.» A Gavà, en canvi, uns pocs centenars de veïns van aconseguir, pledejant contra AENA, tot el contrari: que l'interès d'uns pocs passés per davant de l'interès de tots.

La gestió d'AENA, centralitzada, impedeix vols intercontinentals a l'aeroport de Barcelona, un cas instruït a la Comissió Europea que va arribar al Parlament Europeu el febrer del 2018. Una votació massiva a l'informe de competència demanava vols directes Barcelona-Tòquio, perquè hi ha fins a tres companyies internacionals que volien oferir aquest vol. El ministre Íñigo de la Serna, del PP, el 18 de febrer a *La Vanguardia*, pressionat per Europa, diu: «Hem d'obrir efectivament la competència als vols de Barcelona-Tòquio i eliminar el monopoli que reserva el tractat bilateral Espanya-Rússia a l'aeroport de Barajas i a la companyia Iberia.» I això està publicat a *La Vanguardia*. Però, bé, va venir la moció de censura, va entrar el Govern del PSOE-Podemos i no s'ha fet res en aquest sentit. I, ara que Junts té capacitat d'influència en el Govern central, aquesta és una primera qüestió que posarem sobre la taula, restablir el *level playing field*, la lliure competència, perquè tenim companyies japoneses que volen venir a Barcelona a treballar.

Ara tenim propostes d'ampliació de Foment del Treball, d'economistes com Joaquim Coello, Mas-Colell, López Casasnovas, que volen fer dues pistes sobre el mar.

L'arquitecte Acebillo proposa allargar la pista diagonal mar endins i així no es toquen els estanys, els aiguamolls de la Ricarda o el Remolar. Hi han diverses ofertes.

Des de Junts per Catalunya, però, posem l'accent allà on el teníem l'any 2006: la Generalitat ha de participar en la gestió de l'aeroport de Barcelona. Per tant, la governança de l'aeroport no pot quedar al marge del debat que tenim fa vint anys. Miri, fa vint anys el senyor Jordi Terrades era diputat d'aquest Parlament. Ell va votar el nou Estatut de Catalunya, que anava d'aquestes qüestions, un canvi en la gestió de l'aeroport de Barcelona. Per tant, doncs, segur que ens trobarem a l'hora..., en aquesta legislatura per definir millores en la gestió, en la participació de les administracions catalanes, que facin de l'aeroport de Barcelona un aeroport normal d'un país normal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció de VOX, com, per altra banda, no podia ser d'una altra manera. Per nosaltres l'aeroport és una infraestructura de transport i ha de continuar sent una infraestructura de transport, i no una plataforma constant per justificar noves línies de negoci.

És una infraestructura de transport com ho és l'estació de trens a Girona o la malla de vies de trens traçades per tot el país –que ja ens agradaria que n'hi haguessin més, però..., tota aquesta malla de vies de trens– o també la xarxa de carreteres que tenim arreu. De fet, l'aeroport ja fa anys que existeix. Es tenen les primeres notícies de l'aeroport del Prat des del 1915, quan es va instal·lar l'aeroport de Catalunya al costat del que ara és la llacuna del Remolar.

I l'hem de continuar tractant com a infraestructura de transport, com a infraestructura de mobilitat. I el primer que hem de fer és exigir la capacitat de decidir sobre aquesta infraestructura, i no es pot continuar amb l'anomalia en la que vivim ara, perquè la capacitat de gestió d'aquest país avui és absolutament ridícula i no es pot continuar

així. I malauradament aquest punt no està a l'agenda política. Evidentment, no està a l'agenda política del Partit dels Socialistes, no està a l'agenda política d'Esquerra Republicana i tampoc, per molt que el senyor Terrades surti aquí, no està a l'agenda política de Junts. El traspàs de rodalies sí que hi ha sigut, però no hi és, a la resta de partits.

I mirin si és nul·la la capacitat d'incidència que tenim, que sí que el 2014 es va fer un comitè de coordinació aeroportuària en què hi ha molta gent i només dos representants del Govern de la Generalitat, i això no va obstar perquè el 2018 fos el Consell de Ministres, des de Madrid, qui va decidir de forma unilateral quin havia de ser el nom de l'aeroport, sense consultar-ho absolutament amb ningú.

Tot això ho diem perquè a la moció que presenta VOX es demana, precisament, com deia el diputat de VOX, que aquest Parlament insti el Govern de la Generalitat perquè arribi a un acord amb el Ministeri i AENA per a l'ampliació de l'aeroport. I vostès presenten aquesta moció com si aquí tinguéssim algun tipus de capacitat de decidir. Precisament el que diem nosaltres és que aquesta capacitat de decidir ara mateix no existeix i reivindiquem aquesta capacitat de decidir. Perquè, siguem francs i no ens fem trampes al solitari: si es va parar l'ampliació de l'aeroport, no va ser per les gestions de la Generalitat, sinó que va ser perquè milers de persones van sortir als carrers de la ciutat de Barcelona i van aturar aquest despropòsit.

Sí que els hi reconeixem, diputats de VOX, una cosa certa que diuen a la seva moció, i que és... Vostès diuen que és una infraestructura generadora de riquesa. Això és així. La pregunta que ens hem de fer és per a qui genera la riquesa i quins costos té la generació d'aquesta riquesa. I tot això ens obliga a posar el focus en una cosa molt concreta, que és en la gestió.

Perquè..., fem una analogia amb rodalies: rodalies..., tenim Renfe, no?, que és l'operadora dels trens, i Adif, que és l'operadora de les infraestructures, totes dues unes empreses públiques estatals. Però, què ens passa aquí? Doncs aquí tenim una societat que es diu AENA, que té dues potes: una que és Enaire, que és estatal, una empresa pública estatal, i després tenim un quaranta-nou per cent que cotitza a la borsa de cotització lliure i que..., cotitza a la borsa de Madrid, de València, de Barcelona, de Bilbao, i que inclús forma part de l'IBEX 35. Per tant, aquesta riquesa

que vostès diuen que genera –a la seva moció diuen això–..., sí, es genera, aquesta riquesa, però aquesta riquesa va cap al quaranta-nou per cent de la part privada que té aquesta societat que es diu AENA.

I qui hi tenim, aquí, senyors de VOX? Doncs hi tenim tot de fons internacionals: Blackrock, Christopher Anthony, The Children's Investment, Veritas Asset Management..., tot de gent internacional, sí, aquests als que vostès constantment defensen, tot i que en els seus discursos semblen sempre apel·lar a les classes treballadores. No, vostès defensen aquesta gent. Llavors, aquests es queden la riquesa i nosaltres ens quedem les «externalitats negatives», que es diu en termes capitalistes: tenim problemes amb recursos hídrics, problemes en termes de contaminació, problemes en termes de contaminació acústica...

Anem als comptes anuals. Mirem quantes queixes, en tema de queixes mediambientals, ha tingut l'Estat espanyol? Doncs no paren d'augmentar. El 2021 eren 2.712 i 2.705 de sorolls, i el 2022 s'han incrementat fins a les 13.978 ambientals i 13.964 de sorolls.

Per tant, tot això és un negoci, i vostès volen donar bola a qui continuï. I ja està.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Mirin, per nosaltres, des del nostre grup parlamentari, és difícil afrontar el debat sobre aquesta moció sense tindre en compte el context en el qual ens trobem i, a més a més, el que està passant aquests dies. I no ho dic tant pel grup proponent de la proposta, en aquest cas, de resolució, sinó sobre la resta de grups i el seu posicionament.

Aquests dies hem vist com s'ha celebrat la cimera de Nacions Unides pel clima, la COP28, i hem vist com han anat desfilant diversos dirigents polítics, també en aquest cas del Partit Socialista. Hem vist l'alcalde de Barcelona. Hem vist també, no?, crec

que la ministra de Transició Ecològica. I, a més, també hem vist, per exemple, crec que fins i tot el seu eurodiputat.

I és evident que és una cimera de Nacions Unides que ens deixa un regust amarg, perquè és cert que per primera vegada s'hi inclou, en aquest cas, la necessitat d'abandonar progressivament els combustibles fòssils, però no es fa de manera prou agosarada i de manera prou ràpida en un context com el que tenim, d'emergència climàtica, i més si volem complir els acords de París, que ens exigeixen limitar el creixement de la temperatura a 1,5 graus si no volem entrar en un punt de no retorn l'any 2030.

I, clar, no deixa de ser sorprenent, perquè, a veure, nosaltres ja entenem que un partit com VOX plantegi l'ampliació sense límits de l'aeroport del Prat. És a dir, com he dit jo algunes vegades, aquells que porten barrets de paperina de plata que neguen el canvi climàtic i que neguen la necessitat i que parlen d'una agenda 2030 que és una espècie d'agenda perversa i oculta, quan en realitat està avalada pel conjunt de la comunitat científica... Doncs no ens sorprèn, aquesta posició.

Però jo també voldria convidar a una reflexió perquè..., al Partit Socialistes, però també a Junts per Catalunya i a altres partits, que és com: no els sorprèn que aquells que neguen la lluita contra el canvi climàtic, la necessitat de lluitar contra el canvi climàtic, facin les mateixes propostes en infraestructures que vostès? No els sorprèn que aquells que defensen amb major vehemència que no cal lluitar contra el canvi climàtic estiguin plantejant el mateix que vostès amb l'aeroport del Prat, que és el creixement infinit? Vull recordar que, de fet, el seu president, el senyor Illa, va dir en aquest faristol que Catalunya podia arribar als 100 milions de turistes anuals. Fins i tot crec que va dir que Catalunya sap i pot asfaltar cinc-cents metres més de pista. Jo ja sé que tenen un amor –jo l'hi he dit moltes vegades al senyor Terrades– infinit a l'asfalt, no?; no sé si són el partit de l'asfalt a Catalunya, però... En tot cas, no deixa de ser sorprenent que el debat el tinguem en aquests termes i plantegin sempre la discussió sobre les infraestructures de Catalunya sense tindre en compte, en cap cas, evidentment, el debat al voltant de l'emergència climàtica, que crec que és en realitat l'element fonamental sobre el que estem discutint.

I, a més a més, cada vegada més, jo hi insisteixo, fins i tot Pimec els hi està dient que els seus plantejaments són més del segle passat que del segle actual. I, de fet, el que crec que hem de fer és un debat sobre el sistema aeroportuari català. I, a més a més..., i es deia també en aquesta tribuna que tenim l'aeroport de Reus i tenim l'aeroport de Girona, més enllà del que calgui fer a nivell de l'aeroport del Prat.

I després hi ha un altre element que també em sorprèn moltes vegades en la discussió, perquè jo estic d'acord que hem de tindre una discussió sobre la gestió, i nosaltres sempre hem defensat la gestió de proximitat i que, evidentment, el Govern català hauria de tindre molt més a dir sobre el que té a dir actualment en l'aeroport del Prat. Però hi ha un altre element que a nosaltres ens sorprèn que no emergeix mai i que, de fet, algunes entitats també estan situant. Per exemple, aquests dies crec que molts de vostès s'han reunit amb Oikia, que és una entitat que està plantejant també una alternativa a les infraestructures de Catalunya, que és sobre el paper dels fons privats i de la gestió privada en un ens que teòricament hauria de vetllar per l'interès general i l'interès públic, que és AENA. I al final un té la sensació també –que vostès també el coneixen molt directament– que el senyor Lucena, moltes vegades, president d'AENA, respon més als interessos d'aquesta part privada que no de l'interès general i de l'interès que necessitem com a país.

I crec que hi han determinats debats que també hem de posar al damunt de la taula. I jo..., bé, després en parlarem també, sobre el tema del traspàs de rodalies, però en aquest país s'ha fet una aposta molt preeminent, per exemple, per la xarxa, la construcció d'alta velocitat, que ofereix una alternativa molt competitiva des del punt de vista de preu i, evidentment, també des del punt de vista de temps, i crec que hauríem de començar un debat sobre si té sentit –de fet, està en el nostre acord de govern– que determinats trajectes es puguin continuar fent, per exemple, amb avió i no siguin d'obligat, en aquest cas, transport a nivell ferroviari.

Per tant, és evident que es pot millorar la interconnexió de Catalunya amb el món sense necessitat d'ampliar l'aeroport del Prat. I jo els torno a dir una reflexió: és a dir, no els sorprèn que aquells que neguen el canvi climàtic facin la mateixa proposta que vostès en infraestructures?

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Desde Ciudadanos siempre hemos defendido la importancia de las infraestructuras como catalizadores de la competitividad y el progreso, especialmente las infraestructuras estratégicas como lo es el aeropuerto. Por desgracia, en nuestro país hemos visto demasiadas veces como las decisiones sobre infraestructuras no se han guiado precisamente por la defensa del interés general.

Legislatura tras legislatura, año tras año, las infraestructuras se tratan en el Congreso como caramelitos para conseguir apoyos en los presupuestos o para hacerle la campaña al alcalde de turno. Cataluña, desde luego, no es una excepción ni ha dejado de aprovecharse de ello en las últimas décadas. Pero el caso del aeropuerto de Barcelona no se ajusta exactamente a esa forma de tratar las infraestructuras, es algo aún peor. La ampliación del aeropuerto de Barcelona ya estaba prevista en todos los planes; no tenía que hacerse ninguna concesión ni tenía que incluirse en el presupuesto. Aun así, el Partido Socialista de Cataluña la utilizó como excusa para aprobar unos presupuestos de la Generalitat que a ellos mismos creo que les parecían infumables.

La cosa fue más o menos así. El teatrillo empezó con una rueda de prensa, con toda la pompa, en la que el PSC sentenció: «No apoyaremos los presupuestos de la Generalitat si no se hacen la B-40 y la ampliación del aeropuerto.» Obras que, por cierto, no tenían que incluirse en ningún presupuesto de la Generalitat. Siguió fingiendo, aunque todos sabíamos que era un teatrillo, y llegaron a la escenificación final: «El PSC ha conseguido la B-40, la ampliación del aeropuerto, y por eso apoyará estos fantásticos presupuestos.» Algo que a muchos nos sonó ridículo, porque todos sabíamos que el apoyo del PSC a esos presupuestos era el pago o, mejor dicho, uno de los pagos por el anterior apoyo de Esquerra Republicana a los presupuestos generales en el Congreso. Algún diputado nacional lo quiso immortalizar, ese acuerdo, en un tuit que le voy a leer aquí –la *consellera* no está, pero seguro que si lo ve no cree que refleje el acuerdo del PSC–: «Referéndum no tendrá, Esquerra Republicana

de Catalunya, pero sí tendrá B-40, Hard Rock y ampliación del presupuesto.» Veremos cómo envejece este tuit, porque en el fondo fue todo, como decíamos, un paripé. Desde luego, si envejece bien, que ojalá así sea, no será gracias al PSC.

Todo esto fue con Juli Fernàndez, que pasó un par de días malos poniendo cara de póquer, pero que en cuanto pasó el trámite de los presupuestos, pues, volvió a votar en contra de todo eso: en contra del aeropuerto, en contra de la B-40, en contra de todo. Su plan siempre fue que vivamos en una Cataluña más pequeña, más cerrada, menos competitiva y, con ello, menos abierta al resto del mundo.

Y el cambio de *conseller*..., pues en eso tampoco es que haya cambiado nada. Y frente a un *govern* de Catalunya que no hace más que perder oportunidades sería bonito que el Gobierno de España defendiese con valentía y con argumentos, que los hay, una actuación tan rentable social, económica y hasta medioambientalmente como la ampliación del aeropuerto del Prat. Estaría muy bien que explicasen a todos los catalanes que la solución es buena, que está estudiada, que el consenso del que ahora tanto se habla ya se había conseguido en los foros que correspondía y que sencillamente la ampliación del aeropuerto no se hace porque a Esquerra Republicana de Catalunya esta obra no le queda bonita en su expediente.

Nosotros, desde luego, estamos perfectamente comprometidos con la ampliación del aeropuerto, y por eso apoyaremos esta moción, que, por otro lado, es bastante simplona. Es más, nos mojamos y decimos que la solución que se había puesto sobre la mesa de prolongación de la pista es la que mejor puede cumplir con los objetivos, y que lo puede hacer respetuosamente con el medio ambiente. Porque últimamente se escuchan muchas soluciones alternativas; algunas son auténticas ocurrencias para marear la perdiz y no hacer nada, y otras están algo mejor intencionadas.

Y esto de buscar alternativas, que podría ser inocuo en una situación normal, en la situación en la que estamos tiene grandes riesgos. Cuando lo que hay detrás realmente es la falta de voluntad del Govern, que es lo que hay, la búsqueda de alternativas puede acabar en inversiones de miles de millones que no sirvan para nada. Porque cuando quien hay en el Govern no quiere ni más vuelos, ni más rutas, ni más turistas, ni descongestionar el aeropuerto, porque ya le va bien quejarse de vez en cuando, es fácil que la solución que se acabe consensuando con ellos sea una

ampliación del aeropuerto *fake*, que no les obliga a decir que no quieren la ampliación del aeropuerto pero que pierde de vista totalmente los objetivos.

Y el objetivo que no se puede perder de vista es conseguir un aeropuerto más competitivo, más sostenible y mejor conectado. Y para ello hay que pensar en los nuevos combustibles –el hidrógeno, las baterías, el SAF– y en sus necesidades de almacenamiento; también en la geopolítica, que se complica y ahora mismo obliga a rutas más largas, y en los aviones, que cada vez pesarán más y necesitarán pistas cada vez más largas. No podemos escatimar en metros si no queremos quedarnos cortos en cuatro días, necesitamos una pista larga y funcional.

Nosotros creemos que puede hacerse y que puede hacerse bien y respetuosamente, pero, claro, para ello hace falta que alguien impulse los buenos proyectos que ya se han trabajado mucho y llevan años sobre la mesa. Y, desde luego, no parece que nadie, ni aquí ni tampoco en el Gobierno de España, los vaya a defender.

Gracias.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Yo, cuando leí el título de la moción –el título pone «sobre las infraestructuras fundamentales para el desarrollo económico»–, pensé: «Vaya, por fin se arremangan y se ponen a ver qué “infraestructuras” hacen falta en Cataluña, ¿no?, en plural.» Pero no, uno se lee la moción y ve que en dos líneas se despacha la moción. Solo hablan del aeropuerto de Barcelona - el Prat, y, en fin, ni siquiera redactan una mínima, digamos, propuesta técnica explicando cuál es su solución al complejo asunto del que hablamos, es decir, que haya un aeropuerto bueno, bonito y barato. Adiós.

Bueno, no sé. En fin, yo le pido a este tipo de textos en un parlamento, pues, bueno, una redacción, en fin, una presentación que la pudiera superar mi hijo Pablo, de cinco años. Y veo que lo que se presenta es, francamente, como ha dicho la diputada de Ciudadanos, simplón, ¿no?: falta detalle, falta trabajo, falta dedicación. No se puede apelar a la España que madruga desde la ley del mínimo esfuerzo, francamente.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Engelbert Montalà Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. M'havia preparat un text, però no el faré servir. Fa unes setmanes vaig assistir a la presentació d'un llibre del Raül Romeva, *Idiota!*, una breu anàlisi sobre el respecte. I en aquest llibre i en aquesta presentació el Raül ens posicionava sobre diferents tipus de persones que ens podem trobar al llarg de la nostra vida.

Hi havia un tipus de persona que era aquella que anava en contra de tot però que obtenia un benefici, tot i anar en contra de tot i de tothom, i l'englobava dintre d'aquestes persones que ell denominava com a «malvades». Però, llavors, hi havia un altre tipus de persones, que són aquelles que anaven en contra de tot i de tothom i a la vegada també anaven en contra d'ells mateixos. Aquestes persones es denominaven o es denominen «estúpides», directament. I vostès, amb el seu negacionisme climàtic, no només van en contra de tot i de tothom, sinó que van en contra també de vostès mateixos, perquè afecta directament la seva persona i el futur dels seus fills.

Per tant, no dedicarem ni cinc minuts a intentar dialogar amb vostès sobre quin és el potencial de l'aeroport de Barcelona vist des d'un punt de vista sostenible i des d'un punt de vista que respecti les dinàmiques climàtiques que ens venen a tots a sobre.

Per tant, el nostre vot serà en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Si us sembla, com que hem anat una mica ràpid i la consellera em diuen que està a punt a punt d'arribar... Si us sembla, fem una parada de cinc minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts d'una i sis minuts.

La presidenta

Som-hi.

Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (debat de totalitat)

200-00021/13

Reprenem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà, en nom del Govern, la consellera de Cultura per presentar aquesta iniciativa legislativa.

Té la paraula, doncs, la consellera Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... El 28 de desembre de 1895 es produïa a París la primera projecció pública del cinematògraf dels germans Lumière. Un any després, la meravella de les imatges en moviment arribava a Catalunya de la mà d'uns fotògrafs «afincats» a les Rambles barcelonines, la família Fernández, que tenia l'estudi al Frontó Colom.

A partir de la Primera Guerra Mundial, aquell artefacte es va convertir en l'entreteniment més popular durant més de la meitat del segle XX, però la implantació del sonor va condemnar les pel·lícules mudes. Als anys trenta es va impulsar l'aparició de les primeres filmoteques per salvar unes imatges ja valorades com a patrimoni.

A dia d'avui, al cinema li han sortit nombrosos competidors, i les mutacions tecnològiques han estat constants. Però ni la televisió ni les plataformes ni el pas del blanc i negre al color o del fotoquímic al digital han impedit que les pel·lícules encara siguin una fabulosa font per explicar històries, per transmetre emocions o per deixar constància del món, real o imaginari, que ens envolta.

És, doncs, un patrimoni que no ens podem permetre perdre. Per tant, és una immensa satisfacció presentar al Parlament i davant de vostès aquest projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. En primer lloc, perquè aquesta nova llei reforçarà la protecció, conservació, difusió i valorització del nostre patrimoni cinematogràfic, i, en segon lloc, perquè elevarà a equipament nacional la Filmoteca de Catalunya.

Com vostès bé saben, en aquesta legislatura al Departament de Cultura estem parlant molt de l'audiovisual, i avui em referiré a una vessant de l'audiovisual que és molt important. Estic parlant de la preservació i la difusió del nostre patrimoni filmic, perquè Catalunya és un país amb molta tradició audiovisual que ens ajuda a explicar-nos i a conèixer-nos millor.

I si aquesta tradició es pot continuar transmetent i si hi podem continuar aprofundint és gràcies a la Filmoteca de Catalunya. La filmoteca és un element imprescindible d'aquest sistema cultural sòlid i de referència que estem construint. És la institució pública que recupera, conserva, documenta, estudia, exhibeix i difon aquest riquíssim llegat cinematogràfic i audiovisual.

Un llegat que inclou tant les primeres cintes del cinema *amateur* a Catalunya, del qual el 2024 es commemorarà el centenari, com les obres, entre moltes d'altres, de Fructuós Gelabert, pioner del cinema català, que també el proper any farà cent cinquanta anys del seu naixement.

Un patrimoni excepcional que, gràcies a la filmoteca, es posa al servei de la investigació i la recerca, de la formació i l'educació o del gaudi intel·lectual i estètic per a tota la nostra ciutadania. Un patrimoni que arrenca amb el cinema dels orígens a principis del segle XX i mira al futur amb la producció contemporània i adaptant-se a molts canvis tecnològics. El canvi més notori i que tots han viscut en primera persona és la substitució del suport analògic pel digital, que obliga a replantejar radicalment les estratègies de producció, difusió i conservació dels films.

La Filmoteca de Catalunya va fer un gran pas endavant amb la inauguració, l'any 2012, de la nova seu al barri del Raval de Barcelona i també amb la posada en marxa, el 2013, del Centre de Conservació i Restauració al Parc Audiovisual de Catalunya, a Terrassa, que han estat reconeguts internacionalment i que són dos equipaments que vaig tenir la sort de veure i viure de ben a prop.

Actualment, la filmoteca conserva prop de 200.000 bobines de pel·lícula fotoquímica en circumstàncies apropiades de temperatura i humitat, amb els films de Segundo de Chomón, de qui la Generalitat va commemorar els cent cinquanta anys del naixement el 2021, els noticiaris de Laya Films i clàssics del cinema català com a col·leccions més destacades.

El dipòsit obligatori dels materials de preservació dels films catalans produïts amb ajuts públics garanteix, d'altra banda, el futur de la producció contemporània. La conservació digital a llarg termini disposa actualment d'una memòria superior als vuit-cents terabytes. Els fons documentals consten actualment de 600.000 llibres, 300.000 cartells, prop de 400.000 fotografies i col·leccions personals molt rellevants.

El 2013 es va crear un repositori digital que a dia d'avui supera els seixanta mil ítems consultables en obert a través del web, i el passat 2022 vam presentar el pla de digitalització de la filmoteca amb la voluntat d'adaptar tot el patrimoni filmic català al format digital actual. Això vol dir que hem posat en marxa un pla sistemàtic de digitalització selectiva dels fons fotoquímics perquè arribi a tothom. La filmoteca és avui un equipament amb prop de 140.000 espectadors anuals, 1.250 sessions –quatre diàries, sis dies a la setmana–, amb uns magnífics serveis educatius, exposicions de primer nivell i cicles amb col·laboracions molt importants.

Però si la filmoteca ha assolit totes aquestes grans fites, per què és necessària la nova llei que estem impulsant? Tot i el creixement exponencial de les activitats i d'un merescut prestigi, en especial des de la inauguració de les noves seus, ara ja fa més de deu anys, la filmoteca depèn en l'actualitat de l'Institut Català de les Empreses Culturals. Com molts de vostès deuen saber, l'ICEC és una institució pública del Departament de Cultura que essencialment treballa pel desenvolupament i la consolidació del sector cultural, impulsant les empreses i els professionals de la cultura per millorar-ne la competitivitat i la professionalització.

És evident, doncs, que ambdues institucions tenen objectes diferents i que, per la seva especificitat propera al món del patrimoni arxivístic i museístic, calia, d'una banda, dotar la filmoteca d'una personalitat jurídica pròpia en reconeixement al seu estatus d'equipament públic nacional i, de l'altra, garantir que sigui un ens àgil en la gestió de la seva activitat diària.

En aquest sentit, el projecte de llei que presentem avui és el d'una llei breu, i s'estructura en només tretze articles –aplegats en quatre capítols–, una disposició addicional, una transitòria, una derogatòria i una disposició final.

El capítol I conté les disposicions generals de la llei, regula la naturalesa jurídica, l'objecte i funcions de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. La figura legal triada per garantir el rol com a equipament cultural nacional i dotar-la d'una major autonomia en el funcionament és la creació de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya com a entitat de dret públic que ajusta la seva activitat al dret privat. S'adscriu al departament competent en matèria de cultura i té per objecte gestionar la Filmoteca de Catalunya amb la finalitat de vetllar per la preservació i la difusió del patrimoni audiovisual i de la cultura cinematogràfica. D'una banda, amb aquesta nova personalitat jurídica la filmoteca reforça la seva capacitat de garant de la memòria col·lectiva de Catalunya, i, de l'altra, s'assimila a moltes de les cinemateques públiques que formen part de la Federació Internacional d'Arxius Fílmics com a equipament nacional dedicat al patrimoni cinematogràfic i audiovisual del país.

El capítol II regula l'organització bàsica i defineix les funcions dels òrgans de govern i direcció de l'Institut. Aquests òrgans són el consell de direcció, que és l'òrgan superior de govern, direcció i control, i la direcció, que és l'òrgan executiu i de representació.

El capítol III disposa que el departament competent en matèria de cultura i l'Institut de la Filmoteca de Catalunya han d'establir un contracte programa de caràcter pluriennal per definir objectius, previsió de resultats i instruments de control i avaluació a què s'ha de sotmetre la seva activitat.

El capítol IV regula el règim econòmic i financer, de contractació de personal i de control de l'Institut, que és el propi d'una entitat de dret públic de la Generalitat que ajusta la seva activitat al dret privat.

Pel que fa a l'impacte pressupostari, la creació del nou Institut no implicarà cap canvi en el model de finançament de la Filmoteca de Catalunya, un finançament majoritàriament provinent del Departament de Cultura, ja sigui a través de l'ICEC, com ha estat fins ara, o directament des del departament, tal com es preveu amb la nova personalitat jurídica. L'impacte pressupostari dels recursos necessaris per al

funcionament i desenvolupament de l'activitat de la filmoteca en els propers quatre anys s'ha quantificat en 485.000 euros.

Com poden veure, amb tot el que els he explicat, si avui el Parlament vota favorablement a la tramitació d'aquest projecte de llei i el procés parlamentari posterior avança amb diligència i prestesa, com caldria desitjar, finalment Catalunya disposarà abans d'acabar la legislatura d'un centre referent de conservació i difusió del patrimoni cinematogràfic català i universal amb el reconeixement que mereix, alhora que la nova estructura creada permetrà a l'ens afrontar amb garanties d'èxit els reptes d'un moment particularment incert pel que fa al futur del patrimoni cinematogràfic.

Estem vivint una realitat una mica paradoxal. El suport fotoquímic ens garanteix la preservació de les pel·lícules a llarg termini, però en canvi no serveix per a les eines d'exhibició digital d'avui en dia. Per altra banda, les noves produccions digitals són més fàcils de projectar, però tenen un futur de preservació més insegur i un manteniment molt més car que el fotoquímic. La Filmoteca de Catalunya, en sintonia amb altres centres de la resta del món, treballa en els dos fronts no només per preservar el patrimoni cinematogràfic, el fotoquímic i el digital, sinó també les circumstàncies d'exhibició en sala pública, que van fer del cinema l'espectacle més popular del segle XX.

Per tot lo exposat, podem afirmar que la creació de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya és una nova etapa imprescindible per consolidar el procés de creixement de l'ens i garantir-ne la funcionalitat i consonància amb els grans equipaments culturals del país. Per tant, demano –i agraeixo als grups que s'hi expressaran favorablement– el seu suport per a la tramitació d'aquest projecte de llei, atès que la seva naturalesa és la de potenciar una peça clau i essencial en el sistema cultural català, una institució que encaixa perfectament amb els quatre grans eixos estratègics que ens hem fixat al Departament de Cultura aquesta legislatura.

La filmoteca és un element fonamental en la conservació d'un sistema cultural fort i de referència, a més de contribuir decisivament a l'accés de la gent al patrimoni cinematogràfic del país, potenciant la nostra llengua i l'audiovisual català. És arribat,

doncs, el moment de fer possible entre tots i totes aquesta nova etapa de la Filmoteca de Catalunya.

Abans d'acabar, per això –no ho he pogut fer a l'inici pel canvi de..., d'aquesta hora que hem tingut d'avançament–, deixi'm saludar les persones del Departament de Cultura que ens acompanyen: el director de l'ICEC, el director de la filmoteca, així com tot el personal d'assessoria jurídica, gestió econòmica i recursos humans també de l'ICEC, perquè de vegades són persones invisibles però absolutament imprescindibles per dur a terme feines com aquestes.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

A continuació, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías per un temps màxim de set minuts.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera. Molt bon dia, senyors del Departament de Cultura, de l'ICEC, de la filmoteca, benvinguts al Parlament. Bé, la Filmoteca de Catalunya va néixer l'any 1981, i les seves funcions han estat i són les de recuperar, preservar, catalogar, restaurar tot el patrimoni filmic i també investigar i difondre el patrimoni cinematogràfic, fent un especial èmfasi en la producció catalana.

Bé, l'objecte del projecte de llei és la creació d'un nou institut de la Filmoteca de Catalunya per dotar-lo de personalitat jurídica pròpia. La justificació que ha fet el Govern i que ara ha expressat la senyora consellera, en definitiva, és deixar de dependre de l'ICEC, perquè segons la seva justificació no és objecte de l'ICEC, la filmoteca, o té un altre objecte diferent, la Filmoteca de Catalunya, i per tal d'aconseguir això s'ha de crear un nou institut com un òrgan de gestió autònoma.

Bé, nosaltres amb aquesta esmena a la totalitat expressem que hi estem en contra i que no és convenient. Malgrat que no hi ha cap objecció, jurídicament parlant, a la creació d'aquest nou institut, nosaltres considerem que hi ha quatre motius pels quals no és convenient la creació de l'institut: un, perquè és innecessari; dos, perquè és

ineficient; tres, perquè regalima un interès partidista separatista, i quatre, perquè té un biaix negacionista del bilingüisme de Catalunya. Intentaré explicar-ho breument.

És innecessari perquè dins de l'ICEC, com ha esmentat també la consellera, ja s'han aconseguit, s'han assolit, reptes importantíssims, com la nova seu del Raval i també el Centre de Conservació i Restauració de Terrassa. Dintre de l'ICEC s'ha consolidat la seva difusió de la cultura cinematogràfica, consolidant uns espectadors que han anat consolidant-se i progressant al llarg dels darrers anys. Si es poden mesurar en milers d'espectadors, podem arribar a aquesta conclusió, efectivament, i, per tant, creiem que dins d'aquest sistema, dins de l'ICEC, és suficient.

És ineficient, en segon lloc, perquè... A VOX no estem a favor de la creació de noves entitats, organismes, secretaries, direccions, perquè sovint degeneren en agències de col·locació de la casta política, en «xiringuitos». I diem que és una despesa supèrflua, com ha esmentat també la consellera –ho ha quantificat–, perquè suposa la contractació d'un nou director, un director amb categoria laboral d'alta direcció, més la resta de l'equip del personal. Pensem que en el moment actual és un insult per a les famílies, famílies catalanes que ho passen molt malament per culpa de l'encariment del cost de la vida i que han de triar entre menjar o pagar els subministraments bàsics, i s'han d'oblidar, malauradament, de gaudir de la cultura. Per això entenem que això és un insult, un greuge comparatiu.

Tres: regalima interès partidista separatista, perquè l'addició de l'adjectiu «nacional» al sintagma «institut de la filmoteca» apareix sovint en aquest breu text. En nou ocasions apareix la denominació i l'adjectiu «nacional». S'albira satisfer interessos secessionistes de la Generalitat. I hem de recordar, en aquest sentit, la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 sobre el recurs d'inconstitucionalitat de l'Estatut d'autonomia, perquè ens diu, aquesta sentència: «Catalunya no és una nació en sentit jurídic.» I, per tant, el que fa la Constitució espanyola és que reconeix només com a nació la nació espanyola. El poble espanyol és l'únic titular que està reconegut com a sobirà, i atorgar, per tant, un sentit jurídic a la suposada nació catalana és incompatible amb la unitat, indivisibilitat, de la nació espanyola, que és el fonament de la Constitució espanyola.

Bé, quatre: biaix negacionista del bilingüisme de Catalunya. Veiem que a la disposició final d'aquest projecte de llei es fa una referència a la llei del cinema, la Llei 20/2010, i, concretament, per tal de modificar un aspecte, fa... El que nosaltres diem és que aquesta llei discrimina el castellà –els articles 24 i 25 de la llei del cinema, concretament–, perquè defensa el caràcter preferent i exclusiu del català.

Hem de recordar, en aquest sentit, l'article 3 de la Constitució espanyola, els dos primers apartats, que reconeix que el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat, i tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la. I, per altra banda, les altres llengües espanyoles són també oficials en les seves comunitats.

També hem de recordar, sobre la denominació de l'Estatut del català, llengua pròpia de Catalunya, el que diu la sentència del Tribunal Constitucional 31/2010. Diu: «“pròpia” no pot suposar desequilibri de la cooficialitat en perjudici dels dos idiomes», en perjudici del castellà. I, per altra banda, el concepte de «preferència», que està reconeixent els articles 24 i 25 d'aquesta llei del cinema i que no rectifica aquest projecte de llei, diu que la primacia d'una llengua sobre l'altra en la regió és el que s'entén per «preferència» i, per tant, és un ús prioritari del català sobre el castellà, si parlem de preferència.

Acabo. La cultura catalana és la que hem rebut des de fa segles, és la que estem construint i mantenint i és la que hem de llegar als nostres fills. I aquesta cultura és, ha estat i serà en català i en castellà.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per expressar el seu posicionament, intervindran la resta de grups parlamentaris per un temps màxim de set minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Honorables conselleres, diputats i diputades, també públic que ens acompanya, bon dia a tothom. Ja anunciem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat al projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

Des de la seva creació, el 81, la filmoteca s'ha convertit en l'equipament dedicat, com s'ha dit, al patrimoni cinematogràfic i audiovisual, i en un element importantíssim de l'estructura del sistema cultural de Catalunya encarregat de recuperar, conservar, documentar, estudiar, exhibir i difondre aquest gran patrimoni català. La Llei 21/2001, de mesures fiscals i financeres, va adscriure la filmoteca a l'Institut Català d'Indústries Culturals, posteriorment l'ICEC.

Des del nostre grup treballem per fer una societat més justa, amb major progrés social i econòmic, també més culta. I cal garantir l'accés a la cultura de tothom, visqui on visqui, i assegurar la seva igualtat d'oportunitats. Per nosaltres la cultura és un pilar de l'estat del benestar, és un dret fonamental de les persones, és una política social que ha de salvar els desequilibris territorials i garantir aquesta cohesió social.

El compromís d'aquest Parlament va ser arribar al dos per cent a final d'aquesta legislatura. El suport que hem donat al pressupost de la Generalitat del 2023 ha fet que arribéssim a l'1,5 per cent. També gràcies als fons europeus, a les inversions del Govern d'Espanya, el Departament de Cultura també ha comptat amb més recursos per destinar-los a la indústria cultural i creativa catalana. També s'ha pogut generar més riquesa, donar major suport als artistes i a les programacions.

L'ICEC comptava amb un crèdit inicial, aquest 2023, de 103 milions d'euros, i ara ha pogut créixer, encara, amb 20 milions d'euros més. Pensem que això és un impuls més al que estem fent. I recordem que aquesta és la primera llei que presenta el Departament de Cultura en aquesta legislatura. Esperem que no sigui la darrera que aprovem, perquè el temps passa molt ràpid.

I, d'altra banda, com recull l'expedient del projecte de llei, a dia d'avui l'ICEC està tenint dificultats per gestionar la filmoteca i també el Centre Arts Santa Mònica. Pensem que l'ICEC, i alguna vegada ja ho hem dit, té una estructura administrativa molt reduïda, ha de gestionar molts recursos públics i que s'han vist incrementats en aquests darrers tres anys: ha passat de disposar de 63 milions d'euros el gener del 2020 a 121 milions d'euros l'octubre del 23. I, a més, hem pogut veure en aquest projecte de llei de l'institut de la filmoteca que cal o calia –i esperem que en el tràmit parlamentari ho puguem fer– detallar una mica més l'organització, la composició,

també el règim jurídic, i no traspasar-ho tot als estatuts del nou institut i als decrets posteriors que s'hauran d'aprovar.

Observem, però, també certa incoherència amb altres decisions. La filmoteca tindrà la màxima autonomia com a empresa pública, la Biblioteca de Catalunya té una mica d'autonomia com a organisme autònom i l'Arxiu Nacional de Catalunya no té cap autonomia i depèn directament de la Direcció General de Patrimoni Cultural. I no parlem de coses diferents. Els dos equipaments, la filmoteca i l'Arxiu Nacional, són equipaments de gestió documental. No s'entén, per tant, per què la Filmoteca de Catalunya, que és equipament nacional, que custodia la documentació fílmica, la imatge en moviment, la creació feta al país, tindrà estatus d'empresa pública, i l'Arxiu Nacional, que custodia la documentació històrica de Catalunya en paper i també part dels fons fotogràfics i fílmics, no té cap mena d'autonomia i està gestionat directament per la Direcció General del Patrimoni Cultural.

Són aquestes algunes de les preguntes que ens fem davant d'aquest projecte de llei, que, evidentment, debatrem amb detall en ponència.

Nosaltres confiem en la indústria audiovisual catalana, en tota la seva força creativa i innovadora i, a més, en la gran projecció cinematogràfica que ha tingut en el passat, la que té ara i la que s'ha d'esdevenir amb el *hub* audiovisual. Per això pensem que som davant d'un impuls per a la cultura i per a la creació audiovisual, si la gestió del nou organisme de la filmoteca segueix el camí que sembla que comença a fer.

Caldrà també crear més circuits, més xarxes locals a tot el territori, fer que la filmoteca es relacioni més amb els àmbits educatiu, social i cultural, també amb el món local. I també caldrà invertir més en la digitalització dels materials cinematogràfics, en la recuperació d'aquest material fílmic, del patrimoni i de la memòria del cine de Catalunya amb programes de difusió i també pedagògics als centres educatius. Celebrem, doncs, que la direcció del nou institut de la filmoteca, com recullen els mateixos informes que ens han fet arribar, es faci per concurs públic. Estaria bé que es fes el mateix a la resta d'organismes.

Pensem també que la creació de l'institut de la filmoteca reforça també la gestió de l'ICEC, que també era necessària. Alguns sectors també ho han manifestat. És una estructura organitzativa no molt àmplia que, a més, necessita no estar tan tensionada

per fer un bon servei. I potser aquest també podria ser un dels motius pels quals ara impulsem la llei.

Com diu el departament, amb major autonomia l'institut de la filmoteca farà un millor servei a la cultura audiovisual i al món de la cinematografia catalana, i ho compartim. Aportarà també la possibilitat de tenir més recursos externs i privats amb la participació privada, amb mecenatges, com diuen també alguns d'aquests informes que ens han fet arribar, i això també ens sembla molt positiu, perquè pensem que Catalunya necessita una llei de mecenatge i micromecenatge cultural.

Esperem que el Govern impulsi aviat aquesta llei com la de drets culturals i la de patrimoni cultural, entre d'altres, com s'ha demanat en aquest Parlament. I, per tant, donar impuls a aquest projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya que ara ens ocupa ha de ser una prioritat, hi estem totalment d'acord, i aquesta recuperació de material filmic, aquesta digitalització i tota la seva gestió per millorar la seva funció de servei públic i la seva capacitat de gestió.

Per tant, ja que compta amb tots els informes preceptius, considerem que la seva tramitació ha de poder iniciar-se immediatament per tenir-la aprovada abans de que s'acabi aquesta legislatura.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, conselleres. Saludo el senyor Esteve Riambau, el senyor Edgar Garcia, de l'ICEC, i a tots vostès també. Suposo que no és una sorpresa: votarem a favor d'aquesta esmena a la totalitat, en el sentit que volem que la llei avanci. Si l'ha presentada VOX, ja no caldria, doncs, qüestionar-nos gaire tot això. Per part nostra, la llei ha d'avançar. L'esmena a la totalitat s'ha de tombar. Si el prestigi de la filmoteca, que avui ja és molt alt i important i reconegut internacionalment, l'ha d'ajudar a fer avançar una llei, que avanci, aquesta llei.

Poques lleis hem fet en aquesta legislatura, i a això sí que m'agradaria referir-m'hi, consellera. Deixi'm-li dir, potser d'una manera més rasa: ja era hora que vingués una llei del Departament de Cultura al Parlament i a la Comissió de Cultura. Les que estan previstes en el pla de govern, el pla de govern que parla del sistema cultural de referència, són, o eren..., perquè aprovar una llei del sistema cultural i drets culturals a Catalunya, una llei importantíssima, una llei que hauria de ser la llei que considera la cultura com la quarta pota de l'estat del benestar..., no la veurem, segurament, aquí, o la veurem, però no la podrem acabar en bones condicions. Aprovar la llei de patrimoni cultural immaterial català i del foment de l'associacionisme cultural..., una llei que segurament avanci, entri en aquesta legislatura, però en un any tinc dubtes de si la podrem fer.

Parlava, el pla normatiu, també, de modificar la llei d'arxius –tenim el pla d'arxius, però veig difícil de modificar la llei d'arxius. Elaborar la llei del patrimoni cultural, que seria la joia de la corona. La llei del patrimoni immaterial, que m'hi he referit, més la del material, que seria aquesta, haurien de formar una llei immensa, importantíssima, que seria la del patrimoni cultural. Amb una legislatura de quatre anys ja deu ser difícil d'abordar-la. Per tant, una altra llei que no veurem.

Revisar i actualitzar la llei del sistema bibliotecari de Catalunya, una llei que el mateix ICEC, em sembla, en una de les intervencions del seu informe, ja deia..., parlava d'«obsolescència jurídica», i, per tant... També seria molt necessari poder actualitzar això, sincerament. I la darrera: parlava de modificar la llei de museus i la normativa associada. Sincerament, ho veig difícil. I no parlava de la llei de la filmoteca, però contents, ja m'hi he referit, d'avançar d'aquesta manera. És una llei que està plantejada, tal com s'ha explicat, d'una manera potser molt tècnica per canviar la personalitat jurídica ara per ara de la filmoteca i poder-ne fer un institut.

Per part nostra, deixi'm fer algunes observacions que després, en ponència, doncs, les haurem d'anar polint, que d'això es tracta, i el sistema parlamentari ens obliga a fer això. Si tenim el Teatre Nacional de Catalunya, tenim l'Arxiu Nacional de Catalunya, tenim el Museu Nacional de Catalunya; en la llei parlem de l'«equipament nacional», i la consellera s'hi ha referit... Escoltin, l'adjectiu a mi no em molesta – Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya –, en el nom. L'adjectiu a Junts per

Catalunya no ens molesta, i, a més a més, és que el nom fa la cosa. La filmoteca és un equipament nacional importantíssim, de prestigi i de rellevància.

Alguna altra qüestió que ens agradaria posar sobre la taula. Amb aquesta llei la filmoteca creixerà, tindrà més pressupost. Amb aquesta llei, la filmoteca tindrà més personal. Aquest creixement no hauria de foragitar la Direcció General de Cultura Popular de l'espai que està ocupant ara per ara. Això per nosaltres és una precaució que en seu parlamentària li verbalitzem. Creiem que la Direcció General de Cultura Popular no hauria de veure's afectada pel creixement de la filmoteca negativament.

Deixi'm també posar sobre la taula, en els dos minuts que em queden, algunes altres qüestions. Potser alguna redacció dels articles està pensada tan tècnicament que pot ser que interseccioni, o no, amb qüestions de l'audiovisual. I, per tant, aquí haurem de delimitar-ho perquè s'acoti només al patrimoni fílmic i cinematogràfic, com se'ns va explicar, i no, per exemple, doncs, a aspectes d'arxiu de l'audiovisual que potser no pertoqueu a la filmoteca.

Deixi'm també posar alguna qüestió sobre la taula. La paraula «aranès» no surt a la llei, i «la llengua catalana» hi surt una vegada.

Deixi'm posar també sobre la taula quina relació hi haurà amb la Direcció General del Patrimoni per part de la filmoteca. En moltes coses potser interseccionen. Això em porta a pensar per què fem més instituts i aprimem una mica el departament, el deixem només amb direccions generals. L'institut tindrà vida pròpia. L'institut tindrà imatge pròpia. Ja ho té, l'ICEC. A mi em sembla que això per al Departament de Cultura és un debat; és un debat que no sé si s'ha fet, però que per part nostra ens sembla que... Vist que això aprima el departament, doncs..., no ho sé, fins a quin punt.

Quina relació tindrà la filmoteca amb el MNAC, amb el seu patrimoni audiovisual i fotogràfic? Del Centre de Conservació i Restauració de Terrassa se'n parla poc, en aquesta llei. Es parla poc del contracte programa; quan no hi hagi contracte programa –perquè això ens passa–, què farem? La col·lecció de cinema català només és aquella conservada a la filmoteca? Tècnicament és així i ha de ser així per a la societat en general? L'OSIC i la filmoteca, l'ICEC i la filmoteca...

Res més, conselleres i consellers, però també res menys. Moltes gràcies. Votarem a favor que avanci aquesta llei.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conselleres i totes les persones del departament i de l'institut que ens acompanyeu en aquesta sessió... Ho diré clar, sense jocs de paraules, diputat Ten: nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat per ajudar a avançar la llei, i no pas perquè no tinguem alguns dubtes respecte a la llei.

És veritat que el sol fet de que hi hagi aquest canvi, no?, aquest canvi d'institut, d'empara d'organisme, perquè tiri endavant la filmoteca, es presenta com un tema molt tècnic, però ens permet també... Nosaltres sabem que, en general, anar generant nous instituts, nous organismes, és una cosa que ens mirem amb molta mesura, però és evident que no hi ha re millor que una llei en marxa per poder-hi presentar esmenes i poder-la millorar.

En principi, la llei en si no fa canvis molt definitius respecte al que ja és la filmoteca i tota la feinada que ha estat fent, la que ja ha fet fins ara i la que continuarà fent ara sota aquesta nova modalitat. Però sí que justament per això ens agradaria aprofitar aquesta intervenció per ja avançar els dos eixos més importants en els que nosaltres ens centrarem a l'hora de presentar esmenes i de pensar quines compareixences hem de planificar.

La filmoteca està tractant una matèria que és el cinema, que, bé, ja s'ha dit, ja ho diu el preàmbul, no?, la importància que té, però sobre el que a nivell de normalització de la llengua és el que toca a fons, el que toca el moll de l'os del que és la no normalització, és on estem pitjor, és el que té les dades més espectaculars de com no hi ha llibertat per escollir cinema en català. No n'hi ha perquè no existeix l'oferta que faci possible que ni a nivell territorial, ni a nivell de les pel·lícules més competitives, ni a nivell d'horaris d'exposició, ni a nivell de quantitat, ni a nivell de re,

malgrat les inversions que hi ha en ajuts per al doblatge, etcètera, aquí hi ha un no compliment per part de les *majors*, per part de les empreses. I, en general, doncs, hi ha una situació d'extrema discriminació contra la llengua.

I, per contra, no trobem en el text de la llei que hi hagi propostes compensatòries. Per tant, trobem a faltar que s'hi especifiqui el tema de la llengua catalana, el tema de la llengua occitana, l'occitana d'Aran, no? I en poso un exemple: l'article 2.4, que parla de conservar, inventariar, promoure, visibilitzar..., home, doncs, potser s'ha de parlar de que aquesta conservació, inventari, promoció i visibilització del cinema i l'audiovisual tindrà una especial rellevància en el cinema i l'audiovisual en català. Perquè si no fem esment de lo que representa com a patrimoni específic al servei públic aquest institut, si no posem èmfasi en que la llengua catalana i l'occitana són patrimoni específic a preservar, doncs, pot passar com amb el cinema, que, malgrat que tenim aquella llei del 10 que diu que hauríem d'estar al cinquanta per cent, estem en quotes que no arriben ni al set per cent, i és un autèntic greuge.

La segona part en la que nosaltres ens posarem, sobre el tema aquest de la llengua, és que en el propi objectiu de la llei, quan es determina quines són les funcions de la Filmoteca de Catalunya, diu: «Són les de recuperar, preservar, catalogar i restaurar el patrimoni fílmic i documental i fer recerca i donar suport a l'educació i a la difusió de la cultura cinematogràfica, amb una atenció especial a la producció i la cultura cinematogràfica catalanes.» Aquí sí que ho remarca, tot i que hi faltaria el tema específic de la llengua.

Doncs bé, nosaltres pensem que, amb tota la trajectòria de la filmoteca, aquesta part de l'educació, si bé és veritat que es fan les projeccions del Cinema en curs, que és un dels programes més importants i que hauria d'estar molt més extens a tots els barris, a totes les escoles del país... Perquè vull recordar que la pròpia Carla Simón, quan va fer de pregonera al pregó de la Mercè l'any 2022, va reivindicar aquest Cinema en curs. Doncs, com el Cinema en curs, hi ha moltíssimes i moltíssimes activitats educatives que s'han de promocionar molt més, però falta també educar el ser espectador de cinema; fer cinema escolar en sales de cinema on hi hagi bon so, imatges, silenci, concentració, per donar aquest valor artístic del cinema i de reflexió que pugui fer de contrapès a la forta immersió que tenen els nois i noies, els

adolescents, els nens i nenes, tota la infància i adolescència del país, que estan immersos en aquest valor consumista de l'actual vida audiovisual.

Per poder tenir contrapès, necessitem educar en valors com a espectadors, en valors crítics, en valors de reflexió. I això vol dir posar un pes molt més important en l'educació, que està anunciat però que no està desplegat. No hem sabut veure, en els articles de la llei de la filmoteca, que hi hagi més pistes per dir que aquesta educació tindrà molta més importància.

Per tant, català a les sales de cinema i no només a la sala Texas –que agraïm molt la seva feina, però és una anècdota–, rodatges en versió original –com a mínim el cinquanta per cent–, però sobretot que aquesta filmoteca porti la cultura cinematogràfica a les classes populars, als barris, a tota la diversitat de veïns i veïnes que vivim a la ciutat, amb tota la seva interseccionalitat, i que no sigui un tema elitista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conselleres, celebrem que el Departament de Cultura porti al Parlament un dels projectes de llei que tenia en cartera i que per fi li donem tramitació parlamentària. Caldrà posar l'accelerador, perquè, bé, queden..., hem de poder concloure el tràmit i que finalment vegi la llum. Igualment, cal posar en valor que, sent un projecte de llei de caràcter tècnic, compta amb la participació i la implicació del sector, i a això hi donem molt de valor.

La valoració del nostre grup és favorable i estem compromesos en fer d'aquesta llei un bon marc jurídic per a l'expansió de la Filmoteca de Catalunya com el gran equipament de país que ha de ser.

Per nosaltres crear l'entitat de dret públic és una bona oportunitat per relançar la filmoteca i situar-la a l'alçada dels grans equipaments culturals justament per la matèria amb la qual treballa, que és el patrimoni cinematogràfic i audiovisual. El patrimoni cultural col·lectiu que representa la producció cinematogràfica i audiovisual

requereix la conservació, la catalogació i la divulgació, i són tasques que cal posar en valor. És important tot aquest patrimoni i tenir cura d'ell.

I és important tenir un gran equipament que el posa a l'abast de les generacions actuals i futures per al seu gaudiment i el seu estudi, i també la seva preservació. És important també que les produccions catalanes tinguin en la filmoteca un espai de divulgació de les seves creacions cinematogràfiques, i contribuir així al reconeixement del sector del cinema i l'audiovisual, dels creadors i creadores de Catalunya.

Una entitat jurídica pròpia per a la filmoteca ha de permetre un funcionament autònom, incrementar la seva funció com a promotora de drets culturals a la ciutadania i treballar en projectes de major descentralització.

I abans d'acabar –perquè seré breu–, per nosaltres és important obrir la reflexió de com els grans equipaments de país es relacionen amb l'entorn comunitari d'allà on s'ubiquen. Considerem que va ser un encert la instal·lació de la filmoteca al Raval. Però, com passa amb altres equipaments de país, atreuen al barri visitants a vegades elitistes, com deia la diputada anteriorment..., com deia, atreuen al barri visitants, promouen una agenda cultural de molt valor, però malauradament hi ha poc diàleg amb la comunitat que l'envolta, amb els seus veïns i veïnes. Com s'integren i dialoguen amb la comunitat que els envolta és un repte que considerem molt important d'abordar per part dels equipaments de país. I en el cas de Ciutat Vella, on hi ha un teixit cultural molt potent i unes realitats socioeconòmiques molt diverses, aquestes considerem que no se senten interpel·lades per aquests grans equipaments. La filmoteca, doncs, és una d'elles.

Creiem que cal aprofundir en aquestes reflexions des d'una perspectiva de drets culturals. I, per tant, amb aquesta nova empenta que tindrà la filmoteca, creiem que la nova direcció i el nou equip que la portaran no poden perdre l'oportunitat de fer que, a més d'un equipament de país, es converteixi també en un equipament amb diàleg i amb participació activa de la comunitat, dels veïns i veïnes i de tot el teixit cultural i de la diversitat cultural del propi barri del Raval.

Tindrem molta feina a fer, però, efectivament, votarem en contra de l'esmena a la totalitat i a favor del tràmit de la llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, m'agradaria fer una declaració prèvia de principis: Ciutadans i jo estimem la cultura catalana, estimem el cinema català. I jo concretament soc veïna de la filmoteca; per tant, m'agradaria que el senyor que acaba de parlar m'expliqués en quin sentit creu que la dialèctica entre la filmoteca i el barri no és prou fluida. Jo no hi vaig tant com voldria per raons òbvies de feina, però, vaja, jo sento la filmoteca molt integrada a la meva vida i jo em sento molt integrada a la filmoteca. No sé si jo entraria en la categoria de «bitxos elitistes» o entraria en la de «gent normal del barri», però, en tot cas, no ho sé... A veure, jo penso que aquesta mena de reflexions són un exemple del que passa quan es té una idea excessivament intervencionista de la política cultural i a la gent li sembla, doncs, que tot s'ha de controlar moltíssim, no?

Avui estem fent com un debat a mitja màniga, perquè en realitat lo que estem debatent és si acceptem o no una esmena a la totalitat o permetem que aquesta llei avanci. Nosaltres ja avanço que votarem en contra de l'esmena a la totalitat i a favor de que la llei es tramiti.

Bé, molts grups han exposat aquí algunes reticències; nosaltres també tenim les nostres. És obvi que no compartim ni al cent per cent ni al cinquanta per cent ni al deu per cent molts plantejaments de la política cultural del Govern, però, en canvi, per exemple, sí que hem de dir que, *visto lo visto*, bé, home, aquí tenim la impressió que s'ha fet un esforç per fer una llei més tècnica que altres vegades, segurament buscant un consens que ja es veu que serà complicat, vull dir, la ponència jo penso que donarà bastant de si, però vaja... A nosaltres algunes coses ens han agradat més, d'altres menys.

A nosaltres ens agrada que l'institut de la filmoteca tingui més autonomia. Ens agrada que es parli de contractes programa. Ens sembla que ha de tenir un pressupost suficient; ja dic que nosaltres estem en contra de les cultures massa centralitzades.

Sí que ens preocupa la possibilitat de que hi hagin nepotismes, elitismes... A veure, aquí, per exemple, s'ha esmentat la sala Texas. Nosaltres també ens alegrem molt de que s'hagi pogut recuperar aquesta històrica sala, que emetia cinema popular a preus populars i en català i que ara, a més a més, ha reobert com una sala de cinema, com un espai escènic i com un espai gastronòmic. Clar, llavors, veus qui ho porta i quines subvencions té, i, carai, al final tot es reparteix sempre entre dos o tres i tres o quatre, no? Potser hauríem d'obrir una mica el focus dels recursos i d'aquestes elits, d'aquestes elits culturals, que al final caben totes en un taxi.

Per exemple, aprofito per comentar, ja que tothom avui hi diu la seva, que llibreters, llibreters de Catalunya, m'han traspassat..., m'han demanat que li plantegi a vostè, conseller –mira, avui que el tinc al davant–, a veure si corre una mica l'aire també en les adquisicions de les biblioteques públiques de Catalunya, perquè hi han proveïdors que entren en el bombo, diguem-ne, llibreters que hi entren, que fan una oferta, que ofereixen uns preus competitius, que ofereixen uns tempos de distribució competitius, però, al final, ai, sempre s'ho emporten els mateixos. I, per no tenir raons, no diré qui són els que s'ho emporten sempre perquè tampoc em voldria desviar, però ja es poden imaginar en quines empreses estic pensant.

Clar, això és una mena, podríem dir, de nepotisme encobert, que potser si un no té la imprudència d'explicar-ho en un *email* no l'enganxaran i no haurà de donar explicacions, però que no deixa de ser un menysteniment de la potència del teixit cultural del país.

Resumint, que ni lectura única ni esmena a la totalitat. Aquesta llei es va intentar tirar endavant per lectura única; tampoc ens semblava el cas, donada la importància i la complexitat del tema.

Y, señores de VOX, a ver, hay maneras muy descansadas de hacer oposición, que ya se lo dije ayer: no tiren al niño con el agua sucia a la bañera. Claro, venir aquí y hacer una enmienda a la totalidad a todo... Claro, luego... En fin, la cultura catalana no la vamos a pluralizar así. La gestión cultural catalana no se pluraliza así. Tenemos que poder reunirnos, hablar de ello, tramitar las leyes, enmendar. Y si luego nos parecen un desastre, pues votamos que no, las devolvemos y tal. Pero, claro, un sistema de gobierno donde se hacen mutuamente cordones sanitarios –o sea, el

Gobierno independentista y la izquierda a ustedes y ustedes al Gobierno independentista y a la izquierda— nos deja sin espacio de debate, nos deja sin conversación pública. Mójense y hagan política. I per a vostè val el mateix.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Em permetran que comenci posicionant-me i posicionant el sentit del vot del grup parlamentari republicà, que imagino que tots i totes vostès intueixen que és el de votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat presentada per VOX i, evidentment, a favor de que es tramiti aquesta llei.

Crec que és important que tinguem tots i totes clar que estem al davant d'un projecte de llei, d'una proposició de llei, que el que fa és que tinguem la capacitat de tenir un instrument, el més adient, per a l'activitat que fa la Filmoteca de Catalunya, que és, doncs, un equipament cultural, un equipament nacional —en el que aconseguirem que es tradueixi—, i que és diferent d'altres equipaments nacionals i té similituds amb alguns altres.

Per exemple, fem —la consellera ho explicava— 1.250 sessions anuals en dues sales, sis dies a la setmana, 140.000 persones, serveis educatius... Potser és molt semblant o semblant al Teatre Nacional de Catalunya i no és tan semblant a altres equipaments nacionals que no tenen aquestes característiques. Per tant, crec que el que és interessant és que tinguem la capacitat d'escollir quin és l'instrument administratiu més adient en cada cas, en funció de l'activitat que realitza cada institució.

I, en aquest cas, creiem que l'institut ens dona aquesta capacitat de poder respondre de la millor manera a l'activitat de la filmoteca i també als reptes que es plantegen per endavant, els reptes al voltant d'aquest canvi de suport, de com abordem la digitalització, de com tenim la capacitat d'introduir-nos encara més en aquesta xarxa

internacional. I de ben segur que se'ns plantegen reptes vinculats amb aquests canvis i haurem de ser tots i totes capaços d'abordar-los i de poder fixar-ne els límits.

Jo he de dir-los que estic especialment satisfet perquè crec que hem tingut més una sessió de ponència, una primera ponència, d'establir on estem tots i totes, que no pas un debat a la totalitat. Per tant, també dir-los als senyors i senyores de VOX que si amb aquestes iniciatives el que pretenen és endarrerir o evitar que es progressi, ja veuen que no, que el que aconseguixen és que tinguem un debat en un espai per veure on tenim els punts de coincidència, quins són els àmbits de millora i com construïm aquest consens, que ha quedat molt evident que és amplíssim, a favor de tenir un instrument al voltant de la cinematografia i el patrimoni filmic, de fer aquesta recerca, de la conservació.

I no voldria acabar..., perquè fixava algunes de les seves reticències més enllà de les ja suades expressions que vostès utilitzen en l'àmbit vostè crec que deia del «separatisme» o del «partidisme». No, nosaltres fem política nacional, política amb visió de nació. I la política amb visió de nació respon a les necessitats de tots i totes les ciutadanes d'aquesta nació, independentment de a qui votin. I el que busquem és que tinguin el millor, que tinguin els millors recursos. I en l'àmbit cultural, i, en aquest cas, en l'àmbit de la filmoteca, creiem que aquesta eina, aquest nou instrument, el que fa és que puguem disposar d'un millor recurs per a tots i totes les ciutadanes de Catalunya.

Per part meva, res més. A la seva disposició, a la disposició de tots els grups parlamentaris que avui han mostrat la seva voluntat de fer que aquesta llei sigui una realitat i, per tant, que l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya el puguem tenir en vigor; jo crec que tots i totes volem que al més aviat possible. I, per tant, a treballar perquè sigui una realitat. I a la seva disposició.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades. Consellera, presidenta, gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la seva votació. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 116 en contra i 1 abstenció.

Vist el resultat de la votació, i atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

I abans de les votacions de les mocions, farem la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus per part... *(Pausa.)* Sí, senyor Alejandro.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies pel «senyor Alejandro»... *(Rialles.)* Aquesta complicitat s'agraeix.

La presidenta

Ara ja ens coneixem una mica, ens podem tutejar...

Alejandro Fernández Álvarez

Efectivament, i tant. *(Rialles.)* Ara. Molt bé. No, simplement perquè consti que, per una confusió en l'ordre del dia, la nostra intenció hauria estat votar abstenció en el punt anterior. Simplement això.

Gràcies.

La presidenta

Doncs constarà en acta.

**Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya
sobre el reconeixement de l'art de crear catifes de flors i altres
elements naturals com a patrimoni cultural immaterial de la
humanitat**

401-00043/13

Doncs, abans de les votacions de les mocions, farem lectura de la declaració de la Junta de Portaveus per part del secretari primer. I, abans de la lectura, també donar la benvinguda a la presidenta, Vicenta Pallarès, de la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, com també a totes les persones que avui ens acompanyen aquí al Parlament de Catalunya.

Doncs, secretari, quan vulgui.

El secretari primer

«Les catifes de flors s'elaboren des de ben antic amb motiu de les processons del Corpus Christi. No obstant això, aquesta tradició de cobrir els carrers amb dibuixos originals fets de flors i altres tipus de materials naturals ha evolucionat i ha adquirit una personalitat pròpia més enllà del seu caràcter religiós, especialment a partir del segle XX.

»L'elaboració de catifes és un procés complex que implica moltes persones en tasques diferents i, per tant, és el resultat d'un treball col·lectiu i en equip. Té unes característiques que podrien acostar-la a l'artesania, però va més enllà, perquè és un element festiu i ja és considerada un art efímer. Actualment és una pràctica absolutament viva que ha evolucionat i s'ha adaptat a la societat de cada moment.

»D'acord amb les dades de les entitats que formen part de la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, més de 200.000 persones s'acosten cada any a veure les creacions fetes per prop de cinc mil persones, entre socis i col·laboradors. A tot Catalunya, la xifra és sens dubte molt més elevada, si tenim en compte que es fan catifes al seixanta per cent dels municipis, la qual cosa demostra la gran vitalitat d'aquesta pràctica. Avui els catifaires tenen més capacitat organitzativa, participen en esdeveniments i trobades locals, nacionals i internacionals amb altres catifaires, i conserven l'esperit solidari i generós que sempre els ha caracteritzat.

»Una part important de la rellevància que actualment ha adquirit a Catalunya l'art efímer de crear catifes de flors es deu a la tasca que duu a terme la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, que treballa des de fa divuit anys per posar Catalunya en el mapa del món catifaire i per consolidar un moviment social, cultural i artístic creat com una xarxa d'interacció cultural. Així, aquest art arriba de Catalunya al món,

perquè les catifes de flors catalanes es projecten arreu a partir de la diversitat en l'àmbit de la cultura, del patrimoni immaterial i, en especial, de la cultura popular.

»Com a institució de cultura popular, la Federació Catalana d'Entitats Catifaires té reconegut un lideratge públic, i les seves obres són conegudes i reconegudes internacionalment perquè assoleixen l'excel·lència tant per la gran capacitat d'organització, de gestió i de mobilització com per l'admiració que desperten.

»La Federació Catalana d'Entitats Catifaires ha impulsat una candidatura internacional amb Mèxic, Malta, Bèlgica i Itàlia, països que comparteixen aquest art, per tal que les catifes de flors i altres elements naturals s'inscriguin a la llista representativa del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO. Aquesta candidatura es presentarà el 2024 i es valorarà el 2025.

»El comitè científic del Congrés Internacional d'Art Efímer, que va tenir lloc a Barcelona a l'agost, afirma en les seves conclusions que "el reconeixement de la UNESCO de les catifes com a patrimoni cultural immaterial possibilita la creació d'indústries culturals i afavoreix el reconeixement de l'autoria de les obres d'art efímer. A més, incentiva la promoció del turisme cultural associat. Per tant, el compromís de les entitats i els seus membres és clau per al seu futur".

»Per tots aquests motius, el Parlament de Catalunya dona suport a la candidatura perquè l'art de crear catifes de flors i altres elements naturals sigui reconegut com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO, i demana a totes les institucions públiques de referència de Catalunya que s'adhereixin a aquesta iniciativa.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya insta el Govern a treballar amb la Federació Catalana d'Entitats Catifaires per fomentar la divulgació, dinamització i internacionalització d'aquest art efímer, i també perquè se'n reconeguin els valors socials, culturals i artístics.

»Palau del Parlament, 5 de desembre de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I ara iniciem les votacions de les mocions debatudes aquest matí. I, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia (continuació)

302-000366/13

Comencem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem tot el text de la moció.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 75 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (continuació)

302-00359/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat.

Votem els punts 2 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 108 en contra i 10 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic (continuació)

302-00360/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem tot el text de la moció.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia.